JAMES PATTERSON

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

JAMES PATTERSON

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

JAMES PATTERSON

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES
De-a v-ați ascunselea / James Patterson; trad.: Ionela Chirilă
București: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-54-0036-1

I. Chirilă, Ionela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON
Hide and Seek
© 1996 by James Patterson
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
IONELA CHIRILĂ

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

septembrie 2009

ISBN 978-973-54-0036-1

Pentru Carole Anne,
Isabell Anne și Mary Ellen –
stăpânele invenției

PROLOG

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

CAPITOLUL I

Zăceam înghesuită, fără să mă mișc, în spațiul jos și îngust de sub veranda din fața casei noastre de undeva din apropiere de West Point. Fața îmi era strâns lipită de pământul înghețat și acoperit de frunze uscate și de mărăcini care mă zgâriau. Știam că aveam să mor în curând și că același lucru avea să i se întâmple și fetiței mele. Îmi veneau în minte versurile unui cântec de Crosby, Stills și Nash „*Our home is a very, very, very fine house*"[1].

– Nu plânge, te implor... te rog nu mai plânge, i-am șoptit fetiței mele la ureche.

Nu aveam cum să ies – nu exista scăpare de unde eram, cel puțin nu cărând copilul după mine. Analizasem în detaliu fiecare posibilitate de scăpare care îmi trecuse prin cap. Nici una nu era bună.

Phillip avea să ne ucidă de îndată ce ne-ar fi găsit ascunzătoarea. Nu aveam să-i permit așa ceva. Numai că nu știam ce aș fi putut face să îl împiedic. Acopeream ușor cu mâna gura lui Jennie.

– Să nu scoți nici un sunet, scumpa mea. Te iubesc. Să nu scoți nici măcar un sunet.

Îl puteam auzi pe Phillip deasupra noastră dezlănțuindu-și furia prin casă. Prin casa noastră. Umbla nebun de la etaj la etaj,

[1] Casa noastră e foarte, foarte, foarte frumoasă. (n.tr.)

răscolind camerele, răsturnând mobila. Turbat de furie. Complet nebun. Mai rău decât înainte. De data asta putea fi vorba de cocaină, dar de fapt era vorba despre viața aceea pe care Phillip nu o mai putea tolera.

– Maggie, haide... ieșiți din ascunzătoare... Jennie și Maggie... nu e decât tati. Tati o să vă găsească oriunde v-ați ascuns, urla Phillip întruna până când răgușise. Ieșiți odată, Maggie... jocul s-a terminat. Maggie, îți poruncesc să ieși odată dracului de unde ești, ticăloasă neascultătoare ce ești!

Zăceam tremurând sub veranda veche și joasă. Dinții îmi clănțăneau din nou. „Așa ceva nu mi se poate întâmpla. Este de neimaginat." Îmi țineam cu blândețe fetița, care se scăpase pe ea.

– Nu trebuie să plângi, draga mea. Te rog să nu plângi. Ești o fetiță atât de cuminte. Te iubesc atât de mult.

Jennie încuviință uitându-se fix în ochii mei. Îmi doream atât de mult ca tot ce mi se întâmpla să nu fie decât un coșmar. Să dispară. Dar nu era un vis urât. Era la fel de real ca infarctul mamei mele când aveam treisprezece ani și eram singură acasă. Dar acum era mult mai rău ca atunci.

Îmi puteam auzi soțul, *soțul meu*, bocănind în sus și în jos pe scări. Încă urla... urla întruna de mai bine de o oră. Bătea cu pumnii în pereți. „Domnul căpitan Phillip Bradford. Profesor de matematică la academie. Ofițer și gentleman." Asta credea toată lumea, asta voiau toți să vadă, asta era ceea ce am crezut și eu.

O oră se transformă în două.

Apoi în trei ore, în întunericul beznă, în spațiu strâmt și înghețat, în iadul acesta de nesuportat.

Slavă Domnului, Jennie adormi. Am strâns-o la piept, încercând să o încălzesc. Și eu voiam să dorm, să renunț să mai lupt, dar știam că nu am cum să fac asta, că nu am voie să fac asta. Era foarte devreme. Una dintre orele de nebunie ale lui Phillip. Să tot fi fost trei dimineața. Poate patru.

Am auzit ușa din față trântindu-se cu forța unui tunet în noapte. Zgomote puternice de pași explodau pe verandă, chiar deasupra capului meu.

Jennie se trezi.

– Ș-ș-ș, i-am șoptit, ș-ș-ș-ș.

– Maggie! Știu că ești acolo. Știu foarte bine. Nu sunt prost. Nu ai unde să fugi.

– Tati... tati! țipă Jennie, așa cum o făcuse de atâtea ori în siguranța leagănului ei.

O lanternă străfulgeră dintr-odată sub verandă. Mă orbi o lumină puternică, terifiantă. Lanterna trimitea către ochii mei mii de așchii de lumină.

– Cu-cu! Iată-vă! Iată-le pe Maggie și pe Jennie. Iată și fetele mele dragi, urlă Phillip triumfător.

Vocea îi era răgușită și aspră, de nerecunoscut. Aproape că începeam să mă conving că nebunul acesta nu era soțul meu. Și cum ar fi putut să fie?

Din pistolul lui țâșniră două împușcături asurzitoare. Trase exact înspre noi. Dorise să ne ucidă fie pe mine, fie pe Jennie, fie, poate, pe amândouă.

Dar aveam și eu o surpriză pentru Phillip. Măcar de data asta.

„Cu-cu și ție!"

Am ripostat și eu tot cu focuri de armă.

CAPITOLUL 2

Câteodată mă simt ca și cum aș purta o teribilă literă stacojie – un stigmat – numai că litera mea e C, de la *criminală*. Sunt foarte conștientă că sentimentul acesta nu mă va părăsi niciodată în totalitate și asta mi se părea cumplit de nedrept. *Este* nedrept. Este inuman și indecent.

Amintirile sunt trunchiate și haotice, dar finalmente atât de intense și terifiante încât îmi sunt gravate în creier. Le voi purta cu mine întotdeauna.

Vă voi spune absolut totul, nu voi cruța pe nimeni, mai ales pe mine. Știu că vreți să auziți ce am de zis. Știu că acesta e „marele articol". Eu știu ce înseamnă să fii subiect de știri. Voi aveți măcar habar? Vă puteți imagina subiect de știri, să fiți un text pe care îl citește și îl comentează toată lumea?

Ziarele locale din Newburgh, Cornwall, Middletown au numit prima serie de împușcături cea mai cumplită „tragedie de familie" din istoria West Pointului. La vremea aceea, mi se părea că toate i se întâmplau altcuiva, nu mie. Nu mie și lui Jennie și nici măcar lui Phillip, oricât de mult va fi meritat.

Cu toate acestea, doisprezece ani mai târziu, după ce timpul și propria-mi capacitate de negare au adumbrit și mai mult întâmplările și mi-au anesteziat sentimentele, *o a doua serie de împușcături* m-a forțat să rememorez West Pointul în toată oribila-i intensitate.

Mă confrunt obsesiv cu întrebările care mi se zbat în creier: „Să fiu oare o criminală?"

„Mi-am ucis nu unul, ci ambii soți?"

Nu mai știu. Nu știu! Oricât de nebunește ar suna, pur și simplu nu mai știu.

E din ce în ce mai frig aici – câteodată pare la fel de frig ca în ajunul Crăciunului în care a murit Phillip. Nu mi-a rămas decât să zac în celula asta, în chinuri și angoase, și să aștept ca procesul să înceapă.

Am hotărât să pun totul pe hârtie. Scriu pentru mine – dar scriu și pentru voi în același timp. Vă voi spune totul.

Când veți fi citit asta, veți decide. Așa funcționează sistemul nostru, nu-i așa? Un juriu format din egali.

Și încă ceva, am încredere în voi. Sunt o persoană încrezătoare. Probabil că acesta este și motivul pentru care mă aflu acum aici, în toată încurcătura asta teribilă.

CARTEA ÎNTÂI

SUB O ZODIE NENOROCOASĂ

CAPITOLUL 1

Începutul iernii, 1984

Zăpadă iar. Încă un Crăciun. La aproape un an de la moartea lui Phillip – sau, cum ar zice alții, de la *crimă*.

Stau pe bancheta din spate a taxiului galben, în timp ce acesta își croiește anevoie drum prin zloata pe de străzile din New York. Încerc să îmi transpun mintea într-o stare de calm, dar ea nu pare dispusă să facă asta pentru mine. Mi-am promis că nu are să-mi fie frică – dar îmi era cumplit de frică.

Dincolo de parbrizul taxiului, brăzdat de șiroaie de apă, până și Moș Crăciunii de la Armata Salvării arătau nefericiți. Nimeni sănătos la cap sau rațional nu ar fi ieșit astăzi la plimbare, iar cei care o făcuseră totuși nu și-ar fi scos mâinile din buzunare ca să facă o donație. Agenții de circulație arătau ca niște oameni de zăpadă abandonați. Până și porumbeii dispăruseră de la fiecare fereastră și de pe fiecare acoperiș.

Am aruncat o privire asupra propriei reflexii în geamul mașinii. Păr blond și foarte lung, de cele mai multe ori cam rebel, dar, mă gândeam, cel mai bun atribut fizic de care dispuneam. Pistrui pe care nici o cantitate însemnată de machiaj nu i-ar putea acoperi vreodată. Nas nu foarte bine proporționat. Ochi căprui care și-au recăpătat măcar o parte din strălucirea lor aproape uitată. Gura mică, buze groase – făcute, așa cum zicea Phillip în glumă, în zilele noastre fericite, pentru felație.

Gândul la el m-a făcut să mă cutremur. Ideea de sex mă face și acum să simt teamă, ba chiar mai mult de atât.

A trecut un an de la teribilele evenimente din West Point. Recuperarea mea a fost un proces îndelungat, și fizic, și mental, și nici pe departe terminat. Piciorul încă mă durea, iar creierul nu îmi funcționa cu claritatea cu care mă mândream cândva. Mă speriau și cele mai mici zgomote. Pe străzi vedeam pericole nocturne acolo unde nu existau. Dacă înainte îmi puteam stăpâni sentimentele, acum nu mi le mai puteam controla. Plângeam fără motiv. Mă irita amabilitatea vreunui vecin, eram suspicioasă față de prietenii mei și mă speriau străinii. Erau momente când mă uram pe mine însămi.

S-au făcut, desigur, cercetări, dar nu a existat un proces. Dacă Jennie nu ar fi fost atât de crunt bătută, dacă aș fi fost numai eu aceea cu părul năclăit de sânge și cu piciorul rănit, probabil că m-ar fi trimis în închisoare de prima dată. Dar faptul că fetița mea de trei ani fusese și ea rănită a făcut declarația noastră de legitimă apărare mult mai credibilă.

Nici un procuror nu voia cazul, iar academia militară era mai mult decât fericită că totul se mușamalizase.

Era un fapt general cunoscut că „ofițerii nu își atacă nevestele și copiii. Nevestele și copiii nici nu existau la West Point. Noi nu suntem decât obiecte decorative".

Așa că mi-am luat tălpășița și m-am mutat în New York City unde am închiriat un apartament cu două dormitoare. Era o clădire posomorâtă, din gresie feruginoasă, cu două etaje, fără lift, pe West Street Seventy-fifth. Am găsit o școală cu program prelungit pentru Jennie. Începeam să ne continuăm încet-încet viețile.

Însă nu găsisem ceea ce voiam cel mai mult: să pun punct durerii mele și s-o iau de la capăt.

Aveam douăzeci și cinci de ani. Purtam litera *C*. Luasem viața cuiva, chiar dacă fusesem în legitimă apărare.

„Dacă nu e curaj, nu e nimic", mă îmbărbătam singură. În ziua aceea, funcționam, cu siguranță, pe bază de curaj pur. Urmăream un vis de care ținusem cu dinții și pe care îl prețuisem de mai bine de doisprezece ani.

Poate că astăzi va începe viața mea cea nouă. Dar, oare, urmăream ce trebuia? Eram oare pregătită pentru asta? Sau eram pe cale să comit o greșeală teribil de jenantă?

Strângeam servieta pe care o aveam pe genunchi, doldora cu cântece pe care le scrisesem de-a lungul anului trecut. Cântecele – muzică și versuri – erau modalitatea prin care îmi exteriorizam durerea și îmi exprimam speranțele pe care le nutream pentru viitor.

De fapt, scriu cântece de la zece sau unsprezece ani. Mai mult în minte și câteodată pe hârtie. Melodiile păreau a fi singurul lucru pe care oamenii îl apreciau la mine și singurul lucru pe care îl făceam bine.

Să fi fost bune de ceva? Mă gândeam că poate sunt, numai că Jennie și o veveriță pe nume Smooch erau singurele care le ascultaseră vreodată și, deși eram dornică de laude, știam bine că nu trebuia să iau de bune părerea unui copil de patru ani și a unei veverițe.

Totuși, curând voi avea un alt ascultător. Eram în drum spre o audiție la Barry Kahn, marele Barry Kahn, cantautorul care încântase America în urmă cu un deceniu și care acum era unul dintre cei mai importanți producători de discuri din lume.

Barry Kahn voia să audă cântecele mele.

Sau cel puțin așa mi-a spus.

CAPITOLUL 2

Am împietrit.

Apoi situația s-a înrăutățit.

– Ai întârziat, mi-a spus. Acestea erau primele lui cuvinte către mine. Lucrez după un program cât se poate de încărcat.

– E din cauza zăpezii, i-am răspuns. Mi-a luat o veșnicie să găsesc un taxi și, când l-am găsit, nu a făcut decât să derapeze. Se poate să fie din cauză că eram agitată și i-am cerut șoferului să conducă mai repede, numai că el a condus mai încet, și...

„Doamne, mă gândeam. Parcă ești un papagal cretin. Vino-ți în fire, Polly. În momentul ăsta!"

Kahn era neclintit. Părea a fi un mare ticălos.

– Trebuia să fi plecat mai devreme. Zilele mele sunt pline. Îmi fac planuri dinainte. Așa ar trebui să faci și tu. Vrei niște cafea?

Întrebarea, gestul subit de politețe m-a luat prin surprindere.

– Da, vă rog.

Și-a sunat secretara.

– Zahăr, frișcă?

Am dat din cap în semn că da. Secretara își făcuse apariția.

– Cafea pentru doamna Bradford, Lynn. Cu de toate. Daneză?

Am scuturat din cap.

– Pentru mine, nimic, a hotărât, cu vocea plină de acea profundă, ușor răgușită vibrație care îi făcea muzica atât de specială.

Cu o simplă mișcare de mână, i-a făcut semn lui Lynn să plece, apoi s-a așezat la birou, stând cu ochii închiși, ca și cum ar fi avut o eternitate la dispoziție. Nu puteam să nu mă gândesc: „Cine dracu' mai e și ăsta?"

Avea vreo patruzeci și ceva de ani, bănuiam, cu părul castaniu și un început de chelie, nasul lung, gura subțire și cu barba mereu nerasă. O față comună și bonomă (fanii care îl considerau „sexy" erau atrași de sufletul lui, nu de cum arată), însă ridurile trădau zbucium, iar calmul ei trăda seninătate. La prima noastră întâlnire era îmbrăcat lejer, în pantaloni de flanel gri și o cămașă albastră descheiată la gât, evident scumpe, dar purtate fără pedanterie. Barry Kahn părea a fi mai degrabă simpatic și inofensiv.

„E necăsătorit și locuiește singur", am dedus. Nu eram interesată de el în felul acela, dar asta nu m-a împiedicat să remarc. Am un simț al observației foarte bine dezvoltat. Întotdeauna observ chestii, mai ales la oameni.

Lynn s-a întors cu cafeaua mea într-o ceașcă de porțelan, iar eu am luat-o, vărsând din ea peste încheietura mâinii. Nu mă simțeam deloc în largul meu. Eram penibilă. Sau, mă rog, cel puțin atunci.

Împietrită! Ca butucul – care nu se mișcă niciodată.

Barry s-a ridicat să mă ajute, dar am făcut semn cu mâna că nu era nevoie.

– Sunt OK.

„Sunt stăpână pe mine. Mă simt foarte bine. Nu lua în seamă litera stacojie."

Barry s-a reașezat.

– Dar știu că scrii scrisori, nu glumă, a început.

Bănuiesc că era un compliment.

Pe vremea când eram în spital și-mi reveneam încet, dar sigur, am început să compun cântec după cântec, plănuind să îi scriu o singură scrisoare, în care să îi spun cât de mult îl admiram și că speram să obțin o audiție într-o bună zi. Dar acea

singură scrisoare a dus la încă una și până în aprilie scriam aproape în fiecare săptămână scrisori din străfundurile sufletului meu unei persoane pe care nu o întâlnisem niciodată în viața mea. Ooooh, Doamne!

Da, știu, e ciudat, dar exact asta am făcut. În plus, nu puteam să schimb ce făcusem.

Nu mi-a răspuns la nici una dintre ele și nici măcar nu eram sigură că citise vreuna. Știu numai că nu mi-au fost trimise înapoi nedesfăcute. Dar am continuat să le scriu. De fapt, scrisorile m-au ajutat să merg mai departe. Vorbeam cu cineva, chiar dacă acel cineva nu îmi răspundea.

Într-un fel, cred că scrisorile m-au ajutat să-mi revin. Treptat, m-am simțit din ce în ce mai puternică, am început să cred că într-o bună zi voi fi din nou bine. Știam că Jennie va fi bine sau cel puțin pe cât de bine se putea având în vedere că la trei ani fusese martora unui măcel cumplit, în propria casă.

Surorile mele au venit din nordul New Yorkului și au avut grijă de ea în ture. La spital, Jennie avea voie să mă viziteze de câte ori puteau ele să o aducă. Era fascinată de scaunul cu rotile și de patul electric. Și, mai ales, mă încânta ori de câte ori venea să mă îmbrățișeze și să mă roage:

– Cântă-mi un cântec, mami. Ba nu, compune-mi un cântec nou și apoi cântă-l.

Cântam des pentru Jennie. Cântam pentru amândouă. Scriam un cântec nou în fiecare zi.

Apoi, ceva nemaipomenit s-a întâmplat. O minune. O scrisoare a sosit la Spitalul West Point.

Dragă Maggie,

Bine, bine, ai câștigat. Nu am nici cea mai vagă idee de ce îți răspund, dar bănuiesc că sunt ușor de convins, deși nu îmi place s-o recunosc și, dacă spui cuiva chestia asta, totul se sfârșește.

De fapt, scrisorile tale m-au mișcat. Primesc foarte multe scrisori; pe cele mai multe secretara mea le aruncă fără să mi le arate. Iar pe cele pe care mi le dă totuși, le arunc eu.

Dar tu – tu ești altfel. Îmi aduci aminte că mai sunt oameni adevărați, nu doar baracude care nu vor decât să îmi intre în studio. Simt că am ajuns să te cunosc cât de cât și asta spune multe despre ce ai scris până acum.

M-au impresionat câteva dintre versurile pe care mi le-ai trimis. Chestii de amator – îți trebuie o educație muzicală serioasă – dar foarte puternice, pentru că transmit ceva. Nimic din toate astea nu înseamnă că: a) educația muzicală o să îți ajute la ceva, sau b) ai putea să compui muzică din care să te întreții, dar, OK, OK. Am să îți acord acea jumătate de oră pe care o soliciți ca să „înțeleg, o dată pentru totdeauna, dacă am talent la compus muzică sau nu".

Când ieși din spital, sun-o pe secretara mea, Lynn Needham, pentru a stabili o întâlnire. Iar, între timp, te rog, nu-mi mai trimite nici o scrisoare. Mi-ai răpit și așa destul timp. Nu-mi mai scrie mie. Scrie mai multe cântece!

CAPITOLUL 3

Se semnase „Barry", și acum, iată-mă! Și el se uita la mine și eu mă simțeam cumplit de nelalocul meu, una dintre „baracudele" despre care se plângea. Cu siguranță, nu m-am îmbrăcat prea pretențios – nu era stilul meu oricum. Mi-am pus o ie albă, un body roz, o fustă lungă, neagră și pantofi cu talpă joasă.

Dar măcar eram aici. Îmi valorificam șansa care mi se oferea.

Încercam din răsputeri să nu gândesc negativ... dar astfel de lucruri, lucruri cu adevărat bune, nu li se întâmplau unora ca mine. Pur și simplu *nu* se întâmplau.

– Îți și cânți melodiile sau doar le scrii? m-a întrebat.

– Le și cânt, sau cel puțin sper că ceea ce fac eu se poate chema cântat.

„Încetează să îți mai ceri scuze, Maggie. Nu ai de ce să te scuzi, pentru nimic în lume."

– Ai cântat vreodată profesionist?

– Am cântat prin cluburi, în West Point, Newburgh, backing vocal. Soțului meu nu îi plăcea când făceam asta.

– Da, cred că nu prea-i plăcea.

– Zicea că mă expun. Nu putea să sufere ca alți bărbați să se uite la mine. „L-am împușcat de trei ori."

– Dar acum ai fi dispusă să încerci? Să cânți în public? Ai putea să faci asta?

Inima mi-a luat-o la galop numai la gândul acesta.

– Da, aș putea.

Părea cel mai adevărat lucru pe care l-aș fi putut spune.

– Un răspuns bun.

A făcut un semn cu mâna spre pianul Steinway negru, strălucitor și frumos din capătul celălalt al biroului.

– Însă primul tău test va fi unul privat. Ai adus ceva cu tine?

Am luat servieta.

– O grămadă. Vrei să asculți balade? Blues?

A clipit.

– Nu, Maggie. Doar un cântec. Ești la o audiție, nu dai un concert.

„Un cântec?" mă gândeam. Inima mi se făcuse cât un purice.

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce cântec să aleg. „*Un* cântec?" Adusesem pe puțin douăzeci, și acum mă simțeam stânjenită și confuză, ca și cum aș fi stat goală în fața lui.

„Hai, mișcă-te. Tipul nu e decât un om ca oricare altul. Numai că nu se poartă ca atare. Ai cântat melodiile astea de o mie de ori până acum."

– Continuă, mi-a spus, uitându-se la ceas. Te rog, Maggie.

Am tras adânc aer în piept și m-am așezat la pian. Sunt teribil de înaltă și foarte conștientă de acest lucru, și de accea, în genere, prefer să stau jos. De pe scaun puteam să văd, de la fereastra lui, haosul mut al Broadway-ului.

Lemn împietrit.

„OK, m-am gândit. Ești chiar aici, în audiție la Barry Kahn. Acum, dă-l pe spate. Poți... să... o... faci."

– Cântecul acesta se numește *Femeia din lună*. Este despre... o femeie care face curățenie, noaptea, în clădirile unui orășel de provincie. Despre cum privește luna de la o anumită fereastră în timp ce muncește. Despre ce visează cât e noaptea de lungă, în birourile pe care le spală.

M-am uitat înspre Barry Kahn. Chiar eram în biroul lui. Eu eram „femeia din lună".

Stătea rezemat pe spate, cu picioarele pe sertarul de jos al biroului, cu degetele împletite, cu ochii închiși. N-a scos nici un cuvânt.

Din punct de vedere melodic *Femeia din lună* semăna cu cântecul lui Kahn, *Lumina vremurilor noastre.* Am început să cânt, cu o voce nesigură, moale, care dintr-odată îmi părea falsă și comună. În timp ce cântam, simțeam că îl pierd.

Am terminat. Liniște. Într-un final am îndrăznit să mă uit la el. Nu s-a mișcat de unde era, nu și-a schimbat poziția. Într-un sfârșit mi-a zis „mulțumesc".

Am așteptat. Dar mai mult de atât nu am mai auzit de la Barry Kahn.

Am pus partitura înapoi în servietă.

– Nici un fel de critică? am întrebat, temându-mă de răspunsul lui, dar așteptând în același timp să aud ceva mai mult decât „mulțumesc".

A ridicat din umeri.

– Cum pot să-mi critic propriul copil? E muzica mea, mi-a spus, nu a ta. Vocea mea imitată de a ta. Nu mă interesează.

Simțeam că fața mi se face roșie ca racul. Mă simțeam foarte umilită, dar în același timp și furioasă.

– Mă gândeam că poate vei fi mulțumit. Am scris piesa asta în onoarea ta.

Tot ce voiam să fac era să ies din cameră, dar mă forțam să rămân.

– OK, bine, sunt onorat. Dar credeam că ești aici ca să cânți din melodiile *tale.* Dacă voiam să aud ecouri, mă duceam să cânt în metrou. Toate cântecele tale sună ca ale mele?

„Nu, fir-ai tu să fii! Nu sunt ca ale nimănui!"

– Vrei să spui, dacă nu am ceva original?

– Păi, eu asta caut, originalitate. Originalitatea e un început bun.

Am început să răsfoiesc prin partituri. Degetele îmi erau amorțite și nesigure. O fanfară întreagă îmi mărșăluia prin creier.

– Ești dispus să mai asculți încă unul?

S-a ridicat. A început să scuture din cap, încercând să mă împiedice să continui.

– Serios, Maggie. Nu cred că...

– Am unul. Multe, de fapt. Ale mele, nu ale dumitale.

Mi-am promis că nu mă voi simți jenată.

A suspinat, renunțând deja să mă mai ia în seamă.

– De vreme ce tot ești aici... *încă* un cântec. Numai unul, Maggie.

Am smuls din servietă *Trista albăstriță.* Semăna puțin cu unul dintre cântecele mai vechi ale lui Carole King. Poate că nu era destul de original. „Prea prețios. Prea gândit. Tot un rahat." Zgomotul din capul meu a devenit un muget puternic, precum cel al unui metrou apropiindu-se de stație. Mă simțeam de parcă eram pe cale de a fi călcată de unul.

Am îndesat *Trista albăstriță* înapoi în servietă și am ales altul – *Căderea din cer.* Aceasta era într-adevăr o alegere mult mai bună. Îl scrisesem de curând, de când venisem în New York.

„Un cântec."

Simțeam ochii lui Barry Kahn ațintiți asupra mea, îi simțeam nerăbdarea crescând. Se făcuse foarte cald în cameră. Nu puteam să mă uit la el. Numai la partitura pentru *Căderea din cer.*

Melodia era despre căsnicia mea cu Phillip. Era profund personală. Extazul inițial, iubirea pe care i-o purtam sau pe care credeam că i-o port. Apoi teroarea crescândă. Groaza primei căderi din rai... senzația de a nu mă putea vreodată opri din cădere.

Un cântec.

M-am întors spre pian, am tras adânc aer în piept și am început să cânt.

La început am cântat foarte încet, apoi cu tot mai multă pasiune, pe măsură ce melodia punea stăpânire pe mine și îmi reaminteam exact ce mă inspirase. „Phillip, Jennie, eu, casa noastră de lângă West Point."

Puteam să simt că un sentiment nou se născuse în acea încăpere în timp ce cântam, un soi de camaraderie și de înțelegere. Era ceea ce ceream de la el în scrisorile mele, o legătură între mine și bărbatul care asculta tăcut în capătul celălalt al biroului.

Terminasem și așteptam parcă de o veșnicie ca el să spună ceva. Într-un final m-am întors către el. Avea ochii închiși. Arăta de parcă îl durea capul. Barry Kahn și-a deschis ochii.

– N-ar trebui să faci rime de genul „timp" și „simt", îmi spuse. E o rimă șchioapă și dacă mai poți scăpa basma curată într-o melodie country, e supărătoare când încerci să cânți ceva serios.

Am început să plâng. Nu mă mai puteam abține. Era ultimul lucru în lumea asta pe care mi-l doream în momentul acela. Îmi venea să îmi trag palme.

– Hei, a spus, dar eu deja îndesam partiturile în servietă și mă grăbeam spre ușă.

Aproape că am început să alerg. Dar totuși nu puteam să fug.

– Hei, a repetat, nu plânge. Stai puțin.

M-am întors spre el.

– Îmi pare sincer rău că ți-am răpit atât din timpul dumitale deosebit de prețios și de scurt. Dar, dacă tot ce poți spune, când eu îmi pun sufletul pe tavă în cântecul ăsta, e ceva despre o rimă păcătoasă, atunci nu văd cum am putea să lucrăm vreodată împreună. Și nu îți face griji, nu am să te mai deranjez niciodată.

M-am năpustit pe ușă afară, pe lângă o Lynn Needham mută de mirare și am luat liftul lor modern până jos, la recepție. „Să-l ia dracu'. Să îl ia dracu' pe Barry Kahn."

Eram destul de puternică să trec și peste asta – trebuia să fiu. Aveam un copil mic de crescut, ca să nu mai zic că trebuia să am puțină grijă și de mine. Acesta era exact motivul pentru care, cât timp am stat în spital la West Point, am mai scris și la alte zece case de producție muzicală, în afară de cea a lui Barry Kahn. A

doua zi urma să mă duc la una dintre ele. Apoi la încă una. Și la încă una după aceea, dacă avea să fie nevoie.

Cuiva îi va plăcea muzica mea, melodiile mele. Erau prea bune, *prea adevărate*, ca să fie ascultate de cineva și să nu simtă nimic.

„Tu pierzi, Barry Kahn. Marele compozitor. Domnul «Timpul meu este prea prețios!»"

Tocmai ai ratat-o pe Maggie Bradford.

CAPITOLUL 4

Ați simțit vreodată nevoia să spuneți, să urlați chiar, în gura mare: „Hei, sunt o ființă inteligentă! Sunt o persoană de treabă. Am și eu ceva talent".

Exact asta am țipat în Times Square. Nici o problemă. Nu m-a băgat nimeni în seamă. Eram în ton cu restul nebunilor de acolo.

Am rătăcit vreo două ore, neținând seama de zăpada care cădea întruna, apoi am plecat să o iau pe Jennie de la școala ei de pe West Seventy-third Street. Mă simțeam ca dracu' și speram că nu și arătam la fel de rău pe cât mă simțeam. Doamne, ce zi!

– Hai să sărbătorim! i-am zis. De mâine începe vacanța de Crăciun. Mai întâi îmbrățișeaz-o pe mama ta și după asta mergem la un restaurant pretențios din New York. Numai noi două. Unde ai vrea să mănânci? Lutèce? Windows On The World? Rumpelmayer's?

Jennie s-a gândit bine la ofertă, încrețindu-și fruntea și mângâindu-și bărbia, așa cum face întotdeauna când are de luat o decizie importantă.

– Ce-ai zice de McDonald's. Apoi mergem și vedem un film.

– Atunci rămâne cum am stabilit. „La Ieftinica" o să fie, am început să râd și am apucat-o de mâna ei micuță. Scumpa mea, tu ești cea mai importantă pentru mine. Și îți și plac cântecele mele.

– Sunt cele mai frumoase cântecele tale, mami.

Am început să sporovăim ca întotdeauna. Eram „cele mai bune prietene", „fetele", „gaițele", „surorile siameze", „duetul". Nu vom fi „niciodată singure, pentru că întotdeauna ne vom avea una pe cealaltă".

– Cum ți-ai petrecut ziua, scumpo? Doamne, trebuie să fii dur tare în New Yorkul ăsta ca să reușești. Noroc că noi suntem niște dure.

– La școală a fost distractiv. Mi-am mai făcut o prietenă, pe care o cheamă Julie Goodyear. E *foarte* nostimă. Doamna Crolius zice că sunt deșteaptă.

– Ești deșteaptă. Și mai ești și frumoasă și foarte cumsecade. Dar ești cumplit de *mică* totuși.

– Dar am să mă fac mai mare decât tine, nu crezi?

– Ba da, cred. Cred că ai să te faci așa cam de vreun metru optzeci.

Și am ținut-o tot așa, întruna.

Gaițele.

Cele mai bune prietene.

De fapt, ne mergea destul de bine amândurora; ne obișnuiserăm cu New Yorkul – mă rog, într-un fel; încercam să trecem peste episodul Phillip pe cât ne stătea în putință.

Să-l ia toți dracii pe Barry Kahn.

Ai dat-o în bară, domnule mare producător.

Până ce eu și Jennie ne-am întors din oraș, se făcuse la fel de beznă ca în sufletul lui Phillip. Mă părăsise tot curajul și mă uitam acum complet buimacă la clădirea dărăpănată din fața mea.

„Fir-ar al dracu'! Bănuiesc că va trebui să mai stăm pe aici o vreme. Ca de exemplu, pentru tot restul vieții."

Am deschis ușa din față, care a scârțâit ca întotdeauna. Reacție tipic newyorkeză.

„La naiba, la naiba, la naiba!" Se arseseră becurile din hol și de la etajul întâi.

Tot ce vedeam era o dâră de lumină, care se strecura de la felinarul din fața casei, prin fereastra de la etajul întâi.

– Ciudat, mi-a șoptit Jennie. Ciudat și înfricoșător.

– Nu, am zis, asta nu se cheamă că e ciudat. Aceasta este distracția din Big Apple[1].

Am luat-o pe Jennie de mână și am pornit în sus pe scări.

M-am oprit din urcat. Trupul mi s-a încordat; am împins-o pe Jennie în spatele meu ca să o apăr.

Cineva stătea pe scări, în întuneric, nedeslușit de umbre. Persoana respectivă era tăcută, nemișcată. Era cineva înalt și bine făcut.

Nu era bine deloc. Era ciudat și înfricoșător.

M-am mișcat înspre siluetă cu mare grijă.

– E cineva? Cine e acolo? am strigat, cu gândul la poveștile de groază pe care le auzisem despre New York – și la ororile pe care le îndurasem recent în West Point.

Omul părea a purta ceva pe cap. O pălărie ciudată? *Ceva* al dracului de ciudat oricum.

Phillip! Îmi imaginam ce era de neimaginat. Știam că nu era posibil, dar amintirea mă bântuia oricum.

Phillip adora să mă sperie, sărindu-mi în față de după câte un tufiș, de după o ușă de dulap, știind că avea să mă sperie și crezând că era foarte nostim să facă asta. Odată, de Halloween, își pusese pe cap un coif indian cu pene și venise așa înspre mine cu un tomahawk. În viața mea nu am tras o sperietură mai mare. Dar se pare că până la urmă eu am fost aceea care i-a sărit în față, care a sărit la el, cu o armă în mână, trăgând... trăgând întruna...

Dar Phillip era mort, iar fantome nu există, nici măcar în New York.

---

[1] Marele Măr, denumirea pe care o dau localnicii New Yorkului. (n.tr.)

Am mai făcut un pas. Silueta tot nu se mișca. Aproape am ajuns pe palier.

– Hei, e cineva! am strigat din nou. Nu mai e deloc amuzant. Te rog să spui ceva. Spune măcar bună ziua.

Sunetul pașilor noștri răsunând înfundat pe scări îmi amintea de Phillip, de felul cum ne fugărea prin casă.

Devenind deja puțin isterică și măcinată de temeri vechi, m-am forțat să ajung mai repede.

În spatele meu, simțindu-mi frica, Jennie m-a întrebat în șoaptă:

– Cine e, mami?

„Nu se va mai întâmpla asta încă o dată. Nu ne vei mai face rău încă o dată. Sub nici o formă!"

M-am năpustit asupra individului, lovindu-l cu toată puterea, cu servieta mea destul de grea. L-am lovit cu sete pe ticălos.

– O, Doamne! Nu îmi vine să cred! Am început să râd, cu toate că nu mă dezbărasem de tot de groaza pe care o trăisem. Oooooh, Doamne!

Jennie a urcat ultimele scări, râzând și ea cu mine.

„Phillip" nu era decât un coș imens cu ceea ce păreau a fi trandafiri cu coada lungă, de vreo câteva sute de dolari.

Am deschis bilețelul care îl însoțea.

Pentru Maggie Bradorf

În cinstea primei zile de după regăsirea paradisului pierdut. Dacă vrei slujba cu adevărat, ești nebună. Dar ești angajată. Ai reușit să faci în așa fel încât timpul meu „prețios" să treacă pe nesimțite astăzi. Crede-mă pe cuvânt.

Barry

Uitându-mă în urmă, recunosc că este o poveste destul de nostimă într-un fel. Cu siguranță, una cu final fericit. Dar, pe măsură ce scriu acum, întrebarea se ridică din nou, și nu mai este nostimă deloc. Cel puțin nu pentru mine.

„Când nu mai am scăpare, primul meu impuls să fie oare acela de a ucide?

Și așa am ucis nu doar o dată, ci de două ori?"

Mulți cred că da. Unul dintre cei mulți se întâmplă să fie procuror în New York.

Mai întâi a fost Phillip Bradford.

Iar apoi – *apoi a fost Will.*

CAPITOLUL 5

San Diego, California, iulie 1967

Will Shepherd, în vârstă de șase ani, visa indieni. Neînfricați și fără remușcări, veneau către el în valuri, cu caii nechezând și ridicându-se pe două picioare, cu săgețile la fel de lungi ca sulițele îndreptate spre inima lui. Îi plăcea emoția, îi plăcea filmul din mintea lui, iubea pericolul.

A auzit o bufnitură.

Nu avea nici un sens. Will a deschis ochii, i-a închis înapoi aproape imediat, apoi s-a scufundat iar în somn.

Cawboy și indieni, din nou.

Fără bufnituri. Cel puțin nu în filmul ăsta.

Will s-a trezit din nou la opt fără un sfert, s-a îmbrăcat în liniște, ca să nu îl trezească pe Palmer, fratele lui, care nu se sculase încă, și s-a grăbit pe scări, prin casa tihnită.

În bucătărie a scos dulceață de struguri Welch, unt de arahide, lapte și o jumătate de pâine. Mic dejun pentru o persoană. „Cine avea nevoie de mamă? Cine avea nevoie de oricine?"

Will își vedea chipul și părul blond nepieptănat reflectat pe partea strălucitoare a aparatului de prăjit pâine. Trebuia totuși să recunoască. *Îi era dor de mama lui foarte tare. Îi era cumplit de dor. Îi lipsea felul în care îi făcea ea sandviciuri cu unt de arahide și dulceață.*

Știa că mama lui se dusese să locuiască în Los Angeles. Măcar nu mai trebuia să suporte certurile oribile pe care le avea cu tatăl lui, dar în momentul acesta ar fi preferat certurile tăcerii. Câteodată, și lui, și lui Palmer le era atât de dor de mama lor, încât se puneau de plâns în cele mai stupide momente. Dar, de obicei, *o ura*. De obicei, dar nu astăzi.

Bufnitura din piscină?

Dintr-odată Will și-a adus aminte. A strâns vasele și le-a pus în chiuvetă, apoi a ieșit ca o furtună pe ușile de sticlă în lumina dulce, blândă și spre chemarea vrăbiilor.

S-a năpustit pe după colțul casei din șindrilă albă, cu finisaj albastru, și a alergat spre marginea piscinei. S-a oprit atât de brusc, încât aproape că s-a împiedicat în propriile picioare împleticite.

Și a țipat și iar a țipat, a țipat atât de ascuțit, încât l-a trezit pe fratele lui mai mic, a cărui față a apărut la fereastra de deasupra lui.

Strigătele lui Will au fost atât de sfâșietoare, că vecinii au dat buzna de îndată să îl salveze. L-au ținut în brațe și au încercat să îl protejeze, să nu mai vadă ceea ce văzuse deja și nu va mai putea uita toată viața.

Ceea ce băiețelul de șase ani văzuse plutind pe suprafața strălucitoare a apei era trupul tatălui său, în halatul lui roșu cadrilat și pantalonii bej. Într-unul din picioare avea un papuc de casă; celălalt plutea ca o floare de crin.

Ochii tatălui lui erau deschiși și îl priveau fix. „E numai vina ta, părea să spună. Copil rău ce ești! Nu este decât vina ta, Will. Știi foarte bine ce ai făcut! Știi foarte bine ce ai făcut!"

La 5.52 A.M. Anthony Shepherd, de bunăvoie și nesilit de nimeni, ieșise din casă și se înecase în piscina familiei.

Și fiecare părticică din ființa lui Will care merita salvată părea să se fi înecat odată cu tatăl său.

La câteva zile după sinuciderea tatălui lor, Will și Palmer și-au petrecut ultima după-amiază californiană sortându-și

hainele și jucăriile. Aveau voie să aleagă numai cât încăpea în câte două valize pentru fiecare. Nici mai mult, nici mai puțin.

Mama lor refuzase să-i ia să locuiască împreună cu ea. Nimeni nu le-a spus lui Will și lui Palmer de ce anume. „Curvă nenorocită", se gândea Will, folosind exact cuvintele pe care tatăl lor le folosea în certurile dintre ei. Frații și-au petrecut zilele de după sinucidere cu dădaca lor, care nici ea nu voia să îi ia și acum li se spusese că trebuia să se ducă în Anglia să stea cu oameni care erau dispuși să-i țină. Aveau să înceapă o viață nouă cu mătușile lor, Eleanor și Vannie, mătuși pe care nu le cunoscuseră până atunci, dar care veniseră cu regula celor două valize.

În Aeroportul Internațional Los Angeles, haotic și fremătând de lume, cei doi băieți blonzi, unul copie fidelă a celuilalt, stăteau muți de mirare, cu fețele împietrite, așteptându-și zborul, împreună cu doctorul Engles, unul dintre puținii prieteni ai tatălui lor.

Doctorul Engles le povestea despre Londra, despre regina lor stupidă și despre cum se schimbă garda lor stupidă la Palatul Buckingham, exact ca în poeziile pe care mama i le citea lui Will înainte să-i părăsească. Însă Will nu auzea oricum ce spunea stupidul de doctorul Engles. El își aducea aminte de tatăl lui plutind în piscină, holbându-se în sus la el din locul de unde zăcea mort.

– Doamnelor și domnilor, a auzit Will, în acest moment începe îmbarcarea la bordul avionului 411 Pan American, pe ruta New York–Londra.

Doctorul Engles i-a întins lui Will o mână.

– Ei bine?

Pe neașteptate, Will l-a mușcat cu sălbăticie, cât de tare a putut, până i-a dat sângele.

– Fir-ar dracu'! a exclamat doctorulă Engles, apucându-l cu mâna liberă. Ticălos mic ce ești! Monstru afurisit!

Will a deschis gura. Dinții din față îi erau roșii de sânge.

– Nu vreau să plec în Anglia, a urlat. Nu putem să rămânem aici?

„Te rog, tati.

Te rog, mami.

Vă rog, să mă ajute cineva.

Nu am vrut să-l omor pe tati. Nu am vrut.

Tati, te rog, nu te mai uita la mine așa. Te rog, tati."

CAPITOLUL 6

Will nu avea să uite vreodată primele ore petrecute în Anglia. Ar fi putut la fel de bine să fi mers pe lună.

Mătușa Eleanor i-a întâmpinat la aterizare. Era o femeie grasă, simandicoasă, cu fața albă de pudră, dar mai ales era, așa cum ghicise Will, mai speriată de el decât era el de ea. A displăcut-o din start. „Nu-mi poate face rău, a hotărât el. Nimeni nu mă va mai face vreodată să sufăr, cu atât mai puțin ea."

Le-a explicat că mătușa Vannie rămăsese acasă să pregătească o cină specială pentru ei. „O să aibă gust odios, a decis el. Anglia este cel mai cumplit loc de pe pământ."

Tot drumul dinspre aeroportul Heathrow, mătușa Eleanor a vorbit întruna, iar băieții nu au avut timp să observe peisajele. În momentul în care nu se mai uitau la ea, le băga un deget în față și le aducea aminte să fie atenți. Will se gândea cât se poate de serios să i-l smulgă cu dinții de tot.

– Foarte mulți oameni care lucrează în Londra locuiesc la periferie. Aproape de o stație de metrou. Noi, spre exemplu, locuim în Fulham încă de pe vremea când mama voastră s-a mutat de acasă și a fugit în America să-și caute fericirea. Și bănuiesc că a găsit-o, nu-i așa, măritându-se cu tatăl vostru? Știți că o să-i moștenească toată averea, fără ca vouă să vă dea mai mult decât îi va veni la socoteală, ca să nu mai zic că nouă nu ne va da absolut nimic, cu toate că niciodată nu ne-am așteptat la nimic de la ea oricum. Nu de la *ea*.

„Nu. Să nu aștepți nimic de la mama." Will știa că mătușa Eleanor preda istorie la clasele primare și asta explica de ce perora întruna, dar mirosea a transpirație, și până la urmă, cine era ea să vorbească așa despre mama lui? Putea să își dea seama că nici Palmer nu o suporta. Fătarnicul ăla mic, se prefăcea numai că dormea.

În cele din urmă, taxiul a oprit în fața unei clădiri cu trei niveluri, din cărămidă roșie, cu ferestre micuțe. Șase trepte duceau la ușa din față.

– Iată-ne ajunși, a anunțat mătușa Eleanor cu veselie, însă Will se gândea la copacii și la spațiul amplu și lumina caldă din San Diego, iar inima i s-a strâns în piept.

Case care se îngrămădeau de o parte și de alta a străzii erau asemănătoare, iar singurul copac pe care îl putea vedea era îndoit și lovit de ploaie și nu avea nici un fel de frunze. Palmer a pus mâna pe o valiză, mătușa Eleanor pe alta, iar Will le-a luat pe amândouă ale lui și a urcat pe scări, încovoiat sub povara lor.

Nici nu au apucat bine să ajungă până la ea, că ușa a zburat în lături și în prag a apărut o femeie, în pantaloni negri, strâmți și un pulover negru, pe gât.

Will a țipat ușor, înfundat. Își simțea inima pulsând cu putere și fața înroșindu-se dintr-odată.

Femeia era tânără, cu părul șaten-cenușiu căzându-i pe spate. Ochii îi era albaștri, iar pielea albă. „E mama", s-a gândit Will.

Numai că, desigur, nu era ea.

Era mătușa Vannie, sora cea mai tânără a mamei, dar care îi aducea aminte cu durere de femeia care îl ținuse odinioară în brațe, îl mângâiase, îi spusese că îl iubește și apoi plecase. Iar acum, pe Will îl încerca un amestec ciudat de ură și încântare. Ar fi vrut să se arunce de îndată în brațele ei și, în același timp, să o ia la fugă urlând pe stradă.

– Să vă scoateți papucii la intrare, a spus Vannie. Nu cred că vrem noroi târât prin toată casa, nu-i așa?

Casa. *Anglia*. Noul lui cămin. Noua lui viață. Propria lui poveste de groază. Și era abia la început.

CAPITOLUL 7

Legenda a început devreme și nu s-a modificat foarte mult în timp.

„Will este un băiat extrem de inteligent și foarte abil, dar pare a fi un adevărat maestru în ale Minciunii foarte îndrăznețe, foarte șarmante și foarte, foarte gogonate!" Astfel scria directorul școlii primare Fulham Road, în primăvara anului 1970.

„Dacă ar munci mai mult, notele lui ar fi mai bune, dar se pare că el nu este interesat decât de sport, unde într-adevăr excelează, și să se ia la bătaie cu colegii lui de clasă, domeniu în care este un campion recunoscut. Personal, mă întreb dacă este într-adevăr conștient de aspectele elementare ale comportamentului social sau măcar de diferențele elementare dintre realitate și fantezie."

Will înțelegea diferențele – dar alesese pe care din ele o prefera.

În weekenduri, Will făcea plimbări solitare prin cartier. Într-o zi, pe vremea când avea unsprezece ani, a auzit larmă dinspre stadionul situat la vreun kilometru de casa mătușilor. Curios, a mers să cerceteze. A plătit intrarea cu banii lui de buzunar pe toată săptămâna.

Acolo, în fața lui, i s-a înfățișat o priveliște absolut uimitoare: douăzeci și doi de bărbați, împărțiți în două echipe diferit îmbrăcate, dar având cu toții același scop, jucau ceea ce numeau

„fotbal" în Anglia, dar ceea ce el știa că se numește soccer[1]. Văzuse un astfel de meci doar la televizor.

Juca destul de bine la școală, dar simțea că era cumva la întâmplare, adică o grămadă de băieți, dând fiecare cum putea cu piciorul într-o minge.

Dar aici era simetrie, geometrie, coordonare în atac, o frumusețe la fel de netăgăduit precum valurile oceanului. Un jucător, controlând mingea cu piciorul, aleargă înainte; un altul îi aleargă în dreapta; un al treilea începe atacul pe aripa stângă, primește mingea de la al doilea, fără să întrerupă alergarea, și se redirecționează spre centrul terenului, urmărit de un adversar care încearcă să-i plonjeze atacantului la picioare și reușește să paseze mingea la unul dintre coechipieri.

Apoi, dintr-odată, totul se inversează, precum mareea care se retrage. Fundașii devin atacanți, atacanții fundași, o masă vuindă; toate îi aduceau aminte lui Will de un caleidoscop pe care i-l dăduse tatăl lui în dar pe când avea cinci ani.

Și ce zgomot! De fiecare dată când era un contraatac, de fiecare dată când o echipă amenința poarta celeilalte, tribunele urlau, ca și cum ar fi împărțit aceeași respirație care venea din gura sportivilor și, când în sfârșit se marca un gol, mugetul creștea la asemenea cote, încât Will credea că timpanele aveau să-i plesnească și inima să-i explodeze.

În noaptea aceea mama lui i-a apărut în vis și, în timp ce Will privea cu groază, a sărutat ochii deschiși și morți ai tatălui lui, apoi a râs la Will. Dinții îi erau roșii, picurând de sânge.

„Știi bine ce ai făcut, Will. Este numai vina ta."

Într-o dimineață, câteva zile mai târziu, a găsit un câine pierdut pe străzile din Fulham. Câinele era mascul, un fugar maroniu la culoare. În sfârșit avea și el un prieten în nenorocita asta de Anglie.

---

[1] *Soccer*, denumirea americană a fotbalului european. Când spune „fotbal", personajul se referă la ceea ce europenii numesc fotbal american. (n.tr.)

– Hai, câine. Hai cu mine, i-a spus el și l-a mângâiat pe coapsă de vreo câteva ori. Hai, Lassie.

Will a rătăcit până într-un parc municipal, iar animalul singuratic l-a urmat ca o umbră. Nu știa de ce simțea furie, dar exact asta simțea. De fapt, sentimentul îl completa destul de des, de când plecase din California. De când tatăl lui se omorâse. Sinuciderea tatălui fusese o afacere foarte proastă pentru Will. Încă se simțea responsabil, dar, ceea ce era și mai rău, se convinsese că așa avea și el să sfârșească.

S-a așezat lângă un helești micuț. Câinele era încă acolo, cu el. Noul lui prieten.

Într-un târziu, Will a dat din cap către câine.

– Mare greșeală să stai cu mine, spuse. Mă urmăresc ghinioanele peste tot. Nu glumesc.

Câinele a scos un scâncet și a ridicat laba.

Dar Will se înfuria din pricina a o mulțime de lucruri. Tatăl lui, mătușile, Palmer. Simțea de parcă pieptul i-ar fi fost prins în chingi. Capul îi vâjâia. Vederea îi era împăienjenită de nuanțe de roșu-deschis.

Will a băgat mâna în apa rece și puțin adâncă și a scos o piatră cât pumnul de mare. Fără ca măcar să schițeze un gest de avertizare, a lovit câinele într-o parte a capului. A lovit și a doua oară câinele, care a căzut, gemând. Un ochi maroniu și blând s-a uitat la el. A continuat să-l lovească până când câinele a murit.

Nu știa de ce o făcuse. Îi plăcea câinele. Oricum, Will a descoperit că nu mai era furios. Se simțea bine. De fapt, nu prea mai simțea mare lucru.

Făcuse chiar o mică descoperire personală; exista clar o parte bună în el, dar exista și una rea.

„Sunt doi Will, nu-i așa?"

CAPITOLUL 8

Will a știut de la bun început că are ceva măreț în el și nu era foarte impresionat de faptul în sine. Dar alții erau mai mult decât impresionați.

Will Shepherd era cel mai tânăr fotbalist care jucase vreodată pentru unsprezecele școlii din Fulham. Pe când avea numai unsprezece ani, l-a convins pe antrenor să-l lase să se antreneze cu echipa; a fost numaidecât selecționat și, neluând în seamă batjocura coechipierilor lui, care erau mai mari decât Will cu cinci, șase ani, a devenit golgheterul echipei. Chiar așa, golgheterul echipei!

La doisprezece ani, Fulham a câștigat campionatul ligii londoneze și nu l-a mai pierdut niciodată, până când a terminat școala. La paisprezece ani a marcat nouă goluri într-un meci pe care echipa lui l-a câștigat cu 12–0.

Will era subțire și foarte lung în picioare pentru vârsta lui, dar surprinzător de bine echilibrat. Era extraordinar de rapid – alerga, îi spunea antrenorul, „ca o săgeată în zbor". Alerga precum mijlocașii și wide receiverii[1] sud-californieni în fotbalul american.

Will se antrena în fiecare zi, în fiecare oră liberă, până când mingea devenise o extensie a piciorului său, sau cel puțin, un satelit legat de el prin fire invizibile. Câteodată se antrena și

[1] Wide Receiver (WR) – una dintre pozițiile de teren în fotbalul american (n.tr.)

șaisprezece ore pe zi, sâmbăta sau duminica. Terenul era casa lui, și nu locul acela mizerabil în care locuiau mătușile și Palmer.

Reporterii de la ziarele locale l-au tranformat într-un soi de puști legendar în Londra. Făceau mereu comentarii asupra stilului său nesăbuit, puternic și neobișnuit, pe care îl puneau pe seama originii lui americane.

Dar nu acesta era motivul adevărat. Ceea ce nici unul dintre ei nu a înțeles era că Will lucra în secret și își perfecționa *stilul individualist.* Îl avea. Will a hotărât că era esențial să fie diferit, să fie observat, să iasă în evidență, mai curând decât să fie privit ca un singuratic. Will pricepea exact ce avea să însemne fotbalul în viața lui – stilul de fotbal britanic însemna că nu avea să fie singur și speriat; acest stil nou de fotbal însemna că nu se mai gândi niciodată la nenorociții ăia de tata și mama.

Fotbalul era singura lui armă. El avea să-l salveze. Trebuia să-l salveze.

CAPITOLUL 9

Primăvara, 1985

Timp de un an și jumătate, Barry Kahn m-a chinuit la pian până am făcut bătături la degete. Am început cu versurile și cu teoriile din spatele lor: teoria lui Bob Dylan, a lui Joni Mitchell, Rodgers & Hart, Johnny Mercer. Teoria de bază a lui Barry Kahn era aceea că munca asiduă învinge mediocritatea.

M-a pus să scriu și să rescriu, forțându-mi plonjarea din ce în ce mai adânc în trecutul meu, încât erau zile când eram gata să îl rog în genunchi să nu mă mai chinuiască atât, să mă lase să mă odihnesc. Dar nu o făceam, nu îi ceream milă. În secret îmi doream să mă chinuiască și mai mult.

Nu avea nici un fel de remușcări, și nici eu.

– Negi, îmi spunea. Te ascunzi în rime de doi lei și în sentimente facile.

Sau:

– Nu simți nimic. Știu asta pentru că nici eu nu simt nimic. Și dacă pe mine mă lași rece, gândește-te numai cam ce-ți va face publicul. O să te răstignească, Maggie.

– Care public? l-am întrebat.

– Adică tu nu vezi nici un public? Nu simți nici un public acolo, care trebuie să asculte cântecele tale? Pentru că dacă nu-l simți, cară-te. Nu-mi irosi timpul.

Am continuat așa până când am fost amândoi mulțumiți și am putut să mă întorc la arta în sine a compoziției. Și aici era strict și neînduplecat, dar muzica îmi venea mai natural decât cuvintele. Mă simțeam bine între partituri. Într-o zi mi-a zis că sunt în stare să-i dau drumul muzicii și s-o întrerup, ca apa de la robinet. Cred că era puțin invidios. Trebuie să recunosc că îmi plăcea asta – să concurez cu el, să fiu la același nivel.

La sfârșit a venit și cântatul, iar Barry era un adevărat maestru. M-a învățat frazarea, accentuarea, dicția. Cum să cânt în fața unui public, cum să folosesc un microfon într-un studio de înregistrări. Aveam o voce naturală, mi-a spus, ca a nici unui alt cântăreț, dar tocmai în zona asta era cel mai greu de judecat.

– Numai publicul va decide, îmi spunea el. Cine și-ar fi putut imagina că vocea lui Bob Dylan ar putea captiva sufletul oricărui public – până când chiar l-a captivat. Vocea ta este înaltă, deschisă, din toată inima. Are multe schimbări bruște de tonalitate, care să intre pe versurile tale. Poți cânta în registru cald, rece, plictisit, matern, sentimental. Ador vocea ta!

„Serios?" În sfârșit, un compliment. L-am memorat, cuvânt cu cuvânt.

Repetam în studioul de înregistrări Power Station din apropiere, unde nu doar îmi interpretam cântecele, dar o făceam și pe angajata bună la toate, ducându-mă după sandviciuri și cafea. Purtam un pardesiu negru și lung care îmi ajungea până la cizme; îl purtam peste tot. Eram cea căreia i se spunea: „Hei, blonda înaltă, în pardesiu, poți să aduci niște sandviciuri?" Iar eu răspundeam: „Desigur, imediat. De care ai dori?"

Uram să fiu tratată în felul acesta și mă gândeam că Barry nu ar face așa ceva unui bărbat, dar el insista că este o parte importantă a slujbei și dacă nu îmi plăcea, eram liberă să plec în altă parte.

Dar știam foarte bine că nu există „în altă parte" pentru mine.

Exista Jennie, bineînțeles. „Gaițele" erau în formă și bine mersi.

Apoi mai exista Lynn Needham care mi-a devenit prietenă bună, o bonă ocazională, ghidul meu oficial prin New York, umărul pe care să plâng.

Apoi apartamentul nostru din West Side, bârlogul nostru păcătos, cu singurul atribut deosebit – o cadă de pe la începutul secolului trecut, construită drept în bucătărie. Adoram să fac băi fierbinți cu spumă în bucătărie!

Aveam întâlniri ocazionale, dar nimic nici pe aproape de a fi serios. Începeam să îmi amintesc cum mă simțeam înainte de Phillip – prea înaltă, prea stângace, cam tăcută, nepotrivită din cele mai varii motive, cu sânii nu suficient de mari, cu părul aiurea în prea multe zile. Dar până la urmă totul se reducea la faptul că mă temeam să mă mai implic în ceva de genul acesta. Nu voiam să spun nimănui ce se întâmplase cu Phillip – nu, lui Phillip. Purtam pe piept acea imensă literă stacojie C și nu credeam că avea să dispară vreodată, să se spele vreodată.

Nu, pentru mine nu exista „în altă parte".

CAPITOLUL 10

Și eram omu' cu sandviciurile și cafeaua, dar știți ceva – viața asta era mult mai bună decât fusese vreodată. Era ca dracu' de multe ori; uram turele alea nesuferite la faimosul magazin cu delicatese, uram să fiu „blonda în pardesiu", dar îmi și plăcea. Scriam, compuneam, învățam. Eram parte din ceva care din când în când era frumos și emoționant.

Într-una dintre dimineţile de la „fabrica de muzică", amica mea Lynn Needham și-a băgat capul în colțișorul meu/debara.

– Ai face bine să lași toate, cu excepția cafelei ăleia. Domnul Minune te vrea la el.

În fiecare zi, Barry încerca să-mi dedice ceva timp la sfârșitul programului, așa că acum convocarea era destul de neobișnuită. Am luat-o la fugă spre biroul lui. Timpul lui era foarte prețios.

– Am vești bune și, din păcate, vești rele, mi-a spus Barry de cum am intrat în biroul în care cândva am dat un interviu să-i devin comisionar.

Simțeam cu tensiunea mi se ridică puțin. „Spune-mi odată ce s-a întâmplat. Nu o mai lungi atât."

– Am trimis unul dintre cântecele tale în California, a continuat el, *Căderea din cer*. Melodia revizuită pe care mi-ai arătat-o săptămâna trecută. Cuiva de acolo i-a plăcut. Vrea să o înregistreze.

Dintr-un impuls am alergat spre el și l-am îmbrățișat. Nu cred că mai făcusem asta vreodată. De fapt știam că nu mai făcusem asta până atunci.

A zâmbit și m-a împins cu blândețe la o parte. S-a uitat drept în ochii mei.

– Acum, vestea rea. Acea „cineva" vrea să-l și cânte.

Era melodia *mea*.

– Spune-i nu, am zis. Dintr-odată m-am simțit descurajată. Te rog, Barry, nu.

– Nu vrei să știi despre cine este vorba? A trebuit să fiu de acord ca ea să cânte. Era partea cea mai importantă a afacerii.

Aveam o viziune coșmarescă a unei cântărețe de mâna a treia, o novice care să-mi cânte melodia total aiurea.

– Normal că vreau să știu cine e. Dar, dacă îmi distruge melodia, o ucid.

Știu, mi-am ales prost cuvintele.

– Am senzația că o să se descurce. A rânjit dulce, așa cum făcea câteodată. E Barbra Streisand. Ea vrea să-ți înregistreze *Căderea din cer*. Și te vrea acolo cu ea.

L-am îmbrățișat pe Barry. L-am strivit și l-am sărutat pe ambii obraji. La revedere cafea și sandviciuri cu pastramă – bun găsit Hollywood!

CAPITOLUL 11

Am rezervat câte un loc pentru un zbor la Los Angeles pentru mine și Jennie. Îl meritam; am muncit pentru el. Odată ajunse acolo, m-am trezit la volanul unui Saab Turbo închiriat, pe care l-am condus până la hotelul Beverly Hills. Mi se părea ca și cum eram la milioane de kilometri depărtare de West Point.

– E roz! a exclamat Jennie în timp ce intram pe aleea hotelului și parcam în fața lui. Culoarea mea preferată. Este roz peste tot!

– Eu am cerut să-l picteze așa, special pentru tine, i-am spus. Am sunat înainte. Le-am spus să gândească roz.

– Gaițele! a strigat Jennie în timp ce stăteau în parcarea impresionantă a hotelului.

– Întotdeauna!

Un valet arătos, cu părul blond spălăcit ne-a luat gențile noastre ferfenițite și le-a purtat de parcă erau Luis Vuitton. Ne-a condus la minunata noastră cabană, ascunsă după clădirea principală a hotelului, Bungalow-ul 6, a doua noastră casă, totul aranjat de Barry („pentru ca tu și Jennie să lăsați exact impresia care trebuie"). Păi el era acela care știa despre ce e vorba – eu, cu siguranță, nu.

– Aceasta e locuința dumneavoastră, doamnă. Și a dumneavoastră, micuță domnișoară.

Valetul a zâmbit și a deschis ușa cu o mișcare teatrală.

A trebuit să mă dau un pas înapoi. Zeci de trandafiri din specia American Beauty mă așteptau înăuntru.

– Dumnezeule! am murmurat.

Florile roșii ca focul erau pretutindeni unde cuprindeam cu privirea.

– Așa e tot timpul, plin de flori aici? am glumit eu.

Gluma mea a trecut undeva pe deasupra capului cu chica blondă spălăcită a valetului. „Luminile sunt aprinse, dar se pare că nu e nimeni acasă, la hotel California."

– A, nu, doamnă. Sunt un cadou. E și o felicitare în ele.

Bine ați venit în orașul Tinsel.
Sunteți pe cale să dați lovitura în stil mare.
Nu vă lăsați totși păcălite de aurul strălucitor...
Și nici de câteva duzini de trandafiri.

Vă iubesc pe amândouă,
B.

Și noi te iubim, Barry. Dar nu îți voi mai aduce nici o cană de cafea cât am să trăiesc.

CAPITOLUL 12

Poate îți poți imagina ce simțeam sau poate că nimeni nu va putea vreodată să-și imagineze așa ceva.

Era tot ce-mi puteam dori. După atâta muncă epuizantă, după caznele nesfârșite la care mă supusese Barry, după lecțiile de canto și rescrierile nesfârșite, iată-mă acum, cu stomancul în piuneze, furișându-mă pe culoarul întunecat ce ducea la sala de înregistrări A a faimosului Studio Devon Sound.

„Melodii celebre sunt înregistrate aici. Și melodia mea ar putea fi celebră. Oooooh, Doamne!"

Asta era șansa mea, orice ar fi fost; lovitura aceea pe care o așteaptă toată lumea, dar pe care atât de puțini reușesc să o dea și pe care credeam că nici eu nu am s-o dau vreodată.

Știam că studiourile mari aveau acea aură de mister, uneori chiar la granița superstiției, în cadrul elitei lor de muzicieni, superstaruri și manageri. Ani buni de zile, Elton John înregistrase numai într-un castel izolat din sudul Franței, Rolling Stones înregistraseră pe un iaht în Jamaica pentru a obține un anumit sunet. Mulți cântăreți de country voiau un anume studio din Nashville și numai Chet Atkins le putea produce discurile.

Cam așa era Devon pentru L.A. O țineam pe Jennie de mână. Priveam ca prin vis cum se desfășura sub ochii noștri o ședință de înregistrări Barry Kahn/Barbra Streisand.

Nu-mi plăcea. De fapt, mi se părea odios. Voiam să urlu la amândoi. Nu avusesem în minte vocea Barbrei Streisand când

am compus *Căderea din cer*. Stilul ei era *prea* distinct, absolut copleșitor.

– Ce părere ai? am întrebat-o pe Jennie.

M-a auzit cântând melodia asta de o mie de ori acasă. Îmi știa frazarea, marile schimbări de tonalitate.

– Nu cântă la fel de bine ca tine, a răspuns Jennie după un moment de deliberare, dar îmi place și varianta ei. E foarte frumoasă.

„Trădătoare. Spion."

Melodia devenea mai frumoasă pe măsură ce lucrau la ea. Fiecare încercare era mai bună. Începeam să percep în propria melodie nuanțe despre care nu știam că există. Era cântecul meu, dar devenise și al ei în același timp. Îmi dădeam seama că era o colaborare aproape perfectă.

Așa că am stat liniștită și am înghițit gălușca în tăcere. Barry ne făcea câte o vizită între înregistrări. Dintr-odată era atât de amabil cu mine și cu Jennie, atât de încurajator și de bun.

După un timp, mi-am imaginat că Barbra Streisand cânta numai pentru mine, așa cum îi cântam eu lui Jennie, și mă simțeam transportată într-un spațiu unde muzica și toate sentimentele mele se împleteau. Mă transportau înapoi la West Point, dar în vremuri mai bune, când obișnuiam să-i cânt veveriței Smooch și să visez ocazional la momente ca acesta.

Simțeam un soi de letargie, dar una foarte plăcută.

A fost nevoie pe puțin de o sută de duble până când Barry și Barbra s-au declarat satisfăcuți și apoi tensiunea din sala de înregistrări s-a dizolvat ca prin farmec în glume prostești și crize de râs contagios. Simțeam un val uriaș de ușurare, ca și cum aș fi cântat chiar eu. Mi-am înclinat capul obosit.

Am simțit o mână pe umăr. M-am întors și am privit chipul Barbrei Streisand. Se furișase să mă surprindă.

În viața reală (asta chiar era viața reală) era izbitoare, dar nu o frumusețe convențională. În ochi i se citea blândețe, iar zâmbetul ei exprima simpatie. Văzusem deja că putea să fie dură,

dar avea și o latură blândă, caldă. Să nu crezi tot ce citești în ziare – crede-mă pe cuvânt.

– Știu ce trebuie să simți în momentul ăsta, mi-a spus. Cel puțin într-o oarecare măsură. Îmi aduc aminte de debutul meu pe Broadway, prima mea sesiune de înregistrări. Emoții peste emoții, nu?

– Ca și cum nu sunt de pe lumea asta, în rest nimic ieșit din comun, am răspuns.

S-a așezat lângă mine și Jennie.

– Să nu uiți un lucru, că meriți ce ți se întâmplă. Lacrimile și sudoarea și necazurile de până astăzi îți dau dreptul să te bucuri enorm de momentul acesta. Cântecul tău va fi un hit indiferent de cine îl cântă. Pentru că sunt eu aceea care îl va cânta, va primi atenția pe care o merită. Îmi place muzica ta, Maggie, și va plăcea tuturor. Scrie mai mult pentru mine. Te rog!

Apoi m-a sărutat pe obraz și m-a îmbrățișat.

– Îți mulțumesc, mi-a șoptit. Melodia ta este atât de sinceră, iar sinceritatea asta din sufletul tău îi face pe oameni să se emoționeze.

Pe moment am rămas mută, apoi am început să-mi revin încet-încet.

– La naiba, încerc doar să nu spun prea multe prostii, i-am șoptit. Nici nu-ți poți imagina cât înseamnă asta pentru mine și Jennie.

– O, ba da, îmi răspunde, cu siguranță îmi pot imagina. Primul cântec e cel mai bun. Apoi se uită la Jennie. Mama ta este nemaipomenită.

Jennie a zâmbit și a dat din cap.

– Știu, i-a răspuns, numai că ea uită câteodată.

CAPITOLUL 13

Înainte visam tot timpul să mi se întâmple astfel de lucruri. Toată lumea visează. Așa că și aceasta trebuia să fie o reverie, nu?

Am vândut o mulțime de cântece într-un timp foarte scurt. Eram extrem de căutată. De fiecare dată când mă trezeam în apartamentul meu minuscul din New York, mă gândeam la același lucru: „Nimic din toate acestea nu e real".

Într-una dintre nopți, Barry m-a dus la unul din restaurantele de fițe din New York să sărbătorim „cele mai bune cântece ale lui Maggie", cum le numea el. Eram în continuare foarte cerută pe piață. Articole despre mine au apărut în reviste ca *Rolling Stone, Spin, People.* Totul era ciudat, ireal, nu era stilul meu, dar nu voiam să se oprească. Pentru prima dată în viață mă simțeam și eu cineva.

Era în amurg când am ajuns la Lutèce, pe Fiftieth Street în Manhattan. Am fost conduși la locurile noastre din grădină, cu oarecare pompă și importanță.

Barry îi știa pe bucătarul-șef, pe patron, pe chelneri.

– Suntem la o întâlnire romantică? l-am întrebat.

Glumeam – cel puțin, cred că glumeam.

– E doar felul meu de a mă revanșa o dată pentru totdeauna pentru primul nostru interviu, a spus și a zâmbit.

Era într-o formă de zile mari. Amândoi eram. Am comandat șampanie, apoi foie gras, somon cu sos *sorrel à plume soufflé.* „Nimic din toate acestea nu e real."

– Puteam să gătesc și eu toate astea, am spus când am terminat de mâncat și am comandat cafea și coniac.

– Da, cred că ai fi putut. Știi, a continuat Barry, nimic nu mă putea face mai fericit decât să te văd...

– Revenind la viață?

– Înflorind, mi-a spus. Știi cât de greu îmi este să vorbesc în felul ăsta, dar e adevărat. Exact asta simt.

M-am simțit dintr-odată agitată și stingheră. Mă întrebam dacă nu cumva chiar era o întâlnire romantică. Nu cred că eram pregătită pentru așa ceva. Mă temeam și de faptul că aș putea distruge prietenia dintre mine și Barry.

În momentul acela Barry mi-a făcut cu ochiul. Trebuie să-mi fi simțit disconfortul.

– Din ce în ce mai mulți oameni vor dori să te audă, Maggie. Versurile tale, muzica ta, vocea ta specială. Acel contralto seducător de care dispui. Nu te poate opri nimeni acum, Maggie. Nu există limite la ceea ce poți face și unde poți ajunge.

Am început să plâng. În grădina de la Lutèce. Puțin îmi păsa cine mă vedea. Eram atât de fericită, atât de încântată de tot și de toate.

Barry mi-a șters obrajii cu șervetul de masă. Am început amândoi să râdem.

– Povestește-mi despre tine. Cine naiba ești, Maggie? Cu siguranță nu mai ești „blonda în pardesiu". Mai mult decât sigur.

Atât de multe ținusem închise în mine, încât în seara aceea m-am eliberat măcar de o parte din povară. Barry era prietenul meu și aveam încredere în el, ceea ce era încă un mare pas înainte.

– La vreo treizeci de kilometri de West Point există un mic orășel. Newburgh, am început eu să povestesc.

– Am fost acolo. Nu am nici cea mai mică dorință să mă întorc, mi-a răspuns cu o grimasă. Newburghul a cărui stradă principală arată ca Beirut, acel Newburgh?

– Cândva era un oraș frumos, Barry. Situat exact pe malul râului Hudson. O fată de provincie, asta sunt eu.

– Se simte ceva din asta în cântecele tale, Maggie. Cinstit, sincer, fără prea mult cinism. Cam siropos, dar ce poți să-i faci?

A rânjit cu subînțeles.

Mă simțeam foarte nesigură.

– Sigur vrei să auzi ce am de zis?

– Încetează să te mai subestimezi. Te rog, vei deveni o mare vedetă de acum. Tot ceea ce ai de spus va fi considerat interesant. Tu ai fost interesantă din prima secundă în care ai călcat în biroul meu.

I-am dat una – tare – în braț, pentru asta. Am închis ochii, i-am deschis din nou. Mi-era greu. Nu-mi făcea plăcere să vorbesc despre asta, nici măcar cu Barry.

Într-un târziu, mi-am tras răsuflarea și am început:

– Părinții mei obișnuiau să bea mult. Puțin spus, de fapt. Erau amândoi alcoolici. Tata era sălbatic, umbla aiurea. Ne-a părăsit când aveam patru ani. Din cauza asta am dat într-o bâlbâială teribilă, lucru care mă făcea să-mi dea lacrimile de rușine. Mă că-că-căzneam să rezist. Mama a murit când eram în clasa a opta. Am stat cu cele două surori ale mele la mătușa Irene. M-am mutat de acolo când am absolvit liceul. Surorile mele s-au măritat amândouă și s-au mutat în nord. Toți profesorii mă îndemnau să mă duc la facultate. Numai că eu nu mă vedeam acolo. M-am angajat la un mare restaurant în apropiere de West Point. L-am cunoscut pe Phillip. M-a iubit. Așa a zis, așa s-a purtat. Aveam mare nevoie să mă iubească cineva. Vreau să spun că aveam foarte mare nevoie.

Barry s-a încruntat.

– Phillip era reincarnarea tatălui tău în multe privințe, Maggie. Avem tendința să repetăm cele mai urâte greșeli, nu ți se pare?

– Presupun că da. Era matematician în noua armată. Deprimat. Vulnerabil. Emoțional, mai fragil decât mine. Și

Phillip s-a dovedit a fi un beţiv. Exact ca tata. Normal că voiam să-l salvez. Credeam că am şanse.

– Te-a lovit, te-a bătut? a întrebat Barry, atingându-mi uşor obrazul.

Era exact ceea ce trebuia să facă. Prietenul meu.

– Nu ştiam cum să scap din asta. Cel puţin atunci nu ştiam. Nu ştiam unde să mă duc, încotro s-o apuc cu Jennie. Obişnuiam să mă ascund în podul casei noastre şi să scriu cântece mai tot timpul. I le cântam lui Jennie. Noi două în pod.

– Nu le-ai cântat niciodată în West Point?

Am scuturat din cap.

– Glumeşti! Eram mult prea speriată.

– Atunci m-ai mințit în timpul interviului. Eşti concediată.

– Nu-i nimic, am zis mângâindu-l pe obraz. Cred că pot să am grijă de mine şi de Jennie de acum. Mersi de ajutor.

– Eu nu am făcut nimic. Am urmărit doar cum se întâmplă. Eşti un om nemaipomenit, Maggie. Sper să-ţi dai şi tu seama cândva de asta.

M-am aplecat peste masă şi l-am sărutat pe Barry în cel mai blând mod posibil. Eram atât de buni prieteni şi ţineam atât de mult la el. Puteam să gândesc toate acestea – dar pur şi simplu nu le puteam spune.

– Eşti cel mai bun om pe care-l ştiu, i-am şoptit.

– Nu, sunt pe locul doi. Să ţii minte asta, Maggie, pentru că vorbesc foarte serios.

CAPITOLUL 14

Ziua de doi iulie a celui mai fericit an al vieții mele, al celui mai frumos an. Eram la stadionul Meadowlands, de la periferia New Yorkului. Eram cu Barry și cu Jennie.

Nu am să uit niciodată. Nimeni nu va putea să-mi ia asta.

La câteva minute după opt și jumătate, cel mai cunoscut disc jockey, Bret Wolfe, a urcat foarte sigur pe el pe scena de concert de la Meadowlands. Era îmbrăcat ca un adolescent rebel care nu ar fi trebuit lăsat afară din casă de părinți.

Primul concert de deschidere trebuia să înceapă în curând. Toată lumea știa că vedetele, capetele de afiș – R.S.V.P. – nu-și vor face marea apariție până cel puțin pe la zece, probabil chiar mai târziu de atât.

Li se pregătea o mare surpriză.

Bret Wolfe de-abia putea fi auzit din cauza zgomotului mulțimii.

– Am deosebita plăcere să vă prezint...

Orchestra a început o melodie cunoscută. Ploaie de scântei fluorescente ținteau înspre luna nouă ce domina cerul de deasupra stadionului.

– Am deosebita plăcere să vă prezint – doamnelor și domnilor – R.S.V.P.!

A urmat o tăcere mormântală, apoi s-a iscat un haos ce încă mai curgea leneș pe porțile stadionului.

– Nu-mi vine să cred că ei sunt. Nu trebuiau să intre decât peste câteva ore.

– Ce Dumnezeu se întâmplă? Ce e prostia asta?

Din culise vedeam confetti și focuri de artificii de un albastru electric întețindu-se deasupra scenei. Coloane de fum și scântei galbene-aurii au erupt și s-au îndreptat către est și către New York. Solistul de la R.S.V.P., Andrew Tone, grațios și foarte sexy, a pășit către microfon și l-a înșfăcat ca pe un șarpe viu. Și-a trecut o mână prin părul lung, de culoarea nisipului.

– Am revenit și suntem mai puternici ca oricând!

A ridicat pumnul. Trupa a dat acordul pentru ritmul lor emblemă. R.S.V.P. a început să cânte melodia care era în momentul acela numărul unu cam peste tot în lume.

Apoi a urmat *Campion prin mine însumi.*

Apoi balada *Iubind o femeie puternică.*

Publicul era în delir. Nimeni nu înțelegea ce se întâmplă. Zeci de mii de fani nu aveau să apară decât după nouă și jumătate, când, în mod normal, trupele locale și din deschidere își vor fi terminat reprezentațiile.

Într-un târziu muzica s-a oprit. Andrew Tone s-a îndreptat spre microfon. A ridicat mâinile să se facă liniște.

– Nu e nevoie să vă faceți griji, a spus. Vom cânta din nou toate piesele acestea când va fi toată lumea aici. Dar voi, cei veniți devreme aici, păsările timpurii, meritați ceva deosebit. Voi sunteți *adevărații iubitori de muzică*, nu-i așa?

Urări. Ceva râsete. Până la urmă ce făceau R.S.V.P. pe scenă?

– Am cântat aceste piese pentru un motiv foarte special. *Viu. Campionul. Femeia.* Știu că sunt cele mai bune cântece ale noastre. *Voi* știți că sunt cele mai bune cântece ale noastre.

Aplauzele puternice au confirmat spusele lui Andrew Tone.

– Chestia e că toate aceste trei cântece au fost scrise de prima – și singura – persoană care va cânta în seara asta în deschidere. Și nici că puteam să avem pe cineva mai potrivit în deschidere.

Câțiva fani din public îmi știau probabil numele. Puțini știau însă că eram și solistă. În spatele lui Andrew Tone o echipă de muncitori împingeau un pian. Reflectoarele s-au stins și un singur reflector a luminat clapele pianului.

Un murmur s-a auzit din tribune. De curiozitate, de nerăbdare. Curiozitatea tuturor era la cote maxime.

– Este într-adevăr o femeie puternică, a continuat Tone, vorbind încet, de dincolo de lumini. Este prima ei apariție într-un concert live – motiv pentru care am urcat pe scenă mai devreme. Am vrut să v-o prezentăm. Este felul nostru de a-i mulțumi pentru melodiile ei. Vă garantez un lucru! Este pentru ultima dată când această doamnă va mai cânta în deschiderea unui concert. Așa că ați face bine să ascultați. Ascultați cu mintea. Ascultați cu inima. URMEAZĂ ULUITOAREA, SENZAȚIONALA MAGGIE BRADFORD!

CAPITOLUL 15

L-am ascultat pe Andrew perorând la nesfârșit. „Ajunge", mă gândeam. Le ridica așteptările mult prea mult. Îi făcea să creadă că cine știe ce cântăreață fabuloasă, de mare calibru va intra pe scenă.

Cu siguranță, nu vorbea despre mine. Nu avea cum. Presiunea crescândă mi-a încins un brâu de foc peste piept. Aveam voce de contralto oricum și aveam probleme în a atinge notele cu adevărat înalte.

Credeam că nu voi putea cânta la pian, ca să nu mai zic de voce. Nu numai că nu mă simțeam ca o „femeie puternică", ci dimpotrivă, simțeam că nu am putere să mă țin pe picioare.

Abia dacă puteam să respir.

Mi-am impus să merg spre masiva scenă de concerte. Erau ceva aplauze, sincere, dar împrăștiate.

Îmi aduceam aminte de spusele lui Andrew Tone: „Este prima ei apariție live".

Am privit pentru prima dată muntele de fețe ce se ridica încet în fața mea; cuvertura din petice pe care o țeseau hainele multicolore; lumina reflectorului care curgea în cascade asupra pianului, făcându-l să apară înfricoșător și impozant.

„O, Doamne, nu sunt în stare să fac asta. Mă privește un întreg oraș din tribunele acelea."

Un val de panică a început să mă sufoce. Mă simțeam exact ca în liceu, când mă bâlbâiam și mi se împleticea limba.

Pe mulți din orchestră îi știam de la sesiunile de înregistrări din New York. Și ei erau acum în picioare să mă aplaude pe mine.

– Terminați odată, oameni buni. Nu sunt decât eu. Stop, stop, stop.

– Fă-i praf, Maggie! mi-a strigat tobosarul, unul Frankie Constantini. Ești cea mai tare!

Nu știu cum, dar am ajuns la pian în cele din urmă. Am reușit să mă așez fără să leșin sau să fac vreun infarct.

Sunt considerată înaltă la cei un metru optzeci ai mei, iar Barry a zis că arătam „măreață" în seara aceea, doar că eu mă simțeam stângace – așa cum mă simțeam în adolescență. Îmi lăsasem părul să crească foarte lung și atunci îmi cădea în valuri pe spate. Cel puțin părul îmi plăcea la mine. Dacă în general nu puteam spune mare lucru despre mine, măcar părul meu era mișto.

– Locuiam în West Point, am reușit să îngaim, vorbind cu voce joasă în microfonul de un argintiu strălucitor. Locuiam în West Point, lângă academia militară din zonă. Eram o casnică și o mamă pe nume doamna Bradford. Îmi aduc aminte că îmi plăcea să stau în pod. Îmi plăcea să stau în pod pentru că acolo mă simțeam în siguranță. Acolo nu mă temeam că soțul meu va veni să mă lovească. Acolo am început să scriu cântece.

Îmi simțea mintea gata să explodeze. În cap îl aveam pe Phillip la fel de real ca atunci când era viu. Îi puteam auzi pașii pe scările din vechea noastră casă, amenințarea din voce: „Nu te poți ascunde de mine!" Mâna îmi tremura.

Le-am ordonat degetelor mele să lovească în clapele pianului. Am cântat din toată inima, cu tot ce aveam în mine:

Cândva eram o casnică
Soție tânără
Nevastă
Trăiam frumos
Undeva în munții bătuți de furtuni.

Obișnuiam să-i tai părul
Să-i prepar gustări
Să-i cos cămășile
Numele meu era doamna Bradford
Și am crezut că voi muri.
Abuz fizic
M-a lovit!
Nu sunt eu asta
Nu sunt eu asta
Cândva eram o casnică
Soție tânără
Nevastă
M-a lovit!
Cum poate să spună că mă iubește
Când eu cred că voi muri?

Aplauzele au sporit tot mai mult, apoi incredibil de mult. Oamenii au început să mențină ritmul bătând din picioare. Zgomotul era ca o prezență vie ridicându-se înspre cer. Mă ridica mai sus decât fusesem purtată vreodată în viața asta.

Zgomotul îmi spunea că toți oamenii aceia credeau în mine. Credeau în povestea mea.

Nu mai trăisem așa ceva niciodată, nici măcar în vise și trebuie să mărturisesc, nu voiam să se termine vreodată.

Oooh, Doamne! Oooh, Doamne! *Oooh, Doamne!*

CAPITOLUL 16

Asta era atunci; acum e altceva.

N-aș fi crezut vreodată că am să ajung unde sunt acum, în New York, în închisoare.

Pare imposibil, de neconceput. Nu aș fi putut concepe nici un fel de circumstanțe care să mă fi adus într-o astfel de situație.

Săptămâna asta m-au dat pe mâna unui psihiatru renumit, o femeie pe nume Deborah Green.

Nu cred că aș putea învinui pe cineva care ar crede despre mine că sunt nebună.

„Ucigașa de bărbați." Așa mă numește presa.

„Văduva neagră din Bedford."

M-am întâlnit cu doctorul Green într-o sală mică de conferințe de lângă capelă, situație a cărei ironie m-a făcut să zâmbesc.

Mi-a plăcut faptul că doctorul Green e specializată în cazuri de violență domestică și abuz fizic, și nu în criminalistică.

M-a făcut să mă simt în largul meu. Mi-a povestit despre ea, despre motivele pentru care ea fusese chemată pentru cazul meu și că dacă nu cred că e potrivită pentru mine, atunci se recuză. Este de vârsta mea, cu un fel moale de a vorbi, nepretențios.

Îmi plăcea de ea. Încredere? Nu știu, asta s-ar putea să vină ceva mai târziu.

– Ce ziceți de chestia asta? i-am spus. Am să vă ușurez sarcina. Vă voi spune tot ce am pe suflet. Nu văd ce sens ar avea să am secrete față de dumneavoastră.

Stăteam cu fața spre doctor Green, și nu întinsă pe patul de campanie care-mi fusese pus la dispoziție. Ea a dat din cap și apoi a zâmbit. Se pricepea foarte bine să-i facă pe oameni să vorbească.

Desigur, exista un secret pe care nu aveam de gând să-l împărtășesc nici cu ea, nici cu nimeni altcineva.

În mod ironic, era tocmai ceea ce m-ar fi putut salva.

– Facem exact cum vrei tu, Maggie, mi-a spus. Dacă vrei să te descarci de o povară nedorită, dă-i drumul.

– Chiar că e o povară nedorită, nu-i așa?

Da, voiam să mă descarc.

Prin urmare, în acele prime ședințe, i-am spus doamnei doctor Green tot ceea ce toate ziarele și toate televiziunile voiau să știe și nu puteau să scoată de la mine pentru nici o sumă de bani.

I-am spus doctorului Green ce mă neliniștea, ce mă făcea să-mi fie rușine și, mai ales, ce mă înfuria.

Bunăoară, despre tatăl meu și cum o părăsise pe mama în 1965. Cum plecase pur și simplu ca și cum casa noastră ar fi fost un motel la care se oprise în timp ce traversa țara.

Bunăoară, despre bâlbâiala cumplită de la patru ani până la treisprezece. Cât de mult mă durea când ceilalți copii mă necăjeau, cum mă făcea să nu mă simt bună de nimic și neînsemnată; cum am învins-o de una singură, fără nici un ajutor.

Bunăoară, despre cântecele din capul meu, prin care scăpam de vocile neplăcute din lumea copilăriei mele.

Bunăoară, despre Phillip, despre care toată lumea crezuse că era profesorul acela de facultate, de treabă, liniștit – dar nu era, chiar deloc. Avea Corvette-ul acela negru cu care ieșea în marșarier, din curte, cu 60 de kilometri la oră; avea colecția de

arme de foc; avea regulile lui, pe care trebuia să le urmeze toată lumea la orice oră din zi și din noapte și probabil și în somn.

Am turuit fără întrerupere vreo două ore, iar doctor Green m-a oprit foarte rar.

Într-un târziu, pe la a treia sau a patra ședință am fost întreruptă.

– Cred că omiți ceva, mi-a spus.

– Și cam ce credeți că aș omite? am întrebat.

– Păi, ceva despre Will Shepherd? Îți mai aduci aminte de el?

A, da, Will.

Bărbatul pentru uciderea căruia eram acum închisă.

– Până acum m-am pregătit ca să ajung și la partea cu Will, am spus. Will face parte dintr-o categorie specială, numai a lui.

CAPITOLUL 17

Will a învățat cum să-și joace bine rolul de băiat bun la școală și să scape basma curată. Era deja considerat cel mai bun jucător de fotbal la juniori din Londra. Și era extrem de popular – între fete, cel puțin. Dar încă nu avea un prieten bun.

Cam pe la începutul verii, după cea de-a paisprezecea aniversare, s-a îmbolnăvit de gripă asiatică. Era scuturat de febră și de frisoane. Ba chiar îi era teamă că o să moară și o să se ducă la tatăl lui.

Mătușa lui, Vannie, l-a îngrijit cât timp avusese febră mare. Era acolo pentru el. Era destul de neobișnuit, pentru că, până acum, de câte ori era bolnav, mătușa Eleanor îi aducea mâncare și-l făcea să se simtă mai bine. Până la urmă, bolnav sau sănătos, mătușa Vannie fusese o figură distantă în viața lui. Ieșea aproape în fiecare seară, de obicei la întâlniri cu bărbați care îi făceau curte câteva nopți, apoi dispăreau numai pentru a fi înlocuiți cu alții.

În general jucau șah împreună și vorbeau. Ea era o jucătoare avidă, dar el a învățat jocul rapid și până la sfârșitul săptămânii era în stare să-i fie un partener competitiv. Și-a dat seama că aștepta partidele de șah cu tot mai multă nerăbdare.

Șahul i-a permis să-și studieze mătușa îndeaproape. Și el, și fratele lui, Palmer, au avut interminabile și ultrasecrete discuții, noaptea târziu, despre ea. Se întrebau despre bărbații ei, despre ocazionalele excursii pe care le făcea la Bournemouth sau în

sudul Franței. Iar acum, când stătea aplecată să studieze tabla de șah, el putea să se holbeze la ea în voie, să-i urmărească fiecare mișcare.

Îi examina sânii ori de câte ori ea avea ochii ocupați cu tabla de șah. Își imagina cum îi săruta, sugând încet sfârcurile moi, care îl tachinau de sub fiecare bluză sau rochie pe care o purta. Își imagina cum îi mușca până la sânge.

– Pe mine nu mă poți păcăli cum faci cu toți ceilalți, îi spuse Vannie în timpul uneia dintre cele mai disputate partide de șah. Știu că ești deosebit de inteligent, Will, și mai știu că nu vrei ca noi să știm asta. Dar eu știu. Știu chiar și ce gândești, băiete dragă.

Peste șase zile, Will s-a trezit simțindu-se parcă rău din pricină că se simțea mult mai bine. Trebuia să se ridice din pat, știa asta, și perspectiva de a juca iarăși fotbal îl încânta. Însă momentele petrecute cu Vannie s-ar fi terminat.

Auzi bătaie în ușă pe la nouă jumătate, în acea dimineață. Palmer plecase deja – Eleanor îl ducea la Regent's Park Zoo –, iar Will se hotărâse să se prefacă mai bolnav decât era de fapt. Îi plăcea să se prefacă, să joace teatru, să vadă cât de bun putea să fie.

– Sunt treaz, a zis cu voce domoală, ce amintea de-a lui Tiny Tim, din *Un colind de Crăciun.* Intră, te rog.

Vannie a deschis ușa. Purta o rochie din in, croită strâmt peste sâni. Will îi observă sânii imediat – ca de fiecare dată.

– Am de gând să pregătesc niște ouă, a spus ea. Omletă. Ați putea să mă asistați la mâncat, conașule Will?

– Puțin, a răspuns, încă jucând rolul lui Tiny Tim, de ți se rupea inima. Poate jumătate de porție.

– Nu sunt sigură că sunt în stare să pregătesc chiar *atât* de mult, i-a făcut ea cu ochiul.

Remarca l-a făcut să râdă în cele din urmă.

Vannie îi spunea că era un zâmbet golănesc. Will știa că-i plăcea zâmbetul lui. Așa că zâmbea pentru ea. Mai mult teatru din partea lui.

– Tu stai și odihnește-te aici. Eu am să-ți aduc micul dejun, conașule Will.

Tremurând, a privit-o ieșind. S-a întors după o jumătate de oră, aducând cu ea ouă la tigaie și piure de cartofi pentru amândoi și s-a așezat pe pat lângă el. Ei bine, situația era deosebit de plăcută.

Will se simțea ca și cum nu ar mai fi mâncat cum trebuie de mai bine de o lună, dar apropierea ei i-a tăiat pofta de mâncare.

– Tot nu ți-e foame? l-a întrebat, terminându-și porția. Atunci ce zici de un ultim joc? Pentru campionatul din Fulham? Pari destul de refăcut ca să joci.

– De acord. Pentru campionat.

– *Și pentru ce anume să jucăm, Vannie? Care e miza ta pentru campionatul ăsta?*

„Cred că știu pentru ce jucăm. Cred că știu."

CAPITOLUL 18

Vannie a dat repede deoparte vasele și a instalat tabla de șah pe patul lui.

– Piesele mici din față se cheamă pioni, l-a tachinat ea. Te rog să muți unul, pentru ca eu să încep să te bat măr.

Will se concentra acum asupra jocului. Provocarea ei îi trezise spiritul competitiv și era hotărât să câștige. Uitase chiar și de sânii ei și de restul trupului ei.

Jocul era cel mai bun de până atunci. Era incredibil de strâns – mai strâns decât se așteptase Vannie, era sigur de asta –, dar, în ultimul moment, printr-o mișcare pe care ar fi trebuit s-o prevadă, ea i-a luat tura cu calul. S-a lăsat pe spate într-un gest de satisfacție încrezută.

– Mi-e teamă că... e șah mat, dragul meu domn Concurent.

– Mai scutește-mă! a urlat Will, trântind tabla de joc de pe pat, de frustrat ce era.

Piesele s-au împrăștiat pe pat, pe podea și sub noptieră.

– Învinsul tipic. Masculul tipic, i-a zis Vannie. Cum crezi că se simt adversarii tăi pe terenul de fotbal?

Au râs amândoi. Apoi s-au fugărit prin cameră, culegând piesele împrăștiate: regina de sub noptieră; calul ajunsese cumva pe birou; regele sub covorul imitație orientală.

Amândoi, în patru labe, s-au întins după rege în același timp. Cotul lui Will a atins ușor pânza fină a rochiei lui Vannie;

putea simți căldura pielii ei de dedesubt. Ea nu s-a dat înapoi. Și nici Will.

Dintr-odată, în cameră, fiecare sunet, fiecare mișcare s-a intesificat. I-au trecut fiori pe șira spinării și abia mai putea să respire. „Mă dorește. Aveam dreptate. Știam eu."

Vannie l-a privit îndelung în ochi. Ba chiar se holba la el. Era liniște în cameră. Devenise conștient de ritmul sacadat al inimii lui și îi era teamă că ea ar putea auzi. El voia să-i audă inima *ei.*

Fără să scoată un cuvânt, Vannie i-a trecut ușor mâna peste obraji. Apoi i-a urmat linia gâtului înspre corp, i-a mângâiat mărul lui Adam. El a scos un geamăt ușor.

S-a aplecat înspre el și l-a sărutat blând. Apoi a mușcat ușor din buzele lui întredeschise. Și-a pus mâinile în jurul lui, strângându-l la piept.

I-a strecurat limba în gură. Limba ei era înăuntrul lui și era tare.

– Dragul meu băiat dulce, a șoptit ea. Ești ceva ce nu s-a mai pomenit. Foarte special, Will.

Într-un final mâinile lui au găsit-o, mai întâi ezitant, ca și cum nici ele nu credeau miracolul care se întâmpla. Apoi din ce în ce mai agresiv, de-a lungul spatelui ei cu o musculatură surprinzător de bine întreținută, mângâindu-i fața, gâtul și apoi, slavă cerului, sânii aceia minunați. „Mă vrea. În sfârșit cineva mă vrea și pe mine."

– Nu chiar așa de repede, a șoptit ea. Avem timp, conașule Will.

– Știu asta. Numai că m-am gândit mult la asta.

Ea i-a zâmbit, cu un licăr de amuzament în ochi.

– Văd că te-ai gândit serios.

Mâinile lui treceau ușor peste coapse. Rochia lui Vannie a scos un foșnet ca de electricitate statică.

Ea trăgea de propria curea, apoi l-a tras pe el și mai aproape. El habar nu avea ce se va întâmpla în continuare – ce se *putea* întâmpla?

Era deja mai înalt decât ea cu vreo cincisprezece centimetri și mult mai puternic, deși și ea era puternică. Mâinile ei alergau peste tot corpul lui, ajungând în cele din urmă, în pantalonii de pijama. Rochia i-a alunecat pe covor. Oare câte mâini avea? Unde învățase toate astea?

Fața și gâtul lui erau foarte fierbinți – parcă ar fi luat foc; urechile îi țiuiau asurzitor. Își simțea penisul uriaș în timp ce se freca de carnea ei cu un strigăt de bucurie. Nu știa sigur ce avea de făcut în momentul următor, dar avea să se prindă el. Era destul de deștept, exact cum bănuise ea.

Vannie s-a așezat pe pat, pe spate, goală. Și-a întins mâinile spre el. Obrajii îi erau roșii, înfierbântați, iar lui îi plăcea imaginea asta și nu avea să o uite niciodată.

– Acum, i-a spus ea. Acum e momentul, Will.

Ea chiar voia să se întâmple. Îl dorea la fel de mult pe cât o dorea și el.

Will îi privea fața – îi studia frumoșii ei ochi căprui; apoi sânii ei care se ridicau în ritmul respirației; V-ul fantastic pe care îl descriau picioarele ei și peticul de păr negru dintre ele. Era atât de tare, că nu îi venea să creadă că ăsta era el într-adevăr. Se simțea mai puternic și mai viguros ca niciodată în viața lui. Dar ce era mai important, știa ce să facă în ce o privea pe ea. Știa pur și simplu. Instinctiv.

– Nu te grăbi, Will, i-a șoptit ea. Mai așteaptă, conașule.

– Nu-ți face griji. Nici eu nu vreau să se termine.

Când s-a terminat totuși, când ședeau întinși amândoi și îi mângâia încet părul lui blond și lung, ea i-a spus:

– Ești atât de frumos! Vei avea orice femeie vei dori vreodată. I-a zâmbit cald. Ești absolut irezistibil, Will.

Will știa asta deja. Numai că nu știa ce înseamnă exact.

„Să fii irezistibil." Era de bine sau era ceva foarte, foarte rău?

CAPITOLUL 19

Allan Thomas, zis și Căpitanul, părea a fi un ins obișnuit, cam ca un negustor, însă Will a înțeles că era probabil cel mai important om pe care îl cunoscuse vreodată.

La cei patruzeci de ani ai lui, Thomas era manager al echipei Hammersfield Rangers, însă umbla zvonul cum că s-ar antrena la fel de asiduu ca jucătorii săi și că oferea bonusuri oricui l-ar fi putut întrece într-un joc unu la unu. Mai umbla și zvonul că nu ar fi oferit nici un bonus până atunci.

Stătea împreună cu Will, ca niște gentlemeni în livingul casei mătușilor lui. Eleanor și Vannie plecaseră, foarte convenabil, în oraș, lăsându-i pe bărbați să vorbească despre fotbal, așa cum le place bărbaților să facă.

– Te-am urmărit jucând, Will, a zis Thomas, punând cărțile pe masă, așa cum Will se și aștepta să facă.

– Sunt foarte onorat să aflu asta, domnule, vă spun sincer.

„Pe dracu'." Toate cluburile de fotbal din Londra trimiseseră spioni să-l vadă jucând.

– Ai talent înnăscut, trebuie să recunosc. Aș putea să te transform într-un mare jucător, dar în timp.

Will îl privea pe Căpitan calm, așa cum obișnuia să le facă aproape pe toate.

– Deja sunt un jucător foarte bun, domnule. Asta știți și dumneavoastră, altfel nu ați fi aici.

– Ai cincisprezece ani. Nimeni nu este un mare jucător la vârsta asta, ci numai un potențial jucător.

– Sunt, a răspuns Will.

– Și modest pe deasupra, s-a amuzat Thomas din toată inima.

– Nu, nu sunt modest, domnule. Ar însemna să joc teatru. Dar sunt un marcator. Nu am nici un simț deosebit al echipei și nici nu îmi pasă de altcineva din teren. Sunt un singuratic, un marcator pur și simplu. Sunt plămădit din același aluat ca Johan Cruyff, Pele, Gerd Müller. Sunt cel mai bun junior pe care l-a avut Anglia vreodată. La fel de rapid ca un profesionist și la fel de puternic. Toate ziarele o spun.

Thomas a zâmbit larg ca răspuns la îndrăzneala acestui tânăr rebel, dar mai mult de atât, zâmbea pentru că era posibil să aibă dreptate.

– Ziarele *locale* spun toate acestea, Will.

– Ca și *The Telegraph*. Ca și *The Sun*. Ascultați, domnule căpitan Thomas, de ce nu spuneți verde în față ce aveți de spus. Voi vreți să vin să joc pentru clubul vostru; și eu vreau să joc pentru clubul vostru. Așa că haideți să nu ne mai ascundem după deget. Cât sunteți dispus să plătiți, domnule?

– Hai, Will, încearcă să driblezi și să treci de mine. Dacă ai senzația că poți. Doar ești următorul Cruyff, nu?

Căpitanul Thomas și Will erau singurii care rămâneau pe teren mult după ce se terminau antrenamentele. Era la fel noapte după noapte, antrenament după antrenament. Thomas nu mai văzuse asemenea ambiții de maniac la un jucător, nici chiar la unul atât de tânăr. Will era într-adevăr un atacant incredibil, un marcator înnăscut.

– Ce-mi dai dacă reușesc? Mie ce-mi iese din asta?

– Douăzeci de lire, a propus Căpitanul, scuipând.

Will a râs și a întors spatele. Era în bustul gol, cu pletele lungi și blonde fluturând în vânt.

– N-aș călări-o nici pe nevastă-ta pentru douăzeci de lire.

– Bine. Cincizeci de lire. Dar trebuie să treci de mine fără probleme.

Will s-a întors, acceptând provocarea. Thomas i-a pasat mingea; Will a oprit-o sub picior. Cu mare ușurință. Se purta ca o pușlama încrezută.

Căpitanul s-a lăsat pe vine, balansându-se pe călcâie.

– Oricând te simți în stare, fiule.

Era în stare în momentul acela și nu era fiul nimănui.

Will a fentat stânga, a fentat dreapta rapid, s-a năpustit direct în antrenorul lui, și apoi, cu pumnul ridicat spre cer, cu degetul mijlociu exprimând gestul universal de dispreț, a alunecat ușor pe lângă el, de parcă pantofii căpitanului Thomas ar fi fost lipiți de gazon.

– Păstrează-ți banii, i-a spus antrenorului râzând. Nu am nevoie de ei acolo unde mă duc eu.

Will a jucat doi ani pentru Rangers înainte să fie cumpărat de Liverpool, eternii campioni de Premier League a Angliei, pentru un milion și jumătate de lire. Era deja cel mai mare star al Angliei. În primul an în echipă a fost desemnat golgheterul Ligii și la un pas de a fi numit fotbalistul anului. Avea nouăsprezece ani.

Ziarele scriau cu entuziasm despre el și „marea lui forță interioară", despre „incredibila lui capacitate de a zbura de-a dreptul pe teren". „Poate să se repeadă pur și simplu, ca un vultur auriu, apoi să se retragă în zbor spre cuibul lui, în elementul lui natural – poarta adversă", scria *Guardian.*

„Este ca o săgeată blondă" – ce se îndreaptă spre țintă.

„Will Shepherd este un individualist pe teren; are mentalitatea marcatorului desăvârșit. Joacă de parcă ar fi *numai el* pe teren."

La nouăsprezece ani, Săgeata Blondă începuse să apară și pe prima pagină a tabloidelor. Mergea „cu prietenii din Gloucestershire la vânătoare de vulpi", la „vânătoare de

potârnichi pe domeniul Lordului Dunne, lângă Balmoral", „joacă polo la Swinley Forest, în prezența familiei regale. Săgeata Blondă e un mare cuceritor – oriunde și cu oricine".

La douăzeci de ani, Will conducea echipa din Liverpool în Liga Campionilor. Era de departe cel mai mare star al Europei. Era nominalizat la premiile FIFA pentru Cel mai bun jucător din lume.

– Sincer, Scarlet, comentase el la ceremonia de înmânare, mă doare în fund de cine ce crede despre cum joc eu. *Eu* voi decide dacă sunt cel mai bun sau nu.

Cam în aceeași vreme, Will a jucat fotbal internațional cu echipa Statelor Unite. Era încercarea lui încăpățânată de a menține o oarecare legătură cu America. S-a săturat însă foarte repede să fie un jucător foarte bun într-o echipă de nătărăi. A părăsit echipa și, prin urmare, și fotbalul american.

Știrile au devenit în curând supărătoare și prin urmare mult mai interesante pentru publicul larg. Erau insinuări privind abuzul de alcool, droguri, sau chiar mai rău de atât. „Din motive personale" a ratat mai multe antrenamente înainte de meciuri. Liverpool l-a transferat, pentru două milioane de lire, unui rival redutabil. În timpul extrasezonului, Will a început să conducă mașini de curse de Formula 1, un hobby interzis prin contractul semnat.

– Dacă scap cu viață, nu mai contează. Dacă mor, iarăși nu mai contează, a fost citat el spunând pe pista de curse.

Săgeata Blondă era tot o furie a naturii – absolut *irezistibil.*

CAPITOLUL 20

Irezistibil

Will a condus Ferrariul roșu al lui Melanie Wellsfleet spre proprietatea ei din Somerset. A reușit să atingă viteza de 190 de kilometri la oră, într-o curbă strânsă, alunecoasă, și rareori a avut mai puțin de 140 la oră pe tot parcursul călătoriei.

– Nu e mașină de curse, fir-ar să fie! a râs Melanie, țipând când au intrat în viteză pe un drumeag strâmt și periculos.

– Acum e. Cu mine la volan este mașină de curse. Ține-te bine, Mel! E cursa vieții tale.

Moșia de la Somerset arăta întocmai cum se așteptase Will să fie și încă mult, mult pe deasupra. Parcul era amenajat cu atenție pentru fiecare detaliu, iar cele douăzeci și șase de camere din Ryertton Hall te trimiteau cu gândul la un muzeu în stil Tudor.

– Șeful meu se lăfăie pe spinarea mea, văd, i-a spus lui Melanie în timp ce ea îl conducea prin toate cele nouă dormitoare.

Melanie era soția în vârstă de trezeci și unu de ani a lui Sir Charles Wellsfleet, patronul echipei la care activa Will, deținând de asemenea un centru de echitație pentru cai de curse, precum și o foarte respectabilă editură. Charles Wellsfleet avea șaizeci și nouă de ani.

– Charles deținea casa asta cu mult înainte ca tu să ieși la lumina rampei, a râs Melanie de el, îmbrățișându-l.

La vremea aceea cei doi aveau o aventură secretă de patru săptămâni. Ea nu se mai sătura de Will și era convinsă că și el simțea la fel. „Nu are cum să se prefacă", se gândise fostul top model în timpul unui moment de „depresie".

– Mi-a fost dor te tine, te vreau, am nevoie de tine, a anunțat Melanie când au ajuns în sfârșit în dormitorul conjugal, cu vedere spre grădina ornamentală și terasa acvatică. Tu ce *vrei?* De ce ai *nevoie?*

El părea amuzat de întrebare. Rătăcea prin apartamentul spațios, căutând prin sertarele cu lenjerie ale lui Melanie și prin dulapul ei imens. A ales câteva rochii, câteva ținute de seară, lenjerie intimă, ciorapi, pantofi și le-a întins pe toate pe pat și pe jos.

– Te deranjează dacă te întreb ce ai de gând să faci, Will? a întrebat Melanie țuguindu-și ușor buzele. Nu știam că mai nou ai un fetiș pentru hainele mele.

– Dacă ții musai să știi, chiar am un fetiș. Nu vrei să faci o mică paradă pentru mine? Nu te-am văzut niciodată în nici una dintre ținutele acestea nemaipomenite. Mi-ar plăcea foarte tare să te văd.

Melanie i-a zâmbit. Îi plăcea imaginația lui, meciurile lui, nevoia lui de a juca. Nu era ca unul dintre numeroșii fotbaliști cu jumătate de creier pe care îi încercase în trecut. Will se ridicase și la înălțimea reputației lui de amant redutabil. Acum înțelegea pe deplin porecla lui de Săgeată Blondă. Era obsedată de el și nu își putea imagina ce femeie sănătoasă nu ar fi fost în locul ei. *Era al dracului de bun.*

A încercat o rochie de seară Karl Lagerfeld, o rochie neagră Jil Sanders, sandale Chloé. Will ședea pe pat, gol pușcă, masturbându-se și urmărindu-i fiecare mișcare.

Melanie știa deja că putea rămâne în erecție ore întregi. Dacă el avea vreo problemă în pat, aceea era la capitolul apogeului. Până în momentul acela, el nu ejaculase niciodată. Era ceva de așteptat cu nerăbdare, nu?

Ea purta o rochie roșie și un luxos colier de perle în momentul în care și-a dat seama că nu mai putea rezista. A început să alerge prin cameră spre Will și frumoasa lui săgeată.

– Te rog, te rog, mulțumește-mă! a început ea să râdă și a căzut leșinată într-o manieră foarte teatrală. Lasă-mă să cad în sabia ta.

Will nu i-a permis să-și scoată rochia Carolina Herrera, în valoare de câteva mii de dolari. Nici măcar pantofii Ernesto Esposito. A folosit eșarfele Hermés și ciorapii de nailon să o lege pe Melanie de pilonii patului. Apoi a făcut dragoste cu ea câteva ore. A ajutat-o să termine de atâtea ori că le pierduse șirul. El însă nu a reușit să ejaculeze.

Sir Charles Wellsfleet a sosit la vila lui din Somerset pe la unsprezece noaptea. Avusese o zi cumplit de lungă de ședințe și întâlniri în Londra și se aștepta să-și găsească soția dormind la ora aceea, ca de obicei.

Cu toate acestea, soția era trează de-a binelea. Ochii erau ca niște bile albastre și arăta de parcă ar fi bocit zile întregi. Era încă legată de pat cu eșarfe și ciorapi de nailon, cu nimic altceva pe ea decât un colier de perle. Fața îi era buhăită, dar la fel de palidă ca și perlele. Lenjeria italiană foarte scumpă era aruncată pe pat, la fel și pantofii și rochia ruptă de Herrera.

În acea vară, Will a fost transferat de la echipa lui Sir Charles. Presa a suspectat absolut orice, în afara adevărului: Will se săturase de Melanie. Săgeata Blondă avea acuma nevoie de o scenă mult mai mare.

CAPITOLUL 21

Într-o după-amiază, înainte ca noul sezon să înceapă, Will l-a invitat pe fratele său, Palmer, în apartamentul lui din Chelsea. Deși mobila cu care era amenajat era foarte scumpă, apartamentul părea steril, aproape ca și cum nimeni nu ar fi locuit acolo. Un CD cu muzica lui Maggie Bradford cânta în surdină, relaxant, pe undeva în cameră.

– Am nevoie de ajutorul tău, l-a anunțat Will, sorbind din coniacul scump pe care îl turnase pentru amândoi.

De fapt, Will era la al patrulea sau al cincilea pahar și cam la a treia oară de când asculta același CD.

Palmer și-a privit fratele, surprins. *Will nu avea niciodată nevoie de nimic de la nimeni.*

– Cu ce aș putea să te ajut eu, Will?

– Am nevoie de un manager. Cred că tu ai fi perfect pentru această slujbă. Chiar m-am gândit serios la asta.

– Un manager! Credeam că Jacob Golding se ocupă de așa ceva.

– El se ocupă de afacerile mele. Eu am nevoie de un manager personal. Cineva care să aibă grijă de mine. Să mă țină departe de probleme. Începe să mă înspăimânte persoana mea, Palmer. Dacă tu nu mă ajuți, nu știu cine altcineva ar putea-o face?

– O afurisită de dădacă, Will?

Palmer și-a scuturat capul și a râs.

Will a ridicat din umeri.

– Dacă așa vrei să-i zici, fie. Te bagi? Plătesc foarte bine.

Palmer a băut coniacul și s-a ridicat.

– Nici o șansă, frățioare.

– De ce nu? Ce faci acum de este atât de important?

– Dacă vrei să știi, am o poziție foarte bună în Departamentul de marketing la Cadbury's. Dar, chiar dacă aș fi fost șomer, tot n-aș fi fost dispus.

Will a zâmbit.

– Din pricină că mă urăști?

Palmer a scuturat din cap. Părul lui era blond, ca al fratelui său, dar tăiat scurt.

– Nu. Dar urăsc să trăiesc în umbra ta. Nu te urăsc, Will. Nimeni nu te poate urî.

– Deci nu ai de gând să mă ajuți? Chiar și după ce ți-am spus că sunt teribil de nefericit? Că mă simt pustiit? Că în fiecare noapte mă gândesc să mă sinucid?

Palmer nu putea să-și ia ochii de pe chipul frumos al celebrului său frate. S-a așezat din nou.

– Tu vorbești serios, Will? Sau iar joci teatru cu mine? O fi și ăsta vreunul dintre jocurile tale afurisite?

– Al dracului de serios. Vreau să mă sinucid în momentul acesta, acum. Exact în momentul ăsta. Ți se pare că mă joc?

– Of, Doamne, a zis Palmer. Chiar cred că vorbești serios. Asta, sau ești nebun. Sau, foarte posibil, ambele variante sunt reale.

– Nu sunt bun de nimic, a spus Will. Fir-ar al dracului. N-am fost bun de nimic niciodată. Tu ești singurul care mă poate ajuta, Palmer. Trebuie să ne susținem unul pe celălalt.

Palmer s-a ridicat, cu un zâmbet bizar și trist.

– Îmi pare foarte rău, a răspuns. Nu te pot ajuta, Will. Va trebui să găsești pe altcineva.

Will și-a privit fratele plecând. Și-a umplut iar paharul cu coniac și l-a dat pe gât.

– Dar nu e nimeni acolo care să mă ajute, a șoptit. Cine ar putea să mă iubească pe mine?

CAPITOLUL 22

Ia-ți inima în dinți, Maggie. E momentul să vorbești și despre Will, să vorbești de-adevăratelea despre el, să scapi de obsesia asta o dată pentru totdeauna. Asta vrea să audă toată lumea, de asta au venit.

Mă întreabă lumea, mai ales reporterii, cum am putut să mă îndrăgostesc de Will? Întotdeauna îmi vine să zic: „Nu se poate să nu te îndrăgostești de el, într-o milisecundă. Nu te amăgi". Numai că nu așa s-a întâmplat – nu în cazul meu.

Will putea să fie extraordinar de fermecător. Nu ai nici cea mai vagă idee. Iar eu eram *extrem* de fragilă, sentimental vorbind. Voiam să fiu iubită mai mult decât orice pe lumea asta. Întotdeauna am vrut să fiu iubită. Nu asta vrea toată lumea? Nu asta vrei și tu?

S-a întâmplat cam așa, mai mult sau mai puțin. Acesta e adevărul gol goluț, așa să-mi ajute Dumnezeu!

Îmi începusem primul meu turneu european cu Londra. Era totul foarte intens, nebunesc, minunat de-a dreptul. Cea mai bună perioadă din viața mea. Stăteam cu Jennie la Claridge's. Am mers să vedem cum se schimbă garda la Palatul Buckingham și am văzut spectacolul *Cursa de șoareci*[1], Westminster Abbey, Big

[1] *The Mouse Trap*, după Agatha Christie. Este spectacolul cu cele mai multe reprezentări din istoria teatrului. A avut peste 23 000 de reprezentații timp de 56 de ani. (n.tr.)

Ben. Împreună eram un cuplu de turiști fantastici și cele mai bune prietene. Nu ne tăcea gura nici un moment.

Urma să am două concerte la Londra. Și eram oaspetele de onoare al unui bal mascat în Mayfair, intrarea 1 000 de lire, fonduri adunate pentru lupta împotriva cancerului la copii.

În noaptea petrecerii de caritate, mi-am repetat „măreața intrare" în livingul apartamentului nostru de la hotel.

– Mamă, nu! Doar nu o să apari așa în public, mi-a spus Jennie și a făcut o față ca și cum ar fi luat o gură de bere răsuflată.

Țineam la ochi o mască de bal, galbenă-aurie. M-am uitat în oglindă și apoi m-am îndoit de atâta râs. Jennie avea perfectă dreptate. Cusăturile rochiei mele de bal, antice și țepene se întindeau la maximum, până când sânii mi-au ieșit în afară mai mult decât mi-aș fi imaginat. Doaaaamne!

– Normal că așa mă duc. Mi se pare perfect. La fel ar crede și Barbara Cartland.

– Cine e Barbara Cartland? Croitoreasa ta minunată? Costumiera de la *Dracula?*

– Nu știi cine e Barbara Cartland? Ei bine, asta nu face decât să arate cât de puține știi despre balurile mascate. La chestia asta nu primești drept de vot.

Jennie și-a dat ochii peste cap.

– Dar cine, mă rog, ar trebui să fii? Nu mă ține în *suspans.*

– Regină la curtea lui Ludovic al XIV-lea. Cine altcineva?

Jennie a chicotit. S-a lăsat pe covor și s-a rostogolit de câteva ori.

– Arăți mai curând ca o dansatoare exotică. Scuze, îmi pare rău. Glumeam, să știi.

– Ar fi bine.

Oricum, ce conta cum arătam? Totul era un vis, nu-i așa? Nimic din toate astea nu putea să fie adevărat. Era mult prea frumos, iar eu eram mult prea fericită.

CAPITOLUL 23

Nu mă simțeam deloc în largul meu. De asta și era perfectă înfățișarea mea.

Marele bal mascat se ținea în reședința lordului Trevelyan, un conac georgian de patru etaje, luminat pentru această ocazie de torțe enorme, plasate pe acoperișurile clădirilor vecine.

Odată cu mașina mea a sosit și limuzina neagră ce aducea un grup gălăgios întruchipând membri ai societății literare Bloomsbury. Erau îmbrăcați în pantaloni scurți, bluze de sufragete și fuste lungi, bufante, cărând cărți prăfuite și coșuri cu flori tăiate. Lui Jennie i-ar fi plăcut.

Am intrat odată cu personajele din Bloomsbury numai ca să mai găsesc înăuntru alți două sute de invitați, toți îmbrăcați într-o varietate de costume din toate secolele și clasele sociale, sorbind șampanie (numaidecât mi s-a servit și mie un pahar) și discutând cu însuflețire.

În curând s-a auzit o trompetă și oaspeții au tăcut. Pe scările ce duceau spre foaierul principal, în care era adunată majoritatea – cobora regina Elisabeta I! Coroana de rubine și safire strălucea în lumină; rochia ei, bătută în mii de perle, era la fel de regală precum purtătoarea. „Totul e un vis, nu-i așa? Un vis foarte frumos totuși."

„Regina" era, bineînțeles, gazda noastră, Lady Trevelyan.

– Masa e servită, a anunțat un chelner care ne-a condus în magnifica sală de mese.

Ne-am ospătat cu somon, salate, brânzeturi, fructe proaspete și prăjituri. După vreo oră, Lady Trevelyan s-a ridicat și a făcut semn către doi valeți. Ușile au fost deschise larg către sala de bal. În curând a început muzica, o serie de valsuri și fox trot.

Un bărbat s-a îndreptat spre mine, pe ringul de dans. M-aș fi întors să scap, dar era aglomerație și nu aveam unde să plec.

Era îmbrăcat în negru, cu o glugă pe cap, o mască acoperindu-i fața, astfel încât numai ochii îi erau vizibili. Nu m-am putut abține să nu observ că avea ochi foarte frumoși. Ceva în mine s-a mișcat. Ciudat.

– Ești Maggie Bradford, mi-a spus. Te rog să-mi dai bijuteriile tale sau mă voi vedea nevoit să le fur.

– Sunteți în avataj, i-am răspuns. Îmi știți numele, dar eu nu îl știu pe al dumneavoastră.

S-a înclinat și mi-a sărutat mâna.

– Sunt Raffles, gentlemanul-hoț, la dispoziția dumneavoastră. Și aș prefera să vă fur inima, și nu bijuteriile.

I-am susținut privirea.

– Atunci permiteți-mi să vă văd fața. Nu las chiar pe oricine să-mi fure inima.

Nu știam exact ce hram poartă. Mulți bărbați încercaseră să mă cucerească de când devenisem *cineva*, dar abordarea asta îmi era necunoscută. „Bună, aș vrea să-ți fur bijuteriile și, dacă se poate, de ce nu și inima."

S-a înclinat din nou și, cu un singur gest, și-a scos și masca și gluga.

În fața mea, fără nici un fel de exagerare, stătea unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care-i văzusem în viața mea. Părul blond îi atârna pe umeri, iar ochii lui verzi ardeau ca o flacără ce ar fi mistuit totul în jur. Pielea lui bronzată spunea povestea multor ore petrecute în aer liber, însă fața nu îi era brăzdată de riduri; era încă tânăr. Zâmbetul lui – în momentul acela zâmbea – scotea la iveală dinți albi, perfecți, iar pielea din jurul maxilarului era fină și perfect întinsă.

– Raffles. Pe bune? Și la lumina zilei, cum vi se spune? am întrebat.

– Will, mi-a răspuns. Will Shepherd.

A făcut un pas înapoi, pentru a savura efectul pe care numele lui trebuia să-l aibă.

N-a avut *nici un* efect. Nu auzisem niciodată de el.

– Frumos nume. Observasem accentul. Sunteți american?

– Prin naștere. Mai toată viața mi-am petrecut-o în Anglia. Am rezistat tentației de a vorbi ca ei. Sunt încăpățânat câteodată. Mai tot timpul, de fapt.

– Și cu ce vă ocupați, domnule Shepherd? În afară de tâlhărie la drumul mare?

Zâmbetul i-a luminat și mai mult chipul.

– Mi-e teamă că sunt jucător de fotbal. Sau, mă rog, de fotbal european, dacă vreți. Ați putea veni cândva să mă vedeți jucând.

– Mi-ar plăcea, sunt sigură. Adică, bănuiesc. Deși trebuie să vă avertizez că nu sunt o împătimită a sportului.

– Cu toate acestea, eu sunt un fan înrăit al dumneavoastră, a spus Will. Vă iubesc muzica, a continuat. Mai ales versurile. Păreți cum că ați înțelege.

Dintr-odată, m-a apucat de braț.

– Ascult melodiile tale tot timpul, Maggie Bradford. Vreau să te iau acasă cu mine în seara asta. Nu glumesc. Vreau să fac dragoste cu tine. Hai să ieșim de aici. Știu că și tu vrei.

Cum putea să-mi spună așa ceva? „Cum a îndrăznit?... «Știu că și tu vrei!»"

– Cum îndrăznești să-mi vorbești în felul acesta?

Am urlat, astfel încât să fiu auzită, chiar și cu muzica tare.

L-am plesnit cât am putut de tare, iar el s-a dat înapoi, surprins. Vocea mea trebuie să fi ajuns până la muzicieni, căci s-au oprit în mijlocul melodiei. Toată lumea se zgâia la noi.

Nu-mi păsa. Atingerea lui era atingerea lui Phillip; cuvintele lui erau cuvintele lui Phillip.

– Dacă mi-ai fi ascultat *cu adevărat* melodiile, ai fi știut ce cred despre flirturi și replici ieftine, i-am spus. Vocea îmi tremura, ca tot corpul de altfel. Mi-ai distrus seara. Puțin îmi pasă dacă ești cel mai mare jucător de orice fel de fotbal din lumea asta. Pentru mine ești un bădăran libidinos și ordinar și, dacă mai îndrăznești să-mi vorbești așa vreodată, am să... era cât pe ce să spun „am să te ucid".

El deja se îndepărtase, așa că nu am apucat să termin ce aveam de spus. Am privit în urma lui – ca toată lumea de altfel – cum traversa camera înspre ușă, cu capul foarte sus, părul curgându-i în valuri pe spate, mergând cu pașii măsurați, bărbătește, însă pentru mine, absolut revoltător.

Nu m-am mișcat deloc, încercând să mă lupt cu jena și furia care creșteau în mine. Muzica a reînceput; oamenii și-au reluat dansul. Lady Trevelyan a venit la mine și mi-a atins ușor mâna.

– Scuze, am îndrugat, încercând să-mi înghit lacrimile. Îmi pare atât de rău. Nu am vrut să fac o scenă. Îmi pare foarte rău.

– Nici să nu te gândești, mi-a spus, cât pe ce să pufnească în râs. I-ai dat lui Will Shepherd exact ce merita și nu există femeie în încăperea aceasta, în momentul acesta, care să nu te aclame în felul ei. Până la urmă gazda a început să râdă. Desigur, toate i-ar sări în pat, dacă le-ar da vreo șansă. Dar, oricum, bravo pentru ce ai făcut.

CARTEA A DOUA

LINIȘTEA DE DINAINTEA FURTUNII

CAPITOLUL 24

Era una dintre primele înfățișări la tribunal – nu-mi aduc aminte care. Tot ce știu e că eram extrem de fericită că ies din închisoare, indiferent de motiv, chiar și numai pentru a face drumul până la judecătorie și înapoi.

Mă simțeam, bineînțeles, stigmatizată de litera C. Sunt nevinovată până la proba contrarie, dar nu și în mințile a o grămadă de oameni, sau cel puțin asta am descoperit. Oameni care nu știau nimic despre mine, m-au judecat deja și m-au și condamnat.

Pentru unii mă fac vinovată de crimă, pentru alții, m-am culcat cu unul și cu altul, deși Dumnezeu știe că nimic nu ar putea fi mai neadevărat. Cea mai mare durere dintre toate, cea mai adâncă rană vine de la cei care mă consideră o mamă denaturată. Dacă m-ar vedea măcar cinci minute cu copiii mei – dacă mi-ar întreba copiii ce cred despre mama lor – ar ști cât de mult greșesc.

Dar sunt judecată înainte să se dovedească ceva. Cred că femeile sunt *vinovate* până la proba contrarie. Ca să nu mai spun că nimeni nu te judecă mai aspru decât o altă femeie. Oare de ce?

Așa că mi-am purtat stigmatul la tribunal în acea dimineață de vară. Eram fericită să fiu afară, așa că nu mai conta. Cred că era mult polen în aer, pentru că vreo câțiva oameni pe lângă care am trecut pe stradă au strănutat, iar mașinile parcate erau acoperite cu un strat fin de praf verde.

Gardienii de la închisoare mă cunoșteau și mă simpatizau și încercau să mă protejeze de mulțimea adunată în fața tribunalului.

Câțiva dintre „credincioși", „gloata lui Maggie", și-au adus pancartele înveninate. „Maggie e o ucigașă" și „Ucigașa de soți" și „Dați-i lui Maggie un SCAUN să stea, arată foarte obosită de la atâta ucis".

– Ține-ți capul plecat, Maggie, și urmează-ne fără să te uiți în dreapta sau în stânga, până intrăm, mi-a spus unul dintre gardieni.

Petrecusem atât de mult timp închisă, ruptă de lume, încât am fost tentată să mă uit – dar gardianul avea dreptate. Mi-am plecat capul, chiar dacă asta mă făcea să *par* vinovată.

Ziariștii însă erau șmecheri; știau unde să se ascundă și să ne aștepte. Ne-au prins în capcană la intrarea în tribunal, apoi s-au năpustit ca vulturii.

Nu mă lipseau de obișnuitul tir de întrebări lipsite de tact. Întindeau microfoanele spre mine – oare se așteptau să cânt? – camere video holbându-se la mine cu ochiul lor mare, veșnic deschis.

O reporteră, cu părul blond deteriorat s-a aplecat peste sforile care barau trecerea la ușa laterală.

– Maggie! Uită-te aici, Maggie. Te rog, m-a implorat.

Capul mi s-a ridicat involuntar, iar ochii mi s-au fixat asupra ei.

– Despre Patrick ce ne poți spune, m-a întrebat deodată, ochiul camerei tv din spatele ei rămânând ațintit fără milă asupra mea. L-ai omorât și pe el? Ei bine, Maggie?

N-am scuipat în viața mea pe cineva. Eu nu scuip în genere. Niciodată... în afară de dimineața aceea când am scuipat-o pe reporteră. Nu știu ce m-a apucat.

Camera de televiziune a suprins gestul – incidentul, instantaneul a fost prezentat pe toate canalele de știri, reluat iarăși și iarăși. Un temperament de necontrolat. Adevărata Maggie Bradford?

Despre Patrick ce ne poți spune?

Ai ucis un al treilea, Maggie?

Va fi cineva surprins dacă se va dovedi că așa e?

CAPITOLUL 25

– Contabilii ăștia știu un rahat. Și atunci de ce dracu' le mai plătim până și ultimul bănuț? Iată o idee de a economisi ceva bani cu care aș putea trăi.

Așa vorbea Patrick O'Malley, stând în baia apartamentului regal, nemobilat, din hotelul lui neterminat, nedeschis și fără nume, de la intersecția Sixty-fifth Street cu Park Avenue.

Se uita la contabilul lui, șeful biroului financiar, Maurice Freund. Freund nu auzea acum pentru prima dată părerea șefului lui despre contabili.

– Dar noi cunoaștem costurile, a afirmat el, fără să-i ia în seamă replica, și cheltuiești degeaba o adevărată avere.

– Săpunul Pears este necesar, a început să urle O'Malley. Prosoapele Porthault sunt *necesare*. Un jacuzzi în baia apartamentului regal este *esențial*.

Freund a suspinat și a ridicat din umeri.

– Vestea bună e că fiecare cameră a fost deja rezervată. Vestea rea este că pierdem bani cu fiecare rezervare.

– O să punem și chestia cu prețurile la punct. Când te apuci și promiți ce e mai bun, atunci trebuie să oferi ce e mai bun, iar hotelul acesta *va fi* cel mai bun, fir-ar să fie, sau jur că îți bag săpunul ăla drept în fund.

– Atâta vreme cât e Pears, nu mă deranjează, a rânjit Freund.

O'Malley a mârâit.

– Construcția respectă planul?

– Da. Planul *lor.* Întârziere de opt luni cu o depășire a bugetului de douăzeci de procente.

– Dar tot e mai puțin decât ai estimat inițial, nu?

– Cu zece la sută.

– Atunci scade săpunul și prosoapele din alea zece la sută.

– Nici nu mă gândesc.

Freund l-a apucat de mână pe O'Malley și l-a strunit afară din apartament, către liftul provizoriu.

– La cum te știu, vor fi depășiri de buget la tot pasul. Prețurile o să tot crească.

Dacă O'Malley mai avea ceva de comentat, cu siguranță s-a abținut. În schimb a spus:

– Știu ce nume să dau hotelului.

„Veste mare, se gândea Freund. Ca să nu mai zic că era și timpul."

– Care?

– Vreau să se cheme Cornelia.

– Cornelia. Splendid! Freund știa că șeful lui îi va urmări reacția cu mare atenție, însă plăcerea era reală și zâmbetul sincer. E bine. Alegerea perfectă, Patrick.

– Nu cred că vreun alt hotel de mare clasă a fost vreodată numit după o femeie, a rostit O'Malley aproape timid.

– Un nume unic pentru un hotel unic. În afară de asta, momentul nu putea fi mai potrivit.

– Ea a fost o femeie unică, a rostit O'Malley. Asta cu siguranță. Am căzut în sfârșit de acord într-o privință, Maurice.

Freund l-a luat de mână și i-a strâns-o cu gravitate. Contabilul chiar părea să fi simțit ceva.

– Hotelul e mărturia existenței ei. Tributul tău pentru o femeie pe care ai iubit-o.

CAPITOLUL 26

Timp de douăzeci de ani, Cornelia și Patrick O'Malley au fost unul dintre cele mai curtate și indiscutabil cele mai populare cupluri din New York. Deși păreau total opuși ca temperament – el morocănos, afacerist de vocație, care transformase un șir de moteluri într-un mare lanț de hoteluri de cinci stele în Statele Unite, Europa și Asia; ea, frumoasa din înalta societate care și-a uluit familia, celebra familie Whitting, când s-a îndrăgostit și apoi s-a măritat cu „un catolic care nici măcar nu studiase la Princeton" – erau în fapt extraordinar de compatibili. Răceala Corneliei îi domolea lui patima; pasiunea lui Patrick o trezea pe a ei; și în cercurile bogaților celor mai bogați, în care ei orbitau ca niște sateliți, nici un scandal nu a fost vreodată legat de numele lor. Deși nu a dus lipsă de tentații, el i-a rămas fidel, iar sprijinul lui îi oferea ei puterea de care avea nevoie. Dincolo de ținuta ei regală, și-a permis să devină blândă și încrezătoare – dar numai pentru el, întotdeauna pentru el.

Asta până când acel „întotdeauna" a fost întrerupt brusc de o tumoare care i-a luat viața în optsprezece luni, iar spiritul mult înainte, iar el a rămas, la cei cincizeci și patru de ani ai lui, cu nimic în afară de avere, de fiul lor rebel, Peter, și cu imensa compasiune a prietenilor lor.

Acum construia un hotel magnific în jurul scheletului unui fost conac străvechi, ceva cam în stilul lui Helmsley când a construit The Palace. La terminare, va avea patru sute de camere,

inclusiv șaptezeci de apartamente, unele cu marmură originală de la Witherspoon House. Oaspeții vor avea de ales între stilurile: renascentist italian; cel din Franța secolului al XVIII-lea; ultramodern american.

Și în fiecare dintre camerele din hotelul Cornelia – O'Malley se întreba de ce nu se oprise asupra acestui nume mai devreme, când se hotărâse să ridice hotelul – vor fi săpunuri Pears și prosoape Porthault. Va fi un Grand Hotel în toată puterea cuvântului, așa cum se construiau în vremurile bune, înainte de inventarea contabililor.

Își petrecea întreaga zi la hotel, întâlnindu-se cu Freund dimineața, supraveghind personal lustruirea centimetru cu centimetru a coloanelor de marmură din sala de recepție, verificând scaunele și sistemul de iluminat din Barul de Aur și, apoi, întâlnindu-se cu Michael Hart, arhitectul-șef.

Conversația lor se întinsese pe toată durata prânzului. Hart trecuse în revistă câteva probleme esențiale, dintre care cea mai importantă părea poleirea cu aur a ornamentației renascentiste din holul principal și a filigranului de deasupra ferestrelor de la intrarea în Lexington.

Rămas încă o dată singur, O'Malley s-a dus în bucătărie, auzind zgomotul extrem de satisfăcător al ciocanelor și al bormașinilor – plitele din oțel inoxidabil, cuptoarele de încălzit și mesele de gătit fuseseră în sfârșit livrate după o întârziere de paisprezece săptămâni. Erau deja destule vase de cupru, a observat O'Malley cu plăcere, încât să deschidă cel mai mare depozit de gen din Manhattan.

La șapte și jumătate, O'Malley a trecut încă o dată pe sub ceasul antic din hol, o piesă de colecție care, cândva, decorase Palatul de Iarnă al Ecaterinei I.

În centrul atriumului hotelului, din partea din spate a holului principal, o fântână Bernini, originală, importată de la Roma, fusese restaurată pentru a-și recăpăta splendoarea unică. În acea după-amiază, instalația fusese, în sfârșit, pusă la punct de către

Timothy Sullivan, de la Bronx Local 41, care îl sunase pe O'Malley să-l anunțe că toate sistemele erau operaționale.

– Totul e gata, a murmurat O'Malley, dând drumul la robinet.

Apa s-a ridicat molcom, în straturi și bucle. Fața lui O'Malley s-a luminat ca cea a unui copil în ajunul Crăciunului.

– Să fiu al naibii dacă nu e minunat! a spus cu voce tare către grădina pustie.

„Dar jetul de apă trebuie să se înalțe și mai mult încă", s-a gândit el examinând fântâna. A întors și mai mult robinetul. Apa a rămas la același nivel. „Păi, în felul ăsta, nu va reuși niciodată să prindă razele soarelui din crucea amiezii", a cugetat el. Parcă era ejacularea unui moșneag de nouăzeci de ani.

„Ticălosul ăla de Sullivan. Toate sistemele sunt operaționale, pe dracu'! Îl aranjez eu să nu mai ejaculeze în veci."

Patrick O'Malley și-a propus să-și amintească de acest aspect ziua următoare.

A trecut încă o dată pe sub ceasul din hol, apoi s-a oprit și și-a verificat propriul ceas. 20.16! Ceasul din hol era cu trei minute înainte!

Simțea cum îi venea să omoare pe careva. „Potolește-te, Pat, își imagina vocea lui Nellie, spunându-i să o ia mai încet. Ai grijă, ai grijă." Nu-l interesa nici cât negru sub unghie de avut „grijă". Cu lingăi incompetenți pe lângă el – și fără Nellie – la ce bun să mai trăiască?

CAPITOLUL 27

După ce Jennie a împlinit treisprezece ani și se apropiase vremea să meargă la liceu, am cumpărat o casă frumoasă pe Greenbriar Road, în Bedford, New York. Era momentul ca amândouă să aveam un cămin adevărat. Dar mai important era să o văd pe Jennie la o școală bună.

Voiam stabilitate și o zonă liniștită, atât pentru Jennie, cât și pentru mine. Am ales casa împreună. Ne-au plăcut foarte mult la amândouă și împrejurimile, și orașul Bedford. Aveam iarăși, în sfârșit, un cămin.

Eram renumită pentru faptul că eram deosebit de selectivă când venea vorba de concerte și turnee. Cred că îmi aveam foarte bine stabilite prioritățile, iar capul îmi stătea bine înfipt pe umeri. Nu mi-am dorit niciodată să fiu considerată mare vedetă și nici să trăiesc precum una. Mi-am jurat să nu o cresc pe Jennie în spiritul ăsta.

Anii cu Phillip mă făcuseră să mă tem să sper prea mult la tihnă și mulțumire în ceea ce privește viața personală. Îmi tot spuneam că nu e chiar așa de rău.

În Bedford exista o școală minunată pentru Jennie; eram la mai puțin de o oră, cu mașina, de New York; puteam să ne bucurăm de intimitate totală, când aveam nevoie, puteam să socializez, dacă doream. Părea orașul perfect pentru noi, liniștit și trainic, locul ideal pentru a șterge și ultimele vestigii ale unei istorii încă dureroase.

Jennie a botezat casa noastră Shangri-La, la, la. A nu se spune – a se cânta. Avea o voce bună și un simț al umorului și mai și.

Majoritatea nopților erau binecuvântat de pașnice în căsuța noastră. Nu se auzea decât cântecul păsărelelor, ocazionalul lătrat al vreunui câine, câte un radio, vreo mașină cu adolescenți. Mașinile „petrecăreților" îmi aduceau aminte de copilăria mea în Newburgh, care se afla undeva la numai treizeci de kilometri nord.

M-am speriat într-o seară de aprilie când am auzit o bătaie puternică în ușa de la intrare. Nu așteptam pe nimeni. Din câte știam, nu aveam necazuri cu poliția, Jennie era în camera ei, își făcea temele, iar eu speram că era prea tânără ca să o caute vreun crai.

Avusesem grijă să nu îmi fi făcut publică adresa, astfel încât intrusul nu era, cu siguranță, nici fan, și nici dușman. Vreunul care greșise casa? Probabil.

Curioasă și puțin agitată, m-am îndreptat spre ușă. Pe vizor am zărit un bărbat, cu trupul distorsionat de lentilă. Era într-un costum șifonat, cu toate că bine îmbrăcat, cravata îi atârna strâmbă, era nepieptănat, cu fața apoplectică. Mi-am dat seama că era destul de inofensiv și am deschis ușa.

– Doamna Bradford? a întrebat cu voce disperată.

– Da. Pot să vă ajut cu ceva? De unde știți cum mă cheamă?

– E scris BRADFORD pe căsuța poștală. Simplă deducție.

– Mai e și o sonerie la ușă. De ce nu ați folosit-o, în loc să bateți cu pumnul?

– Pe bune? Părea surprins de-a dreptul de faptul în sine. Cred că eram așa de nervos, că nu am văzut-o. Regretele mele.

Era evident că furia i se evaporase. Cu siguranță nu prezenta nici un pericol. L-am chemat în casă.

– Despre ce este vorba?

M-a urmărit de pe hol înspre living.

– Dacă aș construi hoteluri după cum fac mașini ăștia de la GM, aș fi răstignit, nu alta. Cu toate astea, tâmpiții ăștia...

Ah. Iată și explicația.

– E vorba de mașină, să înțeleg.

– O decapotabilă Mercedes, nou-nouță. Nici măcar 1 600 de kilometri la bordul drăcoveniei ăsteia de nimic. Și acu' uitați-vă la mine, epuizat, văzându-mi de treaba mea, fericit să fiu pe drum, când, din senin, nenorocita dracului, moare. Dar vreau să zic că moare, și gata. Nici o avertizare, nici măcar un pârâit lugubru, ceva. Dar telefon în mașină am, mă întrebați? Normal că nu. Dacă aș fi avut unul, l-aș fi folosit, dar, vedeți dumnea-voastră, îmi place să conduc și să îmi pun gândurile în ordine și să fiu lăsat în liniștea mea. Singura rațiune pentru care ai vrea să ai un telefon ar fi să-ți facă drăcovenia pană, și cum să crezi că o mașină nou-nouță, de nu mai puțin de optzeci de mii de dolari, o să facă pană sau o să se oprească pur și simplu? Nici gând! Ha!

Deodată s-a oprit și a rânjit. Zâmbetul lui îmi amintea de cel al lui Paul Newman.

– Prin urmare, pot să vă folosesc telefonul? S-ar putea să fiu singurul irlandez catolic, membru al AAA și nu al AA.

– Cu siguranță, am zis, ascunzând un zâmbet. Era amuzant, și umorul lui era contagios, sau cel puțin era în noaptea aceea. Telefonul este în birou. Dar ce făceați în Greenbriar la ora asta din noapte?

– Locuiesc în Greenbriar. Cam la vreo cinci kilometri mai la vale. Probabil ați trecut pe lângă casa mea de o mie de ori mergând în sat. Numele meu este O'Malley. E casa aceea supradimensionată, în stil georgian. Stau în ea ca să-mi impresionez prietenii.

Știam casa, sau mai corect spus, proprietatea. Era una dintre cele mai mari din Greenbriar.

– Ați spus hoteluri. Atunci trebuie să fiți...

– Patrick O'Malley. Construiesc unul acum, pe Park Avenue. Cornelia. Vă place numele? Dacă spuneți da, veți fi primul oaspete.

De data aceasta nu m-am putut abține să nu râd.

– Da, s-ar putea să vă cer să vă țineți de cuvânt. Doriți ceva de băut, domnule O'Malley?

S-a înclinat.

– Sunteți foarte blândă și înțelegătoare. Whisky, dacă aveți. *Simplu.*

L-am condus în birou, apoi m-am dus în bucătărie să pregătesc băutura. Era ceva la acest biet bogătaș zăpăcit care mi se părea grozav de comic. Avea ceva clasic în trăsături, ca o vedetă de comedie din vremea filmului mut. Avea ceva de vedetă de cinema.

În afară de oameni din industria muzicală, nu aveam parte de prea mulți vizitatori în lumea mea, mică, închisă, confortabilă. Învățasem să mă prefac că îmi plăcea așa. Nu puteam să sufăr chestia asta.

Am turnat un whisky și m-am întors în birou, ciocănind ușor înainte să intru. Am pășit în cameră, apoi m-am oprit și am început să râd în hohote. Nu m-am putut abține.

Patrick O'Malley își scosese haina șifonată de la costum și o agățase cu grijă de spătarul unui scaun. Își dezbrăcase pantalonii negri și îi așezase frumos lângă haină.

Era întins cât era de lung pe canapeaua mea veche, înflorată și dormea dus.

CAPITOLUL 28

M-am trezit devreme, dar Patrick deja plecase când am ajuns jos. Am alergat cu Jen vreo cinci kilometri, am băut ceva energizant și apoi am trimis-o la școală. M-am ascuns în vizuina mea și am început să lucrez, pierdută în versurile de la *O femeie greu de iubit.*

Pe la 10.30 am mers pe terenul de echitație și am observat că ziua căpătase acea transparență pe care o vezi prin lentila unui aparat de fotografiat. Mă simțeam mulțumită. Nu era cine știe ce sentiment, dar destul de plăcut. Ceva lipsea din viața mea, dar aveam și foarte multe pentru care să fiu mulțumită, așa că nu aveam de ce să mă plâng.

Un camion cu flori a intrat în trombă pe stradă și un băiat cu părul portocaliu, cu țepi și cu ochelari cu rame groase a venit alergând înspre mine, ducând un aranjament de frezii și funde decorative.

Avea și un bilețel. „O'Malley", m-am gândit, foarte mulțumită, fără nici un motiv.

Dragă Margaret Bradford,

Iartă-mă pentru că nu ți-am recunoscut numele imediat, dar singurii cântăreți de care am auzit sunt frații Clancy.

Nu știu încă dacă sunt în stare să mai dau ochii cu tine. Cel puțin nu după seara trecută. Dar voi încerca. Voi face tot posibilul.

Te rog să accepți invitația mea la cină într-una dintre serile acestea. Permite-mi, te rog, să îmi iau revanșa.

Ai cei mai frumoși ochi albaștri din câți am văzut, și din momentul acesta și până la proxima noastră întâlnire îmi voi petrece timpul ascultând muzica lui Maggie Bradford până când fiecare vers mi se va fi imprimat în minte.

Adormitul chinuit (al tău vecin),

Patrick

Ochii mei sunt căprui și aveam senzația că Patrick știa foarte bine lucrul ăsta și știa că eu știam că el știa.

Cină? De ce nu? Simțeam nevoia să cunosc mai mulți oameni în Bedford. Am lăsat un mesaj pe robotul lui, stabilind o întâlnire pentru joi seara.

Ochi albaștri – asta cântă Sinatra, nu eu.

CAPITOLUL 29

Întâlnirea de joi seara a fost un succes neașteptat și nesperat. M-a făcut să râd – mult de tot. Avea povești brodate în alte povești, brodate încă în alte și alte povești. Avea un zâmbet minunat de cald și o fire deosebit de generoasă. Știam că mi-am făcut primul prieten în Bedford, și asta îmi dădea un sentiment de bine.

Următoarele câteva săptămâni, l-am văzut pe Patrick de câteva ori. Îmi plăcea ciudatul lui simț al umorului, sec, dar sincer cum era; îmi plăceau momentele în care alegea să-și spună poantele; poveștile lui sentimetale, dar înduioșătoare, despre cum e să crești într-o familie irlandeză, cu zece copii; emoția care l-a încercat când și-a adus părinții în apartamentul nupțial al primului său mare hotel.

Pentru că povestea atât despre călătoriile lui, am început să mă adresez lui cu nume care îl amuzau: Padriac, Patrice și Patrizio. Patrick însă nu avea nume caraghioase pentru mine. Câteodată îmi spunea Margaret, primul om care îmi spunea așa, în afară de mama.

– Prima mea iubire, mi-a mărturisit Patrick, a fost marea, dacă-ți vine să crezi. Este singura amintire puternică din copilăria petrecută în Irlanda pe care o port cu mine.

Patrick avea o barcă modestă cu pânze și într-o dimineață de weekend am dus-o pe râul Sound. Patrick o lăsase mai moale cu

hotelul, iar eu mă puteam lipsi o dimineață de la pian și de la ritualurile mele.

Curând am fost lansați la apă și mi-am dat seama că îmi plăcea și mie la fel de mult. Cum era încă foarte devreme, nu erau multe ambarcațiuni pe apă, chiar dacă era cald și cerul senin. De îndată ce ne-am îndepărtat de mal, am văzut traficul greu de pe autostradă, iar imaginea mașinilor îndreptându-se spre serviciu mi-a adus aminte cât de norocoasă eram.

– Pentru Dumnezeu, s-a minunat Patrick, salutându-i pe navetiști. Fraierii!

A început să strige înspre briză, râzând. Nu era răutăcios, se juca doar.

Era clar că el și Jennie conspiraseră, de vreme ce el avea ascunsă la bord băutura mea energizantă și îmi pregătise dejunul meu obișnuit. Ba chiar mi s-a alăturat la festinul meu alcătuit din sucuri de fructe și vitamine.

– Maggie, să înțeleg că ai trecut peste episodul cu ticălosul ăla, m-a întrebat în timp ce beam suc de fructe.

Ca de obicei, era natural și spontan. M-am prins că era vorba despre Phillip, despre care mai vorbiserăm înainte, dar nu în detaliu.

– Da și nu.

Încercam să îi spun adevărul. Simțeam că lui puteam să-i spun adevărul.

– Cred că înțeleg ce vrei să spui.

M-a cuprins cu un braț, în timp ce ne uitam la valurile care se spărgeau de țărm.

– Îmi pare rău că nu am nici un fel de sfat pentru tine, mi-a spus. Nu am împușcat nici un ticălos din ăsta, deși știu câțiva care ar merita-o. Sper că nu te deranjează că mă bag în seamă – e parte din farmecul meu, să știi.

Am încuviințat. Era exact stilul lui Patrick, să fie în stare să glumească când lucrurile erau cât se poate de amare. Mă făcea să râd întruna și îmi plăcea teribil.

– Era un ticălos și îmi pare rău că m-am măritat cu el.

Patrick și-a fluturat furios brațul liber.

– Nuuu, doar a profitat de situație. Tu erai foarte tânără și abia plecată din casa mătușii tale. Și-a jucat bine rolul de ofițer și gentleman, a promis până nu a mai avut ce promite și te-a mințit. Știu, hai să navigăm spre nord, spre West Point. Mergem și îl dezgropăm, apoi îi împrăștiem oasele.

Am făcut semn că nu, dar am zâmbit.

– Mă faci să râd.

– Asta e slujba mea. Mă pricep bine la ce fac.

M-am uitat la el.

– Dar eu la crezi că mă pricep?

A gesticulat cu ambele mâini într-un gest atotcuprinzător.

– Oh, te pricepi la toate. Cel puțin, la tot ce am văzut până acum. Te cam ascunzi puțin – din câte am văzut, ăsta ar fi cam singurul domeniu în care ar fi loc de îmbunătățiri.

– Ești nostim și poți fi foarte dulce.

– Crezi? m-a întrebat.

– Da, cred. Chiar cred cu tărie. De fapt, sunt absolut sigură.

– Foarte bine, uite un subiect de urmărit, pentru că nu sunt nici pe departe la fel de dulce ca tine. Felul în care mergi, în care gândești, în care o crești pe frumusețea aceea de Jennie, starea pe care o transmit cântecele tale. Nu știi că asta face ca muzica ta să fie atât de populară?

– Știu...

– Nu, eu știu, iar tu nu. Trebuie să-ți cer o favoare, una mare.

M-am încordat puțin.

Patrick s-a crispat.

– Vezi ce ți-a făcut, scumpa mea Maggie? Urăsc să văd că ți-e frică. Reflexul acela. Spatele ți-e încordat ca un arc.

– Încep să-mi revin, i-am spus.

– Da, știu că îți revii. Acum, să nu cumva să-ți înfingi *ghearele* în mine. Vine și favoarea. Este cel mai minunat lucru pe care ți l-ai putea imagina.

Chiar nu-mi puteam imagina. Măcar nu mai eram încordată – Patrick mă făcuse să mă simt confortabil –, dar nu puteam să-mi imaginez unde bătea.

– Bine, am spus într-un târziu. Fac orice. Cam atâta încredere am în tine.

– Excelent. Cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit de la tine până acum. Ce vreau de la tine, Maggie, ce mi-ar plăcea în mod deosebit ar fi să-mi cânți unul dintre cântecele tale. Oricare vrei tu. Nu-i așa că o să-mi cânți ceva frumos, numai pentru mine, chiar aici, unde suntem numai noi doi?

Era o cerere așa de frumoasă, încât i-am cântat lui Patrick.

CAPITOLUL 30

Într-una dintre seri, trebuie să fi fost cam o săptămână mai târziu, am luat cina cu Jennie. Am mâncat ceva ușor și pe la opt am condus-o la prietena ei, Millie, unde avea să rămână peste noapte. Apoi, am plecat la Patrick pentru o a doua cină.

Patrick și-a scuzat „bucătarul și lingăul-șef" pentru lipsa din seara respectivă. Spunea că el va face toate onorurile: homar la tigaie cu unt și usturoi, cartofi prăjiți și tăiați în bucăți generoase și porumb suculent. Un festin simplu și satisfăcător.

După cină, ne-am plimbat până am ajuns într-o livadă de meri undeva la capătul proprietății lui. Ajunși acolo, și-a trecut brațul în jurul meu și m-a sărutat blând pe creștet.

– Miroși a flori de portocal. Cum așa?

– Cred că e mai curând șamponul care nu provoacă lacrimi de la Johnson & Johnson.

– Dacă zici tu. Miroși minunat.

M-a sărutat pe ambii obraji, apoi pe frunte, pe nas, pe vârful bărbiei. M-a sărutat pe buze și i-am simțit limba atingând-o pe a mea.

M-am retras. Noi ne mai sărutaserăm și înainte, deși nu-i mai simțisem cu adevărat pasiunea până atunci; întotdeauna mă retrăgeam. În seara aceea însă ceva era diferit. „Sărută absolut minunat", mă gândeam. Tocmai ajunsesem la inima lui, și sentimentul era foarte plăcut.

Mă simțeam în siguranță cu el. Briza nopții șoptea ușor prin merii din livadă. M-a sărutat din nou și de data aceasta i-am răspuns.

„Nu mă pot ascunde la nesfârșit. Nu-mi pot petrece viața în frică, chiar dacă îmi e."

– Hai să intrăm, mi-a spus Patrick. Eu am dormit la tine la un moment dat. În vizuina ta și fără permisiune, așa cum îmi aduci aminte de câte ori ai ocazia. Nu vrei să rămâi la mine în seara asta?

M-am lipit de el, zâmbind mulțumită de faptul că eram unul în brațele celuilalt. De data asta mă bucuram că Jennie nu era acasă.

– Sper că nu în birou.

Îl simțeam excitat.

– Nu, mi-a șoptit. Vino cu mine. Te rog. Ai încredere în mine.

Neîncrederea mea s-ar putea să fi fost ceva mai mare decât îmi imaginam eu, pentru că el m-a simțit imediat. Să am încredere în el. Doamne, cât îmi doream! Și cu toate astea, în timp ce ne îndreptam către casă, vedem chipul lui Phillip, îi simțeam respirația amenințătoare. Involuntar, m-au trecut toți fiorii. Dracu' să-l ia! Trebuia să-i fi împrăștiat oasele.

– Nu e obligatoriu, mi-a spus, simțindu-mi frica. Nu știu tot ce ți s-a întâmplat demult, dar mai putem aștepta. Ești prima femeie care înseamnă ceva pentru mine după mult timp. Vreau ca totul să fie perfect pentru amândoi.

Era cel mai simțit și mai înțelegător om din lume. Aveam încredere în el.

– Vreau să se întâmple, am spus, conștientă fiind de nodul din gât, de fiorii reci care îmi treceau pe șira spinării. Chiar vreau, Patrick. Hai să mergem înăuntru.

CAPITOLUL 31

Eram amândoi neobișnuit de tăcuți în timp ce ne dezbrăcam, în dormitorul spațios, luminat de lună, de la etaj. În tăcerea de mormânt, bătăile inimii mele erau amplificate, ca și cum ar fi fost conectate la boxe. Tot felul de întrebări și îndoieli începeau să alerge prin mintea mea. „Sunt prea înaltă pentru el. Nu o să mă placă dacă ajunge să mă cunoască. Oare știu destule despre el? Relaxează-te, Maggie! Te implor, relaxează-te."

El arăta minunat în lumina lunii. Abdomen plat, lucrat. Mușchi puternici pe picioare. Piept lat, acoperit cu puțin păr castaniu și argintiu. „Sexy", mă gândeam, și îmi plăcea ce simțeam.

„Lasă-te în voia lui, Maggie. Nu-ți fie teamă. De data aceasta e bine."

M-a ținut în brațe, în tăcere, un moment nesfârșit, sărutându-mi părul și gâtul. M-a ținut în brațe, în timp ce stăteam lângă fereastră, la lumina lunii și a așteptat să mă relaxez. Simțeam că era dispus să aștepte mult, mult timp.

M-a sărutat din nou și am avut sentimentul că ne transformam într-una și aceeași persoană. Mi-a sărutat obrajii, fruntea, amândoi ochii. Sărutări calde, lungi. Într-un final i-am răspuns cu aceeași pasiune. I-am sărutat obrajii, fruntea, ochii. M-am lipit din ce în ce mai mult de el. Cel puțin asta era senzația.

– Scumpa mea Maggie, mi-a șoptit.

Știa că încă îmi era puțin frică. Întotdeauna știa ce simt. Era înțelept, inteligent, dar niciodată nu făcea caz de asta, niciodată nu era plin de sine.

– Ești o femeie minunată și foarte deosebită. Te ador, Maggie.

Auzeam vocea lui Patrick, simțeam brațele lui Patrick și, când m-a ridicat în brațe și m-a purtat către patul masiv, am avut senzația de eliberare, ca și cum tăiase lanțurile invizibile care mă țineau prizonieră. Era un dans atât de dulce, atât de lent. Totul era atât de nou pentru mine – fie că era uitat, fie niciodată experimentat. Mi-a acordat toată atenția și apoi l-am simțit pătrunzându-mă blând, cu mare grijă.

Dintr-un loc fragil dinlăuntrul meu, un loc uitat, plăcerea a început să curgă valuri și trupul mi s-a cutremurat. Simțeam o flacără adâncă și fierbinte curgând prin mine, răspândindu-se, grăbindu-se să se consume. Era o senzație care-mi lipsise multă vreme. Iar în seara aceea, s-a repetat la nesfârșit.

– Patrick cel blând, am spus într-un final, gândind că nu mă voi mai putea opri din zâmbit.

I-am mângâiat încă o dată fața. Și el zâmbea ca și mine.

– Ești atât de bun cu mine. Ești atât de bun, punct.

– O să fie din ce în ce mai bine, mi-a spus. Ai încredere în mine. Apoi a șoptit: Ai încredere în noi.

Aveam, în sfârșit, din nou, încredere în cineva.

CAPITOLUL 32

Will Shepherd ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer, însă nu se simțea. Nu încăpea îndoială că era faimos și putred de bogat, dar ura chestia asta. Iar în seara aceea, era și periculos de drogat. „Vârcolacul din Londra, se gândea. Păzea."

Cocaina pe care o prizase la începutul concertului și cea de după apariția lui Maggie Bradford îl făcea să se simtă atotputernic. Și, până la urmă, de ce dracu' să nu se simtă? Era o vedetă nu numai pe terenul de forbal, dar și printre spectatorii din elită care participau la concertul de la Albert Hall.

Will se uita împrejur, rânjind, făcând cu mâna. Pete Townsend era acolo, și Sting, și Mick Jagger – o trupă nouă de rock: The Hasbeens – la fel și Rupert Murdoch și Margaret Thatcher, cei doi care distrugeau Anglia la momentul respectiv.

Au venit cu toții.să o asculte pe Maggie Bradford și să le aline sufletele chinuite. Se știa că baladele ei aveau efectul acesta. Muzica ei era aparte, un miracol de-a dreptul – linie melodică puternică, foarte lirică și electrizantă. Nici un alt cântăreț nu punea atâtea emoții diferite într-un singur cântec – toate melodiile ei imitau complexitatea ametitoare a vieții moderne sau, cel puțin, așa i se părea lui Will.

Maggie a urcat pe scenă, în ritmul unui tumult de aplauze încântate, dar, cu toate acestea, ea părea atât de timidă. Biletele se vânduseră de câteva luni bune. S-a așezat la pian... și a început, fără tam-tam, să cânte.

Will nu își aducea aminte de scena de la petrecerea doamnei Trevelyan, așa că o vedea cu un ochi proaspăt. Îi privea părul blond, unduindu-se pe spate. Și frumusețea simplă a chipului ei.

În noaptea aceea însă, părea să strălucească, pur și simplu. Se întreba de ce? Care era secretul ei? Ce știa femeia asta și el încă nu învățase?

Nu avea o voce mare, sau deosebit de dramatică; stilul ei nu avea nimic melodramatic. Cânta cu o puritate care îi străpungea inima ca un pumnal, iar el reușea, cu adevărat, să simtă durerea care însoțea frumusețea și sinceritatea muzicii ei.

Cânta despre tristețea visurilor pierdute, despre o cădere din cer. Will simțea că ea cânta despre el.

Lacrimi mari au început să i se rostogolească pe obraji. Muzica ei îl mișca în feluri pe care nu reușea să le priceapă, dar era ca și cum o lumină puternică, de pe scenă, venea să-l învăluie și să-l poarte de acolo, din sala de concerte, într-un loc numai al lor. „Ce dracu' o fi în mintea mea?" se gândea Will. Era tentat să râdă de el însuși. Se simțea ca un prost.

Totuși, numai Dumnezeu știa cât de mult iubea vocea ei. Putea să o asculte tot restul vieții lui.

Avea sentimentul bizar, care îl bântuia, că Maggie Bradford îl putea salva de el însuși.

– Ai uitat că eram și eu cu tine acolo? Ai uitat, așa e!? Ticălos ce ești!

Will s-a uitat la bruneta slabă care era agățată de brațul lui, la ieșirea din sala de concerte. Uitase de ea – nu avea nici cea mai vagă idee cine dracu' era frumoasa ascunsă în spatele ochelarilor de soare. „Ah, vârcolacul lovește din nou!"

Era deosebit de frumoasă, dar asta nu era nimic nou. Fotomodel? Actriță? Vânzătoare la mall? De unde naiba a cules-o? Doamne, era jenant – chiar și pentru el era un lucru nou.

– Deci, de când ai început să te îndopi în halul ăsta cu cocaină? Ai tras, nu-i așa? Poți să joci în halul ăsta?

Aaah, Will a răsuflat ușurat. Reporter! Acu' măcar și-a adus dracului aminte cine era tipa. Era de la *The Times*. Voia să scrie un articol despre el. Era un troc cinstit.

Și-a recăpătat atitudinea impozantă și imediat a intrat în rolul lui Făt-Frumos. Era convins că putea să le păcălească pe toate, fără excepție. Până și pe reportera de la *Times*.

– Nu, nu de la droguri mi se trage, Cynthia, i-a spus.

Cynthia Miller! Așa o chema. Era așa de mândru de el.

– Îi ador melodiile, atât.

– Da, ai mai zis și când am venit. Mașina ta e plină de albumele ei.

– Muzica ei e atât de reală, e inspirată direct din viața ei, și-a continuat el discursul. Ție îți place?

– Așa cum am mai *zis* și înainte, când am venit, îmi place muzica ei, dar probabil că nu atât de mult pe cât îți place ție.

Will a ciupit-o de obraz – blând, foarte cast.

– Și acum ce ne rămâne de făcut, a întrebat-o? „Ai grijă, Will. E jurnalistă."

Cynthia Miller și-a arătat dinții într-un rânjet șiret.

– Aș vrea să aflu mai multe despre Săgeata Blondă, a răspuns.

Ea era la fel ca oricare altă jurnalistă, o cinică incredibilă, cândva romantică, dar care acum ura romantismul.

– Ai vrea s-o vezi? a tachinat-o Will.

La remarcă a adăugat și un zâmbet sclipitor.

Știa că voia s-o vadă. Toate voiau – poate cu excepția uneia.

Maggie Bradford! Pe ea o voia, de ea avea nevoie – *o persoană normală, care să-l înțeleagă și să-l provoace.*

CAPITOLUL 33

Will a auzit soneria și s-a oprit din lectura ziarului de dimineață. S-a uitat afară, pe fereastră. Un Rolls-Royce, foarte arătos, albastru-argintiu, era parcat pe aleea lui. O auzea pe menajeră salutându-l pe nou-venit, apoi pași apropiindu-se de living.

– Domnule Shepherd, a venit domnul Lawrence.

În ușa de la intrare, cu un zâmbet larg pe buze, stătea un om cu părul nisipiu, cu vreo zece ani mai în vârstă decât Will. Will știa cine e Winifred „Winnie" Lawrence. Omul ăsta își propusese să introducă fotbalul european în spațiul american, hotărât să readucă frumusețea și grația acestui sport rafinat unei națiuni suprasaturate de nebunia fotbalului american. Lawrence era avocat, agent și, mai ales, un vânător de talente prin excelență.

Will a așteptat în scaunul lui până când Lawrence a intrat în cameră; apoi s-a ridicat încet, întinzându-se, ca și cum s-ar fi trezit din somn, și i-a strâns mâna americanului. Ca mai toți oamenii din țara lui, din țara *lor*, Lawrence a trecut direct la subiect, sărind peste orice fel de curtoazie.

– Ia spune-mi, Will, de ce crezi că germanii rămân de fiecare dată o amenințare la câștigarea cupei? a întrebat Lawrence, cu zâmbetul parcă dispărut de pe față. Chiar dacă echipa e alta, an după an par de neînvins.

De fapt, și Will se întrebase acest lucru destul de des.

– Disciplina, bănuiesc, i-a răspuns. E mai curând ideea de echipă, și nu de joc individual, iar asta îi face puternici.

Lawrence radia, bucuros să audă răspunsul așteptat.

– Este exact ceea ce am insuflat echipei americane. Dar avem nevoie la fel de mult și de stilul individual al unor jucători de clasă mondială. Avem nevoie de un înaintaș, de un marcator.

– Mă gândeam eu că de asta ai venit aici.

– Exact. Ai dreptate. Am venit să te conving să joci pentru echipa Statelor Unite. Și nu am de gând să plec de aici până când nu te conving.

Will a început să râdă amuzat nu numai de idee, ci și de tupeul lui Lawrence.

– Va fi nevoie să duci ceva muncă de convingere. America nu are nici o șansă să concureze la cupă, cu mine în echipă sau nu. De ce m-aș chinui cu tot antrenamentul, numai ca să ieșim din cursă în timpul calificărilor. Ce, sunt așa de mic, încât să trec neobservat?

Lawrence a căutat ceva într-o servietă burdușită, a scos o pagină printată și a întins-o pe masa din living. Cei doi s-au aplecat asupra ei.

– Aruncă o privire, Will. Lasă-ți neîncrederea la o parte pentru câteva momente măcar. Uită-te! CONCACAF. Zone Norte. Zone Centro. Zone del Caribe. Programul oficial al echipei americane în calificările din zona nordică.

– Așa, și?

– Nu înțelegi? Dă-mi voie să te ajut atunci. Americanii nu trebuie să învingă pe nimeni important. Cel puțin, nu până ajung între ultimii douăzeci și patru.

Will a râs din nou. Scena pe care o juca Lawrence îi făcea plăcere, dar asta era prea de tot.

– Poate nu m-ai auzit, domnule Lawrence, Winnie, dar nici echipa americană nu e considerată importantă. Orice echipă națională ar fi fericită să joace împotriva americanilor. Ar considera jocul o grozavă oportunitate de a-i călca în picioare.

– Iar asta ar fi în avantajul nostru!

Lawrence și-a trecut brațul peste umerii lui Will. De fapt, nu era rău deloc în ce făcea americanul ăsta șmecher. Foarte convingător în felul lui.

– Vom avea elementul-surpriză de partea noastră. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că Wolf Obermeier a căzut de acord să antreneze echipa americană.

Obermeier antrenase echipe din campionatul german și din Argentina. Se spunea că, în lumea fotbalului, avea cel mai bun creier – și cea mai ascuțită limbă.

– Aș fi cât de cât impresionat, a recunoscut Will. Cel puțin acum mi-ai captat atenția. Mai spune-mi câte ceva, domnule Lawrence. Poate că momentan chiar am nevoie de o provocare.

– Sau de un succes major, i-a răspuns americanul, după care i-a zâmbit complice.

CAPITOLUL 34

„Încercați să vă imaginați Cupa Mondială la baseball, Super Bowl, derbiul din Kentucky și congresul democraților și republicanilor la un loc, într-un mare eveniment ca acesta", a scris Mickey Trevor Jr. în populara revistă americană, *Sports Illustrated.*

Atunci veți avea măcar o idee despre măreția și gloria Cupei Mondiale de Fotbal.

Apoi încercați să vă imaginați Rio de Janeiro, unde fotbalul s-ar putea să fie mai important decât sexul și samba, iar Cupa Mondială face ca Mardi Gras să pară un fel de campionat de mâncat plăcinte al cercetașilor.

Acolo se va juca finala Cupei Mondiale.

Și acum, gândiți-vă la cele două echipe care se vor înfrunta în finală: marea favorită, Brazilia – de trei ori campioană mondială, al cărei record al victoriilor e la fel de impresionant ca al celor de la New York Yankees – și nou-venit în cursa aceasta, codașa, netitrata America, miracolul în roșu, alb și albastru, a cărei ridicare de la non-entitate la eroicul challanger are toate elementele unei povești clasice, numai că, incredibil, povestea s-a dovedit a fi adevărată.

Oameni buni, aceasta este o poveste care să concureze cu *Regele-Leu!* Poate că nu ați dat prea multă atenție când America a câștigat, în tăcere, turneul de calificări din Zona de Nord, ajungând

astfel în tuneul final al Cupei Mondiale. S-ar putea să vi se fi accelerat puțin pulsul când băieții noștri au trecut de calificări, cu numai o înfrângere cu Germania care să le păteze palmaresul. Am zis bravo nouă, mă bucur pentru copii, pentru că joacă fotbal la școală, după cum v-ați și închipuit, dar cam atât. Gata. Așa că v-ați întors atenția la minunatul sezon de baseball, cu Berry Bonds, încă oarecum nedumeriți de faptul că lumea chiar ia nenorocitul de fotbal în serios, asta în timp ce echipa noastră trecea, pe muchie de cuțit, de echipa Nigeriei, pentru a ajunge în primii opt.

Dar când America a bătut Italia – Italia! – în sferturile de finală (scorul a fost 3–2 și fiecare gol a fost marcat de supervedeta Americii, Will Shepherd) și a trecut de Germania cu 2–1 în semifinale, cu siguranță că atenția v-a fost resuscitată și, dacă până acum temperatura nu a ajuns la punctul de fierbere și inima nu aleargă nebună, dacă încă nu v-ați anulat planurile pentru duminică seară de a sta acasă și a vedea marea finală, înseamnă că nu sunteți americani, nu vă place sportul de nici un fel – sau sunteți oale și ulcele deja.

Echipa americană e formată din Will Shepherd și alți zece jucători care probabil nu ar fi fost în stare să ajungă pe lista nici unui mare club care participă la marile competiții fotbalistice.

Dar Will Shepherd! Ah, Will Shepherd!

Fotbalul este un sport de echipă, dar Wolf Obermeier, antrenorul echipei Statelor Unite, admite că în acest caz Will Shepherd *este* echipa.

„Fără Will, nu ne-am fi calificat, a declarat Obermeier. Cu el – ei bine, uite unde am ajuns. Uite *unde* suntem."

– Bravo! Felicitările mele celor de la *Sports Illustrated!* În sfârșit ceva de valoare, în afară de ediția limitată cu catalogul costumelor de baie. Will a terminat articolul și a mormăit satisfăcut. Shepherd *este* echipa. Îmi place cum sună. În sfârșit, jurnalism profesionist. Bravo!

– Eu l-am citit când tu dormeai, i-a spus Victoria Lansdowne.

Actrița britanică, posesoarea unor picioare foarte lungi, stătea tolănită ca o pisică de rasă peste cearșafuri. Ochii ei superbi, de un albastru-cobalt, admirau trupul bărbatului pe care îl întâlnise pentru prima dată în seara precedentă. Săgeata Blondă. Iar în momentul de față, cel mai cunoscut sportiv al lumii.

În ciuda aerului condiționat din Rio Hilton, în apartament era foarte cald și, după o partidă atât de lungă de sex, nici unul nu se obosise să-și pună ceva pe el. Exact așa cum reputația lor de mari vedete lăsa de înțeles, la soare te puteai uita, dar la ei, ba. Poleiala de transpirație le făcea trupurile strălucitoare.

– Ce crezi despre articol? Să fie încă una dintre poveștile acelea de senzație care mor mâine?

– Cred că dacă te pricepi la fotbal la fel de bine ca la alte lucruri, o să-i faci praf pe brazilieni mâine.

– Să înțeleg că ești satisfăcută.

– Niciodată. Nici pe aproape, scumpete. Sunt *nesătulă*. Nu citești ziarele? „Șirul de amanți."

S-a uitat la sânii ei plini, la picioarele zvelte, frumos bronzate, care se desfăcuseră pentru el atât de binevoitoare, cu toate că păreau a avea o voință proprie. Îi aducea aminte de Vannie. Multe îi aminteau de ea. Poate de aceea și simțea furia crescând în el când o privea pe vanitoasa Victoria.

– Nu vrei să ne mai jucăm încă o dată de-a... să zicem de-a poarta și golul, spuse Victoria, urmărind privirea lui care aluneca de-a lungul corpului ei.

Se bucura de puterea pe care avea asupra bărbaților așa-zișii puternici. Dar bărbatul acesta era diferit de ceilalți. Era mai deștept decât se așteptase ea.

– Nu prea cred. Poate că șirul tău de amanți s-a rupt aici, i-a răspuns, întorcându-i zâmbetul strălucitor.

– Ce s-a întâmplat? S-au terminat săgețile din tolbă? Ai rămas fără apă vie?

Will s-a chinuit să-și potolească furia, forțându-se să zâmbească.

– Mâine am meci, chiar unul foarte important. Poate ai auzit și tu. Ai spus că ai citit ziarele, Vic, dragă.

– Și eroul nostru vrea să se trezească pentru asta, dar nu și pentru mine?

– Potolește-te, i-a spus.

A avertizat-o, în sfârșit.

– Ce să potolesc, l-a zgândărit ea. Să nu te mai ademenesc?

Și-a umezit degetul cu limba, apoi l-a dus între picioare.

– Dacă tu nu poți, bănuiesc că o să trebuiască să mă rezolv singură. Asta da fotografie de tabloid. „Victoria se rezolvă singură! Will nu a fost în stare?"

Cu un răget, Will era deasupra ei, cu totul peste ea. Victoria abia răsufla.

– Oh, a încercat să găsească aer. Oh, Doamne, doare. Mă doare.

Victoria Lansdowne a încercat să-l dea la o parte, dar el îi ținea mâinile pe lângă trup, țintuind-o de pat.

– Oh, Doamne, oprește-te, te rog, oprește-te! Te rog! Te implor, Will! Oprește-te. Vorbesc serios, oprește-te!

Dar nimic nu putea să oprească Săgeata Blondă.

CAPITOLUL 35

În după-amiaza finalei Cupei Mondiale, temperatura a urcat până la treizeci și trei de grade pe plajele cu nisip alb ca zahărul de la Copacabana și Ipanema. Pentru o vreme, ziua a fost liniștită, o sărbătoare națională care să celebreze finala Cupei Mondiale. Deopotrivă, bogații și săracii s-au odihnit, păstrându-și energia pentru cel mai popular eveniment sportiv al lumii.

Apoi, dintr-odată, ziua a lăsat locul unei nopți fierbinți, înăbușitoare ca un cuptor. Întregul Rio de Janeiro părea să se fi bulucit deodată pe străzi, pentru a fi martori sau a participa la sărbătoarea sportului național de *futebol.*

Bulevardele largi din marele oraș sud-american au devenit locul unui carnaval sălbatic și periculos. Claxoanele urlau întruna: *„Bra-sil! Bra-sil!"* Pe Avenida Brasil și Castello Branco, studenții defilau înfășurați sfidător în drapelul național. Toate taxiurile și autobuzele era decorate cu steaguri. Femeile dansau pe străzi, cu bluze strânse pe sâni, cu fustele învârtindu-se nebunește.

Pe la șapte, mulțimea s-a strâns pe legendarul stadion Maracana din Rio, unde poliția oprea pe oricine nu avea bilet, dar cu toate astea, sute de suporteri le înșelau vigilența și intrau pe stadion să găsească un locșor pe unde se putea.

Înăuntru, o sută de mii de cariocas înnebuniți, fluturând bannere și pancarte multicolore proclamând victoria sportului și

a revoluției sociale, scandând urale în ritmul a zece mii de tobe de samba și de două ori pe atâtea boxe de mare volum.

La capătul unui coridor, în mijlocul zgomotului asurzitor, Will asculta.

Își putea auzi propria inimă bătând în coșul pieptului său. Putea auzi...

„*Numero nueve... De America... Will... Shepherd!*" venind dinspre difuzoare.

Se auzeau huiduieli nemaipomenite la auzul anunțului, insulte ca *palhaco*, „clovn". Dar până și în Rio se puteau auzi aclamații pentru Will Shepherd. Câțiva dintre cei de pe stadion nu erau doar fanatici ai echipei lor, ci puteau aprecia și măiestria unui fotbalist din echipa adversă, iar ceea ce făcea Will pe teren era artă. Un cvartet de bărbați fără cămăși au început să alerge pe teren. Fiecare avea cifra nouă pictată pe piept.

Ovațiile au continuat în timp ce Will intra, alergând pe teren cu pumnul ridicat mult deasupra buclelor lui blonde. Mintea îi era plină de sunete și imagini, fantezii și vise. Abia putea să respire.

Era în mare formă!

Nimeni nu-l putea opri în seara aceea.

Avea să rescrie istoria sportului în fața unei jumătăți de mapamond. Nimeni nu avea să-l uite vreodată după această noapte specială din Rio.

CAPITOLUL 36

La 8.32, arbitrul columbian a pus mingea la mijlocul terenului, pe un petic turtit de gazon.

Brazilia împotriva Americii! Păruse ceva de neconceput, imposibil, și totuși, se întâmpla.

Finala Cupei Mondiale începuse!

Arturo Ribeiro, agilul star brazilian în vârstă de nouăsprezece ani a lovit mingea, a pasat-o unui coechipier, într-un joc de pase exersat luni de zile, și a sprintat într-un dans unduitor, absolut genial. Mingea a ajuns iarăși la el. Cu spatele la poartă, a fentat și a trimis mingea în foarfece, spre poarta americană.

Fanii eu explodat.

– *Goooool de Bra-sil*, a urlat comentatorul. *Goooooool de Arturo Ribeiro!*

Timpul scurs: treizeci și trei de secunde.

Șase minute mai târziu, Brazilia a marcat din nou. Păruse simplu.

Cariocas dansau în tribune și dădeau drumul la șerpi negri și la găini jumulite din coșuri ascunse. În afara stadionului, flăcări izbucniseră pe cerul nopții; arme de foc se auzeau peste tot. Sirenele poliției urlau continuu, ca și cum revoluția mult așteptată izbucnise deodată.

Ai fi putut crede că bucurie mai mare nu exista. Dar bucuria celui de-al doilea gol al Braziliei a părut modestă în comparație

cu reacția mulțimii când Ribeiro a marcat din nou în minutul trezeci și trei al jocului.

Brazilia conducea cu 3–0 în prima repriză.

Jocul părea a se fi terminat deja... nu, de fapt era un adevărat dezastru.

„Auzi și pe idiotul ăsta arogant", își spuse Will, în timp ce stătea în vestiarul echipei oaspete, cu capul plecat.

– Joci de parcă ai fi drogat, i-a reproșat Wolf Obermeier.

Deja nu-i mai băga în seamă pe ceilalți jucători și-i vorbea încet lui Will, pe care îl trăsese de-o parte, în timp ce echipa părăsea vestiarul pentru repriza a doua.

– Ce e cu tine? *Chiar ești drogat?*

– Tot ce se poate.

Will a zâmbit ca răspuns la seriozitatea consternată a germanului. Sincer, nici el nu știa ce era în neregulă. Cu toate că nu-și aducea aminte tot ce se petrecuse, se simțea proaspăt după seara precedentă; nu, era altceva la mijloc, ceva care îl reținea de la jocul lui obișnuit. A ridicat din umeri la îngrijorarea germanului. Orice ar fi fost, „Flacăra" trecuse prin el ca un fulger, și el nu putuse face nimic să o păstreze. Se simțea morocănos și cu plumb în picioare.

– Avem nevoie să joci ca un *nebun*, a continuat Obermeier. Trei goluri. Absolut imposibil de egalat. Dar pe tine te-am văzut făcând imposibilul. Nu este momentul să faci cel mai prost meci din viața ta – trebuie să fii eroul în povestea asta, nu țapul ispășitor.

L-a mângâiat ușor pe cap, așa cum un tată ar face cu fiul său.

– Arată-mi că ești bărbat.

„Bărbat." Will a pășit pe teren șocat total. „Ești în finala Cupei Mondiale și joci ca și cum nu ai plecat din Fulham. Joci cu brazilienii, pentru Dumnezeu! Cei mai buni din lume. Dacă îi învingi, vei fi celebru pentru eternitate. Obermeier are dreptate. Fii bărbat!"

A tras adânc aer în piept și a alergat ușor spre teren. Auzea tribunele vuind, dar știa că uralele nu erau pentru el, ci pentru echipa Braziliei, care ieșea de la boxe. S-a uitat în tribune – o mare de fețe întunecate, huiduindu-l. Ei bine, să-i ia mama dracului pe toți! El era Săgeata Blondă! El era cel pentru care imposibilul era legea, nu excepția.

La început, pe stadionul Maracana, geniul lui Will era spectacol și nimic altceva. Driblinguri incredibile, schimbări bruște de direcție care creau breșe acolo unde nimeni nu s-ar fi gândit, viteză uluitoare în cele mai mici spații – dar fără finalizare, fără nici cea mai mică șansă de a marca vreun gol.

Apoi, după nouă minute din a doua repriză, Will s-a interpus între minge și adversar, la o pasă trimisă fundașului brazilian Ramon Palero.

Mingea albă a căzut ca o ghiulea din umărul lui Will. Aproape în aceeași mișcare, piciorul drept s-a dus pe spate și a putut simți un mușchi în coapsă rupându-se, iar durerea propagându-se ca fulgerul în încheietura genunchiului.

N-avea a face. Will a trimis ghiuleaua spre colțul din stânga al porții braziliene. Portarul nici n-a apucat să ridice mâinile, darămite să mai și oprească balonul care trecuse ca racheta pe lângă el.

– *Gooool de America!* a auzit Will în difuzoare și a înțeles că era adevărat. *Gooool de Will Shepherd!*

„Flacăra" îi explodase în creier. Adrenalina îi curgea prin tot corpul, iar durerea din coapsă și genunchi dispăruse. Se simțea atotputernic, exact cum se simțise cu o seară înainte, când Victoria îl provocase. Atotputernic!

Vârful de atac!

Marcatorul!

Tot terenul era lumea lui! Era singur!

Mai erau numai trei minute până la fluierul de final, iar Will a țâșnit din nou. A urmărit furios mingea pe aripa stângă, aproape

de linia de demarcație, a mimat o pasă înspre ceilalți de pe teren, dar a reținut-o pentru sine, scăpând astfel de un apărător care nu putea decât să se uite la el fără să-și creadă ochilor. Picioarele i s-au oprit deodată, după aceea a tâșnit iar înainte, iar s-a oprit și pe urmă a accelerat puternic spre punctul final.

Apoi a șutat, iar mingea s-a dus glonț în poartă, ca o undă albă, aproape rupând poarta brazilienilor.

– *Gooool de America!... Gooool de Will Shepherd!*

Timpul rămas până la fluierul final: două minute și patruzeci și șase de secunde.

Timp berechet.

CAPITOLUL 37

Masa aceea pestriță de oameni a devenit deodată inertă și tăcută, cu atenția împărțită între cronomentrul stadionului și acțiunea întețită de pe teren. Nu mai erau nici trei minute până la fluierul de final și situația era pe muchie de cuțit.

Nici un jucător, de unul singur, nu putea învinge o echipă atât de puternică. Nici măcar Will Shepherd nu putea realiza așa o performanță.

Oricine se uita credea același lucru; însă nimeni nu putea fi sută la sută sigur. Will era un marcator nemaipomenit, poate cel mai bun marcator al tuturor timpurilor. Era un adevărat magician pe teren, sau poate că semnase un pact cu diavolul.

Will a interceptat o pasă pe aripa dreaptă a apărării braziliene și, ca un șoim, a acoperit terenul la o viteză incredibilă. Totul era o chestiune de concentrare acum; erau mișcări repetate de o mie – nu, de un milion de ori. A fentat stânga, apoi dreapta la nouăzeci de grade, trecând de un apărător neputincios. Tot ce vedea înaintea lui era portarul brazilian, o pată de culoare inamică.

„Dumnezeu să fi fost și tot nu m-ar putea opri", se gândea Will, văzând teroare în ochii portarului. A mutat mingea de pe piciorul drept pe cel stâng.

A trecut de un apărător, faultându-l cu cotul. A valsat ușor spre dreapta.

Cele nouăzeci de minute s-au scurs. Mai erau cele câteva secunde de prelungiri. Timp suficient pentru a deveni nemuritor, pentru a se alătura marilor legende ale fotbalului ca Pele și Cruyff.

„Relaxează-te. Amână momentul. Lasă-l să-ți curgă prin vene ca heroina."

Portarul brazilian s-a mișcat înspre stânga anticipând lovitura lui Will, lăsând colțul drept al porții liber.

Lumina zilei se scursese.

Arbitrul ducea fluierul la gură. În câteva secunde jocul avea să ia sfârșit.

Avea să execute lovitura pentru care era faimos, un șut în boltă, cu un picior stâng care secera de la stânga la dreapta și pe care Will îl măsura cu mare atenție și îl vizualiza cu ochii minții. „O gură deschisă la fel de larg ca porțile iadului!"

Era conștient de atât de multe lucruri: liniștea bruscă și înghețată a tribunelor, sunetul propriei respirații, prezența mingii pe gazon, privirea terorizată a portarului brazilian, efortul inutil al fundașilor de a-l ajunge.

Umbra tatălui a răsărit în spatele lui. Ochii lui. Ochii lui morți, deschiși, plutind la suprafața piscinei aceleia.

Și cu forța unei tornade, furiile au început să-l atace, demonii să pună stăpânire pe instincte, picioare, spirit. Nu! Nu avea de gând să-i lase să facă ce vor cu el!

Will a scos un urlet și, cu un fior care îi străbătuse tot corpul, și-a tras piciorul în spate și a lovit în minge. A lovit-o cu grație, aproape perfect.

A vrut să le râdă în nas tuturor celor care se îndoiseră vreodată de el – voia să urle la fiecare dintre cei adunați în tribune și care acum se uitau de sus la el.

Mulțimea parcă înnebunise. De-a binelea. Necunoscuți se îmbrățișau și se sărutau și începuseră un dans sălbatic, un dans la care participau, într-o frenezie, o sută de mii de oameni. De

peste tot, de afară și dinăuntru, urlau trâmbițe și claxoane, iar o mie de panglici zburau din tribune înspre stadion.

De cum a șutat, Will a și căzut, toată forța vitală scurgându-i-se din corp ca prin minune, și, cum zăcea pe gazon, căuta cu disperare să audă sunetul care nu se mai făcea auzit: „Goool de America... Gooool de Will Shepherd".

Vedea jucătorii ieșind de pe teren, temându-se de mulțimea înnebunită de spectatori care venea alergând spre ei. Neînțelegând, a încercat să se ridice. Frica începuse să-și facă simțită prezența. Picioarele nu-l ascultau.

„Dar este egal, gândea Will. Mai este încă timp să se aleagă câștigătoarea. În afara jucătorilor, nu ar trebui să mai fie altcineva pe teren. Dați-i afară pe cretinii ăștia. Dați-i afară de pe teren!"

Wolf Obermeier a venit la el și a încercat să-l pună pe picioare.

– Păcat, i-a spus antrenorul. Cum ar zice americanii? Asta-i viața.

– Dar scorul e egal, a spus Will, însă privirea de pe fața lui Obermeier spunea o cu totul altă poveste, și în secunda aceea toate furiile au ieșit la suprafață, cu mai multă putere și mai mult zgomot decât miile de microbiști care coborau în valuri de furie spre el. Tatăl lui era în mulțimea aceea, ducând-o pe mama lui. Acum ea era cea moartă. Sângele i se revărsa din gura deschisă. Tatăl lui i-o oferea, ca pe un trofeu.

Bântuirea.

Iar Will Shepherd a început să urle. A înțeles și el într-un târziu.

Brazilia a câștigat Cupa Mondială.

Săgeata Blondă a ratat lovitura vieții lui.

A ratat.

„E doar vina ta. E vina ta, ca întotdeauna."

CAPITOLUL 38

În seara aceea în Rio era noapte de carnaval și nicăieri în lume nu ai fi putut avea parte de distracții mai decadente, mai sălbatice decât acolo. Conga se dansa peste tot, pe fiecare stradă. Will închiriase o Corvette roșie pe care o conducea ca un nebun prin oraș. „Fotbalistul ratat, se gândea. Un nimeni în fotbal. Vârcolacul din Rio."

– Te cheamă Angelita, corect? a întrebat-o pe femeia atârnată dizgrațios de el, în timp ce apăsa pe pedala de accelerație.

Era brunetă și înaltă; foarte slabă și izbitor de frumoasă. Voia și ea să simtă „săgeata blondă", i-a spus. Voia săgeata *înfiptă adânc în ea.*

– Da, eu sunt Angelita. Mă tot întrebi, ca și cum numele meu are să se schimbe în curând. Deși, la cum conduci, o să ne numească numaidecât, pe amândoi, „morți la sosire".

– Foarte nostim. Chiar este foarte nostim ce spui, i-a răspuns Will, schimbând în viteza a patra pe un bulevard larg care mergea de-a lungul Copacabanei. O femeie nostimă și foarte frumoasă poate să fie și foarte periculoasă, nu?

Ea și-a scuturat părul negru pe spate și a început să râdă.

– Te temi că îți voi fura inima, nu-i așa?

– Chiar deloc, Angelita. Mă tem că *nu* mi-o vei fura. Mă tem că nimeni nu mi-o va fura vreodată. Înțelegi ce vreau să spun?

– Nici măcar un singur cuvânt, scumpule.

– Perfect!

A dus-o sus, în apartamentul lui de hotel. Camera era bine luminată de sclipirile orașului în amurg, așa că nu s-a mai deranjat să aprindă lampa. Ritmul tobelor de pe străzi se auzea atât de puternic, încât ai fi zis că veneau de undeva din cameră.

– Vreau chiar acum, în momentul ăsta, Will Shepherd, *numero nueve*. Nu vreau să aștept nici o secundă în plus, a țipat la el în timp ce se îmbrățișau.

Asta se întâmpla cu câteva ore în urmă. Îi implântase „săgeata" din plin, așa cum ceruse. Gemuse, apoi încercase să țipe. Apoi încercase să-și scoată „săgeata" implântată în inimă.

– Ce mi-ai făcut? Oh, Doamne, ce mi-ai făcut?

– Am vrut să-ți fur inima, i-a șoptit Will. Am reușit?

Tot uita cum o cheamă. „Cum dracu' o chema? A, da, era Angelita."

Acum Angelita zăcea în cada de baie din camera lui de hotel. S-a uitat de sus la ea și și-a dat seama că de data asta mersese prea departe, chiar și pentru el.

Mersese prea departe – trecuse de marginea prăpastiei.

„Dacă m-ar vedea fanii mei acum, se gândea. Acesta este adevăratul Will Shepherd. Sunt un ratat bun de nimic, asta sunt. Sub învelișul frumos bate inima întunericului. Conrad, nu?" Will reușise să termine cartea aceea în liceu. O înțelesese perfect, de la primele rânduri, până la ultimele.

Nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat, nimeni nu l-a înțeles – cu excepția Angelitei, probabil. Ea îl cunoștea acum, nu-i așa?

Ochii căprui ai femeii sclipeau, holbându-se la el – uitându-se prin el, de fapt. Cel care o salvase de pe străzile periculoase din Rio. Își dorise atât de mult să și-o tragă cu o mare vedetă. Ei bine, o primise cu vârf și îndesat.

Ținea în mână un pahar plin cu un lichid roșu. A închinat în cinstea Angelitei. Și asta cu propriul ei sânge.

– Îmi pare rău, i-a șoptit. Ba nu-mi pare, dar aș vrea să-mi pară.

A băut din pahar și a înțeles că era pierdut. Comisese o crimă. Avea să urmeze un proces – va fi găsit vinovat. Broboane de transpirație i s-au adunat pe frunte.

Săgeata Blondă – Cuțitul de argint – Vampirul – ce mai conta?

Va sta în închisoare pentru tot restul vieții lui.

CAPITOLUL 39

Știam totul despre „căderea din cer", dar dragostea era ceva despre care abia acum îmi dădeam seama că nu știusem mai nimic până în acea clipă. Se înfiripa totuși, încet-încet, frumos între mine și Patrick. Zi după zi, sentimentele noastre deveneau tot mai profunde. Era altceva, nu era doar atracție, deși nici atracția nu ne ocolise.

Oh, de-aș putea să număr felurile în care învățasem să-l iubesc pe Patrick.

Felul în care îmi arăta, aproape în fiecare zi, că eram deosebită și meritam să fiu iubită. Pentru prima dată în viața mea, începeam să cred că așa era.

Felul în care Patrick se chinuia să învețe tot ce era de învățat despre ce scriam sau cântam și cum reușise să mă înțeleagă și să mă aprecieze mai bine decât majoritatea cronicarilor muzicali de la *Rolling Stone* și *Spin*.

Felul în care el și Jennie puteau vorbi despre absolut orice; și mai ales felul în care toți trei reușeam același lucru.

Mai era felul în care mă uimea și mă încânta cu poveștile lui, cu inteligența lui, cu intuiția lui.

De fapt, în prima jumătate de an a relației noastre, singura problemă a fost fiul lui Patrick. Peter era un ticălos notoriu – opusul tatălui său. În perioada aceea, Peter încercase să preia afacerea lui Patrick și eșuase lamentabil. Patrick deplângea faptul

că dăduse greș cu Peter, situație pe care o descria drept „pierderea unicului fiu".

Era atât de greu, de dificil pentru mine. Eram absolut terifiată. Am oftat, m-am pregătit atât cât se putea cineva pregăti pentru o astfel de veste și i-am spus:

– Vom avea un copil, Patrick.

Stăteam în livingul din Bedford. Mai era puțin și începea să se vadă. Să se vadă și abia apoi să spun, așa aș fi vrut. Fuseserăm discreți și folosiserăm mijloace contraceptive, dar, cu toate astea, tot am rămas însărcinată.

Deși eram ceea ce se numea o „artistă", o „muziciană", eram totuși o tradiționalistă până în măduva oaselor și sarcina m-a luat complet prin surprindere și m-a zguduit profund. I-am mărturisit numaidecât lui Jennie. Mi-a spus:

– Îl iubești pe Patrick și el te iubește pe tine. Iar eu vă iubesc pe amândoi. Mă bucur că ești gravidă.

M-a ajutat grozav să o aud spunând asta.

Când i-am spus, chipul lui Patrick a exprimat o gamă variată de emoții: uimire, șoc, consternare, grijă, îndoială – și apoi – bucurie. Bucurie absolută, neștirbită de nimic. Și zâmbetul acela pe care îl iubeam atât de mult.

– Când trebuie să naști? Oh, Doamne, spune-mi totul, Maggie.

– Peste cinci luni și douăsprezece zile. Doctorul Gamache nu a specificat ora.

Zâmbea foarte degajat acum. Îmi ținea ambele mâini în ale lui.

– Fată sau băiat?

– Amniocenteza arată că e băiat. Allie? Îți place numele?

– E un nume minunat. A scuturat din cap nevenindu-i să creadă. Sunt fericit, Maggie. Nu cred că aș putea fi mai fericit de atât. Ți-am spus de curând cât de mult te iubesc? m-a întrebat cu un rânjet.

– Da, i-am șoptit, dar nu mă deranjează să mai aud o dată.

*

Și în noaptea aceea, cu o intensitate pe care o crezusem dispărută de mult, mi-am adus aminte. Mi-am adus aminte de el.

Phillip s-a întors ca să încerce să strice totul.

Era beat, așa cum fusese deseori. Abia se putea ține pe picioare. A trântit ușa de perete, urlându-mi numele, iar eu m-am ascuns în bucătărie, fără să-i răspund, chiar și atunci când era la numai câțiva pași de mine.

Era atât de diferit când îl cunoscusem în Newburgh. Era ofițer și gentleman, și un erudit pe deasupra. M-a dat pe spate, la cei nouăsprezece ani ai mei. Aveam atâta nevoie de afecțiune, fusesem atât de singură. De unde era să știu eu că slujba de profesor îl transformase într-un frustrat; că se înrolase ca să lupte, dar, în schimb, i se ordonase să predea la academie. Trebuia să se supună ordinelor primite și hotărâse că eu aveam să le urmez pe ale lui.

„Când te chem, tu spui «Da, Phillip»", a rostit el sentința cu rânjetul lui superior.

„Ba nu, Phillip, nu când te comporți așa. Nu, Phillip. Nu îmi faci mie așa ceva. Niciodată."

Dosul palmei lui m-a lovit peste gură.

„Când te chem, tu spui «Da, Phillip»", a repetat.

Nu am mai spus nimic. Ochelarii lui cu rame metalice îi stăteau strâmb pe nas. Arăta ca snobul afectat de care se ferea atât.

„Maggie", m-a strigat încet, amenințător.

Nu am răspuns. Mâna i s-a ridicat din nou, de data asta, sub forma unui pumn. Nu avea o construcție fizică puternică, dar era mai greu decât mine cu treizeci de kilograme.

„Ba bine că nu, Phillip, lua-te-ar dracu'!" i-am răspuns. Nu înjuram așa de obicei, dar atunci am înjurat.

„Ce? Cum ai spus, femeie? Ce naiba am auzit de la tine?"

„Ai auzit bine."

A rămas împietrit. Apoi, cu o privire parșivă, a rânjit.

„Foarte a bine, mi-a zis, ce-ar fi să ne ia dracu' pe amândoi?"

S-a aruncat asupra mea, clătinându-se de beat ce era. Am fugit pe scări, spre mansardă și i-am trântit ușa în față.

Phillip ținea arme acolo. Erau arme de foc peste tot în casa bunului soldat. Am luat una și am armat-o. Am țintit ușa mansardei, așteptând să-i văd mutra sălbatică, înfuriată la culme.

„Mai fă un pas spre ușa aceea și trag, jur că trag, Phillip." M-am surprins pe mine de cât de calmă era vocea mea, deși numai calmă nu eram.

S-a holbat la mine, a încercat să mă domine cu privirea, dar nu s-a mișcat din loc. Apoi a început să hohotească – un râs monstruos.

„Oh, scumpa mea, mi-a spus, când în sfârșit s-a putut controla. Scumpa mea, draga mea. Ai câștigat runda asta. Dar vei trăi suficient încât să regreți ce ai făcut."

După toți anii aștia, încă mai regret.

CAPITOLUL 40

Într-o dimineață senină, Patrick, într-o stare de neobișnuită agitație, a trebuit să mă ducă în grabă la Spitalul Northern Westchester din Mount Kisco, New York. Era atât de distras, atât de nelalocul lui, încât mi se părea fermecător și comic. Jennie a venit cu noi, fiind singura dintre toți trei care era stăpână pe sine.

În timp ce mașina lui Patrick hurducăia pe drumurile împădurite spre spital, eu nu-mi puteam înăbuși gândurile negre care îmi răvășeau mintea. „Gândește-te la copil", îmi tot spuneam, însă, în locul lui, în minte îmi apăreau articolele din ziare și reviste, articolele care mă chinuiseră de când sarcina mea devenise publică:

„CEL MAI FRUMOS CÂNTEC DE DRAGOSTE AL LUI MAGGIE BRADFORD: Nu mai e chiar un secret cum a pus Maggie mâna pe Patrick".

Cum se putea ca o relație frumoasă ca a noastră să ajungă să fie descrisă drept rușinoasă? Cine scria astfel de articole? Cine voia să le citească? Lui Patrick i-am spus că nu mă interesa ce se spunea despre noi, dar jurnaliștii puteau fi teribil de cruzi. Mă simțeam rănită, umilită.

Desigur – la vremea aceea – încă nu aflasem cât de cruzi puteau de fapt să fie.

– Patrick, știu că te grăbești... dar nu ai putea să mergi puțin mai repede, dacă se poate. Te rog?

Doctorul Lewis Gamache ne aștepta la spital.

– Bună, mămico.

Se uita atent la noi de după ochelarii lui cu rame argintii. Îl descoperisem pe doctor cu câteva luni în urmă, în satul Chappaqua. Era medic de medicină generală, specializat pe obstetrică, și aveam mai multă încredere în el decât în oricare dintre faimoșii medici din New York, care își oferiseră serviciile.

– Bună, Lewis. Mă simt ca dracu'.

Am încercat să schițez un zâmbet, dar simțeam că eram gata să leșin.

– Nu e rău. Înseamnă că nu mai e mult.

M-a condus până la un scaun cu rotile, apoi m-a dus înăuntru.

Într-adevăr, nu mai era mult! La ora 23.00, în noaptea cu pricina, două asistente, în halate albe, m-au dus de urgență în sala de nașteri. Trupul îmi era scăldat în transpirație. Părul îmi era neîngrijit și arăta aproape castaniu. Mă simțeam jegoasă și îmi era frig. Durerile erau de nesuportat, de două ori mai mari decât cele pe care îmi aminteam că mă încercaseră când o născusem pe Jennie.

Doctorul Gamache aștepta în sala de nașteri. Era ca de obicei extrem de atent și entuziast.

– Bună, Maggie. Ce ți-a luat atât?

– Oooohh. Am închis ochii, în timp ce o contracție m-a lovit în plin. Mă distrez prea tare în travaliu...

– Păi, hai să cântăm atunci, a zis.

Am priceput gluma, dar nu am râs.

La 11.19 dimineața, doctorul Gamache mi-a spus: „Ai un băiețel, Maggie", și a pus copilul lângă mine, ca să pot să mă uit la el. Părea că ar căsca. „Plictisit deja de planeta Pământ?" Însă era o frumusețe de copil.

Își primise deja clasica palmă peste fund, în loc de gâdilatul tălpilor. Îi puteam auzi scâncetul slab, abia perceptibil.

– Nu cred că a moștenit plămânii tăi, a râs doctorul Gamache. Soră, te rog, pune copilul în patul lui.

– Numele lui este Allen, i-am spus înainte să cad în nesimțire.

CAPITOLUL 41

Patrick aproape că a dărâmat ușa de la salonul meu. Toată fața îi era un zâmbet. S-a grăbit să ajungă la patul meu și să mă sărute. Era Paul Newman și Spencer Tracy – amândoi la un loc. Era minunat: grijuliu, plin de înțelegere, blând, bun. Patrick voia să mă ia de nevastă – mă ceruse deja, dar ceva legat de cuvântul „căsătorie" și de experiența mea cu Phillip mă făcuseră să-l rog să mă mai aștepte. Patrick îmi zisese că înțelege. Speram că înțelegea. Mai speram ceva, că mă va mai cere o dată – cât mai degrabă.

Ceva începuse să-i foșnească în buzunarul de la haină în timp ce mă îmbrățișa. Curioasă cum eram, i-am băgat mâna în buzunar.

– De data asta ai mers prea departe, amice, am zis zâmbind și dându-mi ochii peste cap. Trabucuri? Mai siropos de atât poți să fii?

– Sunt un siropos, a dat din umeri Patrick. Trabucurile sunt pentru prietenii mei. Pentru tatăl neînsurat am luat whisky irlandez.

– Ai apucat să-l vezi pe Allie?

– Îți dai seama. Ai văzut ce testicule are? Mai mari decât tălpile picioarelor. Sunt extrem de impresionat.

Am râs.

– Era evident că asta te va interesa pe tine.

– Mă gândeam că și pe mama lui ar interesa-o așa ceva.

– Să știe că fiul ei e bine dotat pentru lumea asta?

– Foarte exact și foarte frumos spus.

Patrick m-a îmbrățișat cu blândețe, ținându-mă îndelung la pieptul lui. Îi simțeam inima bătând. Iubeam sentimentul acela, pe zi ce trecea, din ce în ce mai mult.

Mă gândeam că nici nu îmi puteam dori un'tată mai bun.

Apoi am spus asta tare, ca să audă și Patrick. Niciodată nu am fost mai fericită. Mă voi mărita cu Patrick în curând, știam asta. Eram deja o familie, și încă mai fericită decât multe altele pe care le știam.

În seara aceea i-am cântat lui Allie pentru prima dată.

CAPITOLUL 42

„Dragii mei cititori, iată, așa s-a întâmplat. A treia crimă despre care ați auzit atâtea zvonuri cumplite la TV sau în presă. Aceasta este confesiunea mea așa cum nu a mai fost publicată nicăieri până acum."

Patrick își iubea munca, marile hoteluri pe care le construia; eram sigură că ne iubea pe mine, pe Jennie și pe Allie; iubea și marea și navigația. Singurul necaz din viața lui erau certurile constante cu fiul lui, Peter, cu privire la controlul asupra companiei, în special asupra hotelului Cornelia. Pe lângă toate, Peter a dat cât se poate de clar de înțeles că mă disprețuia. Am decis cu Patrick că va trebui să suportăm atacurile lui Peter, așa cum erau ele.

Nu am să uit niciodată acea zi de început de mai. Era prima ieșire în larg din primăvara aceea; puțin timp împreună, numai pentru noi doi.

În dimineața aceea ne-am îmbrăcat foarte devreme, degustând împreună, pe la cinci, niște ciocolată caldă. Minunata doamnă Leigh, care locuia cu noi și ne ajuta la treburile casei, și-a făcut apariția și ne-a urat o zi splendidă pe mare.

– Să nu vă faceți griji pentru nimic, doamnă Bradford.

Atâta vreme cât era cu noi, nici nu îmi făceam vreun fel de griji. Crescuse doi copii ai ei, absolut minunați, și era deja parte din familia noastră.

Patrick a condus până la portul Washington, din Long Island. Aveam în fața noastră un weekend întreg, numai pentru noi doi. Ce desfătare nemaipomenită!

Pe la 6.30, păşeam ţanţoşi pe aleea însorită a mândrului club de iahting Victorian Manhasset Bay. Aerul era răcoros, însă dimineața promitea o zi plăcută și relaxantă. L-am oprit pe Patrick la jumătatea drumului, l-am îmbrățișat și l-am sărutat. Nu puteam să mă abțin.

– Te iubesc, i-am șoptit. Oricât de simplu și necomplicat ar suna.

– Foarte greu de găsit asemenea sentiment, mi-a zâmbit, dar spectaculos odată ce ai dat peste el. Și eu te iubesc, Maggie.

Un moment sau două mai târziu, am ajuns pe iahtul *Rebellion*. Aveam să navigăm spre est, mi-a adus Patrick la cunoștință, „spre soare, departe de pământ".

– Furtuna de săptămâna trecută a nenorocit bărcile astea, și nici pe a noastră nu a scutit-o, mi-a spus Patrick, în timp ce făcea o scurtă inspecție a vasului. Aici mai este niște apă. Bateria e probabil moartă. Antena de comunicație cu țărmul e ruptă. La dracu'. Adu-mi aminte să nu construiesc niciodată un hotel pe un vapor. Am relua toată povestea cu *Titanicul*.

Barca a ieșit din port pe la șapte și un sfert. Porniserăm în călătoria noastră. Cu toate că îmi plăcea să petrec fiecare clipă pe care o aveam la dispoziție cu Allie, cu toate că îmi lipsea deja, aveam nevoie de o pauză în dimineața aceea. Îmi fusese dor și de Patrick.

Era o dimineață cu cer senin, genul de zi care mă făcea să mă simt bine în mod automat. Îl vedem pe Patrick relaxat la cârmă. La orizont, o ambarcațiune cu vele de vreo cincisprezece metri se deplasa încet, probabil spre Caraibe.

Până-n prânz, barca noastră luneca prin valuri line, la mile depărtare de nebunia New Yorkului. Hotelul, Peter O'Malley, până și Jennie și Allie erau dați uitării. Eram singuri, în

intimitatea mării. Mă întrebam dacă nu cumva asta avea să fie ziua în care Patrick mă va cere, din nou, în căsătorie.

Nori tuciurii și înecăcioși au apărut din senin dinspre nord-vest: o furtună care se îndrepta cu repeziciune spre noi. Temperatura a scăzut brusc cu câteva grade, în cinci minute.

– Fir-ar! am început. Să mai pui la calc ceva! Bum, s-a dus naibii totul! Nu pot să suport chestia asta.

Patrick s-a uitat la nori cu îngrijorare.

– Sun la Paza de Coastă să aflu care va fi starea vremii. Poate putem să scăpăm, dacă stăm pe loc.

A mers spre cabină, apoi s-a oprit înainte să ajungă.

– La dracu', nu pot să sun. Antena de recepție este stricată. Asta înseamnă că ne întoarcem. Apucă tu cârma, Maggie. Ține-o bine.

– Da, să trăiți.

Mă luptam să mențin cârma, în timp ce Patrick se chinuia să strunească vela mare. Timona încă cerea foarte multă forță pentru a fi controlată. Patrick s-a hotărât să treacă la o velă mai mică, dinspre cabină. Intenționa să tragă vela în jos și să întoarcă barca înspre Manhasset.

Atunci furtuna a lovit din plin! O ceață cumplită a îmbrățișat barca noastră cu pânze, cocoțată în vârful valurilor și, pe deasupra, turna cu găleata, iar noi eram uzi până la piele. Vântul bătea cu putere, umplând puntea de apă de mare. Furia și forța naturii se făceau pretutindeni simțite.

Mâna mi-a alunecat pe cârmă și a trebuit să depun un efort uriaș pentru a ne menține pe curs. Simțeam adrenalina în toate, dar dincolo de asta, ca un șarpe care se ascunde la sân, gata să muște, frica s-a strecurat și a început să fermenteze. Distracția se terminase.

Patrick a început să înjure. Alerga, alunecând și abia ținându-se pe picioare, spre pânza care s-a desprins și a început să fluture înnebunită, ca un cearșaf de pat, pus la uscat.

Când a ajuns la pânză, a început să șovăie și să-și tragă după el piciorul stâng. Cel puțin asta era impresia pe care mi-o lăsase,

ca își trăgea piciorul.

S-a oprit, ca și cum ar fi uitat ceva, apoi a căzut în genunchi, ca lovit în moalele capului.

– Patrick! l-am strigat.

A încercat să se ridice. L-am văzut ducându-și mâna la inimă. Apoi s-a prăbușit.

– Patrick!

Aluncând pe puntea udă, m-am grăbit să ajung la el. Fața îi era la fel de albă precum pânza velei desprinse, iar respirația îi era neregulată. Zăcea pe o parte, crispându-se de durere, gemând în timp ce încercam să-l întorc pe spate. Dintr-odată nu am mai putut respira. Am simțit un nod în stomac.

Am găsit niște pături de lână și o bucată de scândură verzuie. L-am învelit pe Patrick cât de bine am putut. I-am luat mâna în mâna mea. Nu reușeam să mă concentrez la nimic.

– Ai dispărut, mi-a șoptit. Te rog să nu mai pleci nicăieri. Lasă-mă să mă uit la tine, Maggie.

Am încercat să-l liniștesc în timp ce valurile se spărgeau peste trupurile noastre, udându-ne constant.

– Nu plec nicăieri. Nici tu să nu pleci nicăieri. Totul va fi bine. Te vei face bine.

Credeam ce spuneam, cel puțin o parte din mine credea, dar germenele de frică pe care îl cultivam, ca pe un șarpe la sân, începuse să crească și a trebuit să îmi feresc fața, ca să nu mă vadă. Apoi l-am privit din nou.

Fața lui Patrick s-a făcut pământie. Broboane de transpirație îi apăruseră pe frunte și pe buza superioară, cu toate că vântul care bătea era înghețat. „Te rog, Doamne, nu. O, Doamne, nu, mă tot gândeam. Îl iubesc atât de mult. Te rog, nu-mi face una ca asta."

– În cazul în care nu sunt prin preajmă, mi-a spus, vreau să fii fericită. Și vreau ca și fiul nostru, Allie, să fie fericit, ceea ce știu că va fi. Și ai grijă ca Jennie să nu se mărite cu vreun

irlandez. Promiți? mi-a șoptit cu vocea aceea pe care o iubeam atât de mult.

– Promit, am murmurat într-un final, chinuindu-mă să nu plâng.

– Te iubesc, scumpo, mi-a spus. Te iubesc, Maggie. Ești cea mai bună.

Avea în ochi acea privire lungă, familiară, însă dintr-odată expresia i s-a schimbat. Se uita dincolo de mine.

Din pieptul lui s-a auzit un zgomot bizar, ca din adâncuri. Mi-a dat drumul la mână. Mi-a dat drumul, pur și simplu. Cum mă uitam la ochii lui goi, am început să țip. „O, Doamne, te rog, nu-l lăsa să moară!"

Îl țineam strâns și plângeam. Mi-am pus capul pe pieptul lui, țeapăn și liniștit.

„Te rog, te rog, nu-mi face una ca asta. Oricine vei fi fiind acolo sus, te rog, ai milă!"

Patrick nu mă mai auzea. El se dusese. La fel de repede cum izbucnise furtuna în jurul nostru.

CAPITOLUL 43

Cred că l-am ținut așa preț de o oră, fără să-mi pese ce se întâmpla cu mine sau cu barca în care ne aflam amândoi.

Furtuna s-a îndreptat înspre est, oceanul s-a liniștit, dar eu abia dacă băgam de seamă. Un soare chinuit arunca străfulgerări de lumină chihlimbarie pe valurile verzi-cenușii ce se spărgeau de barcă.

Ședeam lângă el, pe puntea goală și liniștită. Mă gândeam la momentele pe care le petrecuserăm împreună, și de fiecare dată mă apuca plânsul.

„Nu pleca. Lasă-mă să mă uit la tine."

„Nu pleca, Patrick. Nu mă lăsa... o, Padriac, of Patrizio", am început să gem.

Marinarii de la Paza de Coastă m-au găsit în amurg, plutind în derivă pe linia orizontului roșiatic. Încă îl țineam pe Patrick, legănându-i trupul.

Iată povestea... așa l-am ucis eu pe Patrick. Aceasta mi-e spovedania.

CARTEA A TREIA

WILL

CAPITOLUL 44

Când Will a auzit bătăi insistente în ușa apartamentului lui de la Rio Hilton, l-au trecut fiori pe șira spinării. S-a ridicat clătinându-se de pe pat și s-a ascuns în baie.

Abia putea să-și controleze picioarele pentru cei câțiva pași pe care-i avea de făcut. „Plecați, oricine ați fi. Plecați dracului de aici!"

A auzit ușa de la intrare deschizându-se și sunet de voci. Menajera și încă cineva.

„Isuse Hristoase, nu se poate să vină aici – indiferent cine ar fi. Nu acum!"

– Mulțumesc că m-ați lăsat să intru, a spus vocea străină. Mă descurc singur de acum.

„Palmer! Cine dracu' l-a invitat să vină? Nu am nevoie de nimeni aici – nici măcar de fratele meu Palmer! Sunt terminat și nu cred că pot să-mi mai revin vreodată!"

Privirea lui Palmer Shepherd încerca să surprindă detaliile jocului de puzzle care se desfășura în fața lui: ușa închisă de la baie; oglinda care zăcea pe noptieră și pe care se afla o lamă de ras, o bancnotă de o sută de dolari făcută sul, resturile a Dumnezeu știe câtă cocaină. O sticlă goală de tequila pe jos. Un pahar pe jumătate plin cu un lichid roșu, pe cealaltă noptieră. Porto? Cinzano?

„Dar unde e Will? Pe unde dracu' umblă?"

– Iată-mă, frățioare!

Cu un urlet ca de vârcolac, Will, gol pușcă, s-a năpustit asupra lui, punându-l la pământ, țintuindu-i brațele. Apoi Will ședea pe stomacul lui, la fel cum făcea când erau copii.

– Eu am câștigat. Tu ai pierdut!

Numai că, de data asta, ochii lui Will erau înspăimântător de sălbatici, iar trupul – Doamne Dumnezeule, trupul lui! – era plin de sânge.

Palmer se holba la fratele lui cu groază și nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Doamne, Will, ce dracu' s-a întâmplat cu tine?

Will a început să râdă isteric.

– M-am tăiat când m-am ras.

Will a sărit de pe el, și acum părea că dansa de-a lungul și de-a latul camerei. A ridicat paharul pe jumătate plin și i l-a oferit fratelui său.

– Am tăiat-o și pe ea, în timp ce mă bărbieream. De fapt, sângele merge bine cu tequila. Vrei să guști?

– Pe *cine* ai tăiat în timp ce te bărbiereai? Ce dracu' s-a întâmplat aici? Ce ai luat?

– Pe Angelita. Îi țin corpul în baie. Nu e decât o curvă.

A mai ridicat o dată paharul cu lichid roșu întunecat.

– Mă tem că l-am băut eu aproape pe tot. Micul dejun al *campionilor.*

– Nu se poate, a murmurat Palmer. S-a ridicat și picioarele au început să-i tremure de la genunchi. Nu pot să cred că ai făcut așa ceva.

– Că am făcut *ce? Ce* să nu se poată?

– Nu se poate să o fi ucis.

– Ei bine, nu știu. Ochii lui Will erau cât cepele. Ochii unui nebun. Să vedem. Hai să aruncăm o privire, ce zici?

Will a deschis ușa de la baie și și-a împărtășit secretul cu fratele mai mic.

– Care e verdictul, frățioare? Am făcut-o sau nu am făcut-o? Ai de gând să mă ajuți de data asta?

CAPITOLUL 45

Pentru prima dată poveștile scandaloase din revistele mondene erau cât se poate de adevărate și corect relatate, și, poate, chiar puțin prea discrete. Will știa asta, la fel de bine ca fratele lui.

Will era periculos, chiar mai periculos decât suspectau tabloidele. Petrecuse șase săptămâni într-un spital privat din New York, recuperându-se după așa-zisa „cădere nervoasă". La Rio avusese probleme cu „substanțele interzise".

Făcuse lucruri mult mai grave decât consumul de cocaină – dar reușise să scape basma curată. Desigur, îl costase – o mită săptămânală, substanțială, către fratele său iubit –, dar măcar era liber. Nu era în închisoare pentru restul vieții.

Cei doi frați hotărâseră că Will trebuia să stea departe de Londra pentru o vreme. Ticălosul de Palmer chiar insistase asupra acestui aspect. Era parte din „înțelegerea" lor. Nu știa exact pentru care motiv, dar, oricum, Will se simțea atras de New York, așa că nu conta.

A închiriat un apartament în East Side și i-a plăcut atât de mult, încât s-a apucat să-și caute o casă. Citise, din întâmplare, că Maggie Bradford avea o casă în Westchester. Tot acolo locuia și Winnie Lawrence. Se hotărâse să înceapă căutările cu Westchester.

Era încă mare fan Maggie Bradford. Muzica ei era hrană pentru suflet; era convins că îl putea vindeca. Vorbise despre

asta, despre ea și cântecele ei și mai ales despre versurile ei, cu psihoterapeutul lui de pe Fifth Avenue. Doctorul era și el mare fan Maggie Bradford, așa că înțelegea despre ce vorbea Will – sau cel puțin așa l-a lăsat să creadă.

Will avea fantezii despre cum avea s-o întâlnească pe Maggie, într-o bună zi, în Westchester. Era sigur că se putea aranja cumva. Era destul de șiret să-i reușească treaba asta, nu-i așa?

CAPITOLUL 46

Partea aceasta a poveștii mele pare să nu prea aibă sens. Poate de asta îi fascinează pe atâția oameni, le solicită atenția timp de săptămâni, sau chiar luni înainte de începerea procesului de crimă. E un adevărat mister – chiar și pentru mine. Perioada petrecută cu Will Shepherd, noaptea neagră a sufletului meu. Cum de s-a putut întâmpla? Cum s-a întâmplat?

După moartea lui Patrick, după *infarctul* lui, m-am retras, fiind disponibilă numai pentru Jennie și Allie, și m-am ținut la distanță de presa de care ajunsesem să mă tem și pe care o disprețuisem când eram însărcinată. Cam la un an după moartea lui Patrick, într-o dimineață superbă de primăvară, când totul era minunat de verde, îmi vedeam de treabă prin grădină. Allie se juca pe lângă mine. Am fost întrerupți de agentul de pază, angajat să țină la distanță musafirii nepoftiți – ceea ce însemna cam toată lumea.

– E un anume domn Nathan Bailford aici, mi-a spus. Știe foarte bine că nu vreți să vedeți pe nimeni, dar insistă că e foarte important.

Nathan era un vecin pe care nu-l cunoșteam prea bine. Știam că era un avocat foarte bun și că rolul lui era să-l împiedice pe Peter O'Malley să se amestece în finalizarea proiectului Cornelia. Ce treabă ar fi putut să aibă cu mine? Ce căuta în momentul acela la mine acasă? Să fie probleme cu Peter?

– Spune-i domnului Bailford să urce, i-am zis pazniculuí. Avem musafiri, l-am informat pe Allie. Hai să ne facem frumoși.

Avocatul avea înspre șaizeci de ani, dar arăta de vreo patruzeci și cinci. Mi-a întors salutul cu un surâs, însă costumul lui cenușiu, cămașa albă și cravata roșu cu auriu și părul din care nu se mișca nici un fir îmi dădeau de înțeles că venise în calitate oficială. Mi-a strâns mâna întinsă în ambele mâini.

– Știi, am trecut pe lângă casa ta de nu știu câte ori, de la înmormântare. M-am gândit la tine adesea, dar nu știam dacă să dau buzna sau să te las în pace.

– Mă bucur că, într-un final, te-ai hotărât să vii.

Mă gândeam că orice prieten al lui Patrick e și prietenul meu, și am încercat să fiu primitoare.

– Deci, ești bine? m-a întrebat.

– Ei, vine și trece, i-am răspuns. Nopțile sunt cele mai grele. De fapt, cred că tot deceniul asta a fost un coșmar.

Nathan Bailford nu a știut ce să-mi răspundă. Într-un târziu s-a hotărât să zâmbească. Bună decizie. Mi-a plăcut asta la el.

– De fapt, sunt aici cu treabă, a admis în final, în timp ce cafeaua ne era servită pe verandă. E vorba de ceva – ei bine, ceva ce nu mai putea suferi amânare. Cum știi, a trecut aproape un an de la moartea lui Patrick. A trebuit să vin *astăzi*.

În timp ce își sorbea cafeaua, am observat că mâinile îi tremurau. Și-a relaxat puțin nodul de la cravată.

– Testamentul lui Patrick a fost în sfârșit programat pentru citire. A fost o nebunie incredibilă. Nu am văzut așa ceva în viața mea. Și eu, și oamenii mei am încercat să punem totul la punct exact după instrucțiunile lui explicite și foarte complicate, după cum îi era obiceiul. Maggie, trebuie să-ți spun. O să fie o luptă foarte dură. Peter O'Malley nu e un om fericit în momentul de față. Patrick avea dreptate în privința fiului său – Peter poate să fie un mare ticălos dacă vrea. Și vrea.

Nu eram pregătită pentru așa ceva. Nu mă gândisem nici un moment la banii lui Patrick și nici la vreuna dintre proprietățile

lui, iar neliniștea lui Nathan mă speria. Ideea de a mă lupta cu Peter era destul de neplăcută, dar gândul că presa ar putea afla despre asta mă deranja și mai tare.

– Ce au toate astea a face cu mine? Nathan, chiar nu pot să fac față la așa ceva.

Nathan Bailford s-a uitat fix în ochii mei.

– Patrick a lăsat pachetul majoritar al corporației și controlul asupra companiei ție, lui Jennie și lui Allen. Lui Peter i-a lăsat moștenire o sumă fixă de bani, extrem de mare, evident, dar douăzeci și șapte la sută din afacere îți aparțin ție și copiilor tăi.

Nu puteam să cred ce auzeam. Pur și simplu nu puteam să-mi cred urechilor!

– C-cât înseamnă asta? m-am bâlbâit.

– Peste două sute de milioane în bani gheață, acțiuni și bunuri imobiliare. Plus sau minus câteva milioane. Vorbim de foarte mulți bani, Maggie.

M-a năpădit un cumplit val de furie.

– O, Nathan, de ce? Nu am nevoie de douăzeci și șapte din nici un cent. Bani am, mai mulți decât am eu nevoie. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Chiar nu vreau.

Am început, din senin, să râd, ceea ce l-a determinat pe Nathan Bailford să se lase pe spate în scaunul lui.

Dumnezeule, chiar că era nostim! Pe bune era. Tocmai moștenisem vreo două sute de milioane de dolari, iar eu mă simțeam de parcă m-ar fi băgat la închisoare.

CAPITOLUL 47

„O duce pe Jennie în brațe! Cum așa?“ Nu-mi puteam crede ochilor. Dar chiar așa era. Tam-nisam.

Will Shepherd, fotbalistul care încercase să mă agațe la petrecerea familiei Trevelyan, în Londra, era acum la ușa mea, purtând-o pe brațe *pe fiica mea!* Era el, fără îndoială. Nu aveam cum să mă înșel. Nu aș fi putut uita vreodată părul acela blond lung, chipul lui și alte câteva chestii.

Paznicul mă strigase de la poarta din față să-mi spună că Jennie se lovise și că un bărbat din vecinătate o aducea acasă. Când am văzut cine o aducea, am rămas trăsnită.

Era pură nebunie.

Nu am întrebat cum se simțea Jennie – părea că se simțea mult prea bine, cu treningul ei cu tot, cu picioarele atârnându-i de pe brațele lui.

– Las-o jos! Te rog, las-o pe Jennie jos, am țipat la el.

– Unde, doamnă? m-a întrebat Will Shepherd pe un ton blând, calm.

O purta pe Jennie ca și cum ar fi dus o pernă din puf.

– Acolo. Pe canapeaua aceea din sufragerie, te rog. Pune-o, te rog, jos.

S-a uitat la mine neliniștit, ceea ce m-a făcut să ezit.

– Hei, era lovită, mi-a spus. Aproape am dat cu mașina peste ea. Norocul meu că s-a dat la o parte și doar și-a sucit glezna.

S-a întâmplat chiar în fața casei familiei Lawrence. Acolo stau eu. Tocmai ieșeam. Nu am văzut-o.

– Este foarte frumos din partea dumitale că ai adus-o acasă. Îți mulțumesc, am reușit să spun. Vocea îmi era înghețată. Acum, te rog să pleci. Mulțumesc totuși. Din inimă.

Pe canapeaua pe care o așezare, Jennie s-a ridicat în capul oaselor.

– Ai putea măcar să-i oferi o ceașcă de cafea, a zis. Sau altceva?

– Sunt sigură că domnul Shepherd a făcut destule pentru noi și ar vrea să-și vadă de drum.

– Știți cine sunt? m-a întrebat.

Acum arăta de-a dreptul încurcat. „Ticălosul."

– Ne-am întâlnit, i-am răspuns sec.

Părea suprins.

– Pe bune? Unde? Eu nu merg în culise de obicei, deși v-am auzit cântând. La Albert Hall. Era și regina Angliei acolo.

– Nu la un concert. La o petrecere.

– Dacă e așa, nu-mi amintesc și credeți-mă că mi-aș aminti faptul că ne-am întâlnit. Sunt sigur de asta.

S-a lăsat pe un genunchi să verifice glezna lui Jennie.

– Nu pare să fie ceva rupt, s-a pronunțat. Mi-am rupt destule oase la viața mea ca să-mi pot da cât de cât cu părerea. Dar nu ar strica să chemați și un medic să se uite.

– Am să fac asta, de îndată ce pleci. Mulțumesc pentru sfat.

S-a ridicat încet.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Jennie. Să te faci bine repejor.

S-a îndreptat către ușă.

– La revedere, domnule Shepherd, i-a răspuns Jennie.

Dintr-odată, am început să bănuiesc că ea ar fi avut vreun rol în toată tărășenia asta. Obișnuia să „urmărească" starurile rock cu prietenele ei, așa că de ce nu ar fi urmărit și o celebritate din lumea sportului.

– Nu vreau să mai vorbești vreodată cu el, i-am spus de cum s-a auzit ușa închizându-se.

S-a holbat la mine, roșie ca focul la față. Nu o mai văzusem niciodată așa de furioasă.

– Cum ai putut să te comporți așa? Mamă! a țipat. Pentru Dumnezeu!

Cu un țipăt scurt, a sărit de pe canapea și s-a prăbușit. Chiar se lovise. Poate că Will Shepherd făcuse ce trebuia când o adusese acasă. Poate că, de data asta, mă înșelasem în privința lui.

CAPITOLUL 48

Casa mea se afla lângă Lake Club, unul dintre cele mai bune cluburi particulare din Westchester. Membrii clubului plăteau sume astronomice și tot felul de cotizații pentru a se asigura că cei mai buni bucătari și cei mai buni grădinari erau angajați acolo. Pajiștile bine îngrijite și grădinile private îmi aminteau de Gstaad, Lake Forest, Saint-Tropez, locuri pe care le vizitasem în turneele mele prin Europa.

Am fost invitată la club la o petrecere, pe la sfârșitul lui septembrie. Era una dintre primele mele ieșiri în lumea reală.

A trebuit să mă opresc în capul scărilor abrupte de piatră care duceau de la aleea de acces la clădirea principală a clubului, să-mi recapăt răsuflarea. Ultima mare petrecere la care participasem fusese la inaugurarea hotelului Cornelia, și amintirea lui Patrick s-a conturat cu atâta claritate, încât mi-au dat lacrimile.

– Fir-ar, mi-am șoptit. Vino-ți în fire, Maggie.

Pajiștea frumos întreținută era plină de oameni. Cu greu am reușit să observ un bar și o trupă de jazz cântând în surdină lângă el. Am salutat câțiva locuitori din Bedford și le-am zâmbit câtorva cărora ar fi trebuit să le fi reținut numele, numai că nu o făcusem. Un producător de pe Broadway m-a luat deoparte, insistând să-i spun o sumă și de câți oameni aș avea nevoie pentru un spectacol. I-am răspuns că oferta era flatantă, dar cam prematură și că am să-l sun când voi fi pregătită. Mă simțeam

totuși foarte stresată de insistența lui și o senzație foarte familiară începuse să-și facă simțită prezența.

„Sihastra din Greenbriar lovește din nou!" mă gândeam. Erau mult prea multe deodată. Nu trebuia să fi venit. La naiba, la naiba!

Curând mi-am cerut scuze și m-am dus să mă plimb singură prin grădinile care flancau terenul de echitație al clubului. Mă simțeam ca cea mai mare idioată; o ratată, o paria, o ciudățenie a naturii. Îmi aminteam că așa mă simțisem mai tot timpul când eram mai tânără: prea înaltă pentru majoritatea băieților și bâlbâită pe deasupra.

Grădinile erau pustii și am tras în piept aerul acela parfumat, care îmi dădea o senzație de beție a simțurilor și o satisfacție pe măsură. Mi-era mult mai bine.

– Nu există călătorie mai tristă decât căderea din cer... dar cerul poate fi recâștigat, Maggie.

Propriile cuvintele mi-erau șoptite aproape de mine. M-am întors pe călcâie să dau cu ochii de bărbatul care le pronunța.

Will Shepherd stătea lângă mine.

Chiar m-a făcut să tresar.

CAPITOLUL 49

M-am tras un pas înapoi, dar nu foarte departe. Cumva, Will nu mai părea atât de înspăimântător în plină zi și în lumina caldă a grădinii.

– Am venit să aflu de ce te-ai purtat așa de rece cu mine atunci când am adus-o acasă pe fiica ta.

Fără să vreau, mi-am dat ochii peste cap. Mă gândeam că nu se putea să fie atât de tare de cap.

– Ce, chiar nu-ți aduci aminte?

A dat din cap că nu. Pletele lui blonde reflectau razele soarelui.

– Nu știu despre ce vorbești. Te rog, spune-mi, m-a îndemnat.

– Balul mascat de la Trevelyan. Mi-ai propus să merg acasă cu tine – să mă culc cu tine. Ai fost foarte direct. Mai rău decât atât chiar.

– Nu-mi aduc amin...

S-a oprit și și-a dat una peste frunte. Ba chiar s-a și înroșit la față.

– Doamne Dumnezeule, a spus. La dracu'! Te rog să mă ierți. Eram beat, drogat probabil și complet nebun.

– Să nu uităm, scârbos, am adăugat. Îmi pare bine că te-am revăzut. La revedere.

M-am întors și am dat să mă întorc la petrecere.

A alergat după mine să mă ajungă.

– Acum nu sunt nici beat și nici drogat, sunt numai foarte puțin nebun. Te rog, stai de vorbă cu mine un minut. Cred că pot să-mi explic comportamentul de atunci.

– Da, dar oare eu vreau să-l aud?

– Corect. Sunt sigur că merit din plin, deși tot nu îmi aduc aminte cine știe ce din ce am făcut.

M-am uitat la el cu atenție preț de câteva secunde. Era îmbrăcat cu un costum alb din in topit, destul de șifonat, iar părul lui părea de aur. Era bronzat și al naibii de frumos – trebuia să recunosc.

– Vreau doar să-ți spun un lucru, mi-a spus cu o sinceritate afectată pe care nu o puteam lua de bună. Pentru mine ești o inspirație, așa cum ești pentru mulți oameni. Te-am auzit cântând în concertul pe care l-ai dat în onoarea reginei Angliei și am avut senzația că tu cântai numai pentru mine. Sunt conștient că nu era așa, dar asta simțeam. M-ai făcut să simt ceva și pentru asta îți mulțumesc. Acum, n-am fost chiar așa de cumplit, nu-i așa?

Fără să-mi dau seama, m-am întors spre el. Am recunoscut durerea în ochii lui.

– *Căderea din cer?* l-am întrebat.

– Melodia aceea mai mult decât oricare alta, deși le iubesc pe toate, sau pe majoritatea. Treceam printr-o perioadă mai grea în vremea aceea. Dar tu mi-ai adus aminte că cerul se poate recâștiga.

– Da. Probabil. Și, l-ai recâștigat?

Expresia feței lui a devenit și mai tristă. Părea sincer, aproape uman.

– Nu, mi-e teamă că nu. Nu în viața asta. Nu după... performanța mea la Rio.

Am ridicat din umeri. M-a pierdut.

– În Rio? Îmi pare rău.

Pentru prima dată, a zâmbit. Nu-l mai văzusem zâmbind până atunci și era ceva ce merita văzut.

– Vrei să spui că nu știi?

– Mă tem că nu. Din câte îmi aduc aminte, când ne-am întâlnit prima dată, ți-am spus că nu știu mai nimic despre sport. Regret, dar nu țin un album cu tăieturi din ziare cu performanțele tale. Aveam acasă o cană cu Michael Jordan de la McDonald's. Cam la atât se reduce colecția noastră de suvenire din lumea sportului.

– Slavă Domnului, mi-a zis.

Zâmbetul i-a rămas. Puțin diminuat, dar încă acolo.

Am rămas tăcuți un moment. „E timid cu mine, mă gândeam. Nu știe ce să spună mai departe. O, Doamne, Maggie, nu începe o relație. Adică evident că nu vei începe, dar nici măcar să nu te gândești că ai putea."

– Ar trebui să mă întorc, i-am spus. Tipul cu care am venit...

– Poate să mai aștepte câteva minute, nu crezi? Mai întâi fă o plimbare cu un bătrân domn așa ca mine.

– Eram pe picior de plecare, am ezitat.

– Nu pleca încă. Te rog. Am vorbit despre tine ieri-seară, la cină. Eu, Winnie Lawrence și June.

– Aha?

– Mi-au spus despre Patrick O'Malley. Îmi pare foarte rău.

– Da, e cumplit.

Nu mai era nimic altceva de adăugat la asta.

Mergeam pe sub un tunel de pini încovoiați, un pasaj de culori pastelate, luminat artificial. Începuserăm să vorbim despre tot felul de lucruri neașteptate: vechile șine de tren din Harlem River (Will avea o adevărată pasiune pentru trenuri și șine); despre Westchesterul rural în comparație cu Anglia rurală; un roman recent al lui Jeffrey Archer pe care îl citiserăm amândoi de curând. Se purta cu mine ca un școlar și eu îmi simțeam propria timiditate revenind.

Mă temeam să nu mă păcălească. Dar se străduia atât de tare... și era atât de dulce în ziua aceea. Și, să fiu sinceră, trebuia să recunosc că arăta superb și aveam la ce să mă uit.

Zgomot de râsete și câteva aplauze răzlețe se auzeau dincolo de arbuștii de porumbar. Am aruncat o privire pe ceasul de la mână.

– Nu pot să cred. Ne-am plimbat timp de o oră. Trebuie să plec. E rândul meu la gătit în seara asta. Will, îmi pare rău.

– Mie nu, chiar deloc. Totuși, ce oaspete de onoare mai sunt și eu. Asta ar fi putut să fie petrecerea mea de adio, de retragere din sport. Ar trebui să plec și eu.

Cum mergeam înapoi spre club, m-a luat o secundă de braț, doar o atingere ușoară pe cot, apoi mi-a dat drumul.

– Chiar aveam nevoie de asta, mi-a spus. Nu am mai vorbit cu cineva, așa, de foarte mult timp.

– Nici eu, a trebuit să recunosc. Am zâmbit. Iată – acum împărtășim un secret.

– Ne mai putem vedea cândva? Chiar nu sunt așa cum crezi tu că sunt.

Știam că mă va întreba. Și știam și care îmi va fi răspunsul.

– Nu, mă tem că nu. Este prea devreme pentru mine.

– Ai dreptate, mi-a răspuns. În plus, sunt destui bărbați mult mai buni pentru tine decât un amărât de fost fotbalist.

Mi-a plăcut felul în care s-a autopersiflat, suspectându-i, în același timp, jocul de seducător. „Trebuie să fie îngrozitor pentru un sportiv să se retragă, să-și încheie cariera atât de devreme. Cum m-aș simți eu dacă ar trebui să renunț la cântat?"

– Ca să nu mai zic că există femei mult mai tinere și mai frumoase decât mine, i-am spus.

– Caut ceva mai profund în momentul de față, mi-a răspuns. În afară de asta, ești o femeie frumoasă. Nu știi?... Tu chiar nu știi, nu-i așa, Maggie?

– Chiar trebuie să plec.

Dar deja îmi dădusem seama că era mult mai altfel decât crezusem eu la început. Avea substanță, era foarte complex. Interesant.

CAPITOLUL 50

Maggie Bradford era exact așa cum lăsau să se înțeleagă cântecele ei, ba chiar mai mult de atât, gândea Will. Ea nu părea conștientă de asta, dar era și foarte frumoasă.

Ea îl putea salva. Era convins de asta și începuse să fie obsedat de ea. Trebuia să o mai vadă o dată. Îi asculta cântecele constant, acasă, în mașină, nu conta.

A plănuit totul cu foarte mare grijă, începând cu o scrisoare lungă, în care nu-i cerea o întâlnire, ci înțelegerea ei. Într-o altă scrisoare îi povestea despre cum îl părăsise mama lui pe când era copil și apoi despre sinuciderea tatălui lui. Îi spunea lui Maggie despre cum cântecele ei îl alinau și îl ajutau și nu-i cerea decât ca ea să-i răspundă într-un fel sau altul.

De la ea nu primise nici un cuvânt și, așa cum îi era obiceiul, el s-a consolat în brațele altor femei. Cu una dintre ele se purtase foarte violent fără să se ajungă însă la ceva la fel de grav ca în Rio, dar înspăimântător, fără doar și poate. Vârcolacul din New York.

Dar, din senin, Maggie i-a scris o scrisoare. I-a spus că primul pas ar fi să-și înfrunte durerea, așa cum se părea că și făcuse. A sunat-o într-un final și i-a propus să se întâlnească – doar o dată în New York și numai pentru a lua prânzul împreună.

S-au întâlnit pe 12 noiembrie, la ora unu, în Sala de Stejar, la hotel Plaza. Dorea ca locul să fie cât se poate de puțin

amenințător. Pusese fiecare detaliu la punct. Avea de gând s-o cucerească pe Maggie. Nu mai putea suporta încă un eșec.

Plănuia să o seducă.

Plănuia să câștige.

Nu avea nici o îndoială că era în stare.

CAPITOLUL 51

Trecuse o lună și jumătate până când l-am revăzut pe Will. Îmi scrisese multe scrisori. Scrisorile îmi dezvăluiau mai multe decât orice conversație pe care aș fi avut-o cu el. Era profund, dar și sensibil. Când, în sfârșit, a sunat, eram pregătită să-l întâlnesc. Era doar un prânz. Suficient de inofensiv, sau cel puțin așa credeam atunci.

Era totuși vorba de un prânz cu Will Shepherd! Chiar dacă avea să fie în întunecata și morbida Sală de Stejar. Eram sigură că o grămadă de femei ar fi dat orice să fie în locul meu. Se părea că o parte din acele femei erau chiar acolo, uitându-se la noi, de la mesele din apropiere.

Trebuia să recunosc că Will era o companie plăcută. Era afabil, cultivat, cald și continua să fie sensibil. Uitându-mă în urmă, la întâlnirea noastră, nu-mi puteam reprima o suspiciune teribilă: mă întrebam dacă nu cumva repetase înainte.

– Îmi place să mai vorbesc și cu alți oameni care se bucură de succes, a recunoscut Will, atâta vreme cât asta nu-i face să-și piardă capul.

M-am apucat de cap.

– Eu nu mi l-am pierdut, nu?

Will a râs. Am râs amândoi. Știam exact ce voia să spună despre a vorbi cu alți oameni care se bucuraseră de „tratamentul de vedetă". Cu siguranță se putea crea o legătură pornind de la asta.

Pe la mijlocul prânzului l-am îndemnat:

– Spune-mi despre Rio. Nu, stai, spune-mi ceva despre tine, întâi.

– Nu vreau să vorbesc despre mine, mi-a răspuns Will și mi-a făcut cu mâna în semn de lehamite.

Era ceva neobișnuit și revigorant. Chestia care nu-mi plăcea când stăteam de vorbă cu majoritatea „vedetelor" era că adorau să vorbească numai despre ele. Puteam să jur că Will era la fel ca ei. Acum îmi dădeam seama că mă înșelasem.

– Hai să ne oprim aici, a spus Will. A luat o gură din vinul lui și apoi a început să se uite în gol. Încerc să fiu alt om acum. Caut să regăsesc paradisul pierdut. Exact ca în melodia ta.

– O să-l regăsești tu, i-am spus molcom.

M-a înduioșat puțin. Era vulnerabil și avea nevoie de sprijin afectiv. În ascuns, mă încânta ideea că îi plăceau cântecele mele atât de mult. Bănuiesc că voiam să iau parte la transformarea lui.

– Ajută-mă, Maggie.

A rostit cuvintele foarte blând.

– Cum? Cum aș putea să te ajut eu, Will?

S-a uitat la mine atât de intens, încât obrajii mi-au luat foc.

– Include-mă în cântecele tale, a răspuns.

Am făcut mai mult de atât. L-am inclus în viața mea. Era ca și cum nu mă puteam abține. Ca și cum universul conspirase împotriva mea.

M-a invitat în oraș și mi-am dat seama că nu era pe atât de fermecător pe cât era de excitant. Era foarte atent cu mine, dându-mi de înțeles că eu și numai eu contam. Nimic nu îi distrăgea atenția când vorbea cu mine. Se uita numai la mine, mă auzea numai pe mine, mă făcea să mă simt deșteaptă, interesantă, deosebită.

Și uite așa, m-am întâlnit din nou cu Will Shepherd.

La început a fost foarte romantic. Totul se întâmpla foarte lent. Părea în regulă totul.

Nici nu ne-am sărutat până la a patra „întâlnire". S-a întâmplat firesc, în fața ușii mele, în timp ce el își lua rămas-bun. Sărutul a fost blândețea și pasiunea întruchipate, iar eu m-am trezit răspunzând aproape fără să-mi dau seama.

L-am împins blând.

– Va dura ceva până voi fi pregătită.

Ne-am sărutat din nou, lung și incredibil de tandru. Pentru mine, sărutul era jumătate durere, jumătate plăcere. Îl doream, dar îmi era frică de dorința mea. Auzisem poveștile despre el; eram sceptică în privința schimbării lui. Cu toate astea, el își dorea cu disperare să se schimbe.

De data asta, Will a fost cel care s-a retras, de bunăvoie. A deschis ușa pentru mine și apoi s-a făcut nevăzut.

Partea din fața casei mele era luminată noaptea și eu am rămas acolo un moment, privindu-l în timp ce se urca în mașina lui sport. La mult timp după ce a dispărut în întuneric, încă mă mai uitam după el, confuză, dar și cu simțurile răscolite.

CAPITOLUL 52

În noaptea aceea, Will s-a dus direct în Manhattan. A condus cu peste 150 pe șoseaua Saw Mill River. Doamne, că bine se mai pricepea! Dar era și frustrat și incredibil de excitat în același timp, de parcă era un țap în călduri. Nu știa câtă răbdare mai avea s-o curteze. Nu era obișnuit cu așa ceva.

Maggie era la fel de directă și sinceră ca și cântecele ei, dar începea să se întrebe dacă ea merita, într-adevăr, osteneala. Îi era destul de greu să fie, ei bine, să fie atât de cuminte tot timpul. Câteodată simțea că nu se putea să fie destul de bun pentru ea.

„Jocul de-a șoarecele și pisica", se gândea în timp ce trecea dinspre Westchester spre New York. La atât se reducea relația lui cu femeile. Aproape întotdeauna le prindea – unele erau doar ceva mai greu de prins ca altele, atâta tot. Era încă un joc, până la urmă, un substitut pentru fotbal și care, la rândul lui, fusese un substitut pentru Dumnezeu știe ce în viața lui.

Rebecca Post era un dealer de artă care avea o galerie undeva cu vedere spre pod. „Rebecca e un șoricel ușor de prins." Poate puțin cam prea ușor, dar era sigur că se putea gândi la ceva care să condimenteze puțin lucrurile. Fără îndoială.

Will a folosit cheia ca să intre în apartamentul ei luxos. Nu fusese câtuși de puțin greu să o convingă să-i dea o cheie – trebuise doar să ceară, o dată.

Săgeata Blondă mergea pe vârful picioarelor prin apartamentul cufundat în întuneric. Se simțea ca un intrus. În living, un ceas digital arăta trecerea timpului – unu și douăzeci.

Un intrus – îi surâdea ideea. Gândea că s-ar putea obișnui cu așa ceva. Era un intrus – nu-i așa? Devenise un *intrus* în viața multor femei, iar lor părea să le placă diversitatea.

Vârcolacul din Londra, Paris, Frankfurt, Roma, Rio – și acum New York. Așa să fie.

A aruncat o privire în dormitorul principal și a văzut-o pe Rebecca. Draga de ea dormea goală, întinsă într-o poziție senzuală, foarte incitantă, deasupra așternuturilor. Părul ei lung, castaniu, era desfășurat pe pernă, ca un evantai. Frumos. Incredibil de excitant.

Will știa exact ce voia să-i facă – *s-o violeze*, pur și simplu, fără să spună nici măcar un cuvânt. Și apoi să părăsească apartamentul.

Asta a și făcut Săgeata Blondă – exact ceea ce simțise nevoia să facă.

Așa fusese întotdeauna. Iubirea era doar un joc pe care puteai să-l câștigi sau să-l pierzi.

CAPITOLUL 53

Will a trebuit să plece la începutul lui ianuarie la Los Angeles pentru niște filmări. Mi-am dat seama că-mi era dor de el mai mult decât mă simțeam pregătită să recunosc, sau cel puțin așa mi se părea. Câteodată, mi-era teamă că Will era un magician, unul dintre ucenicii aceia vrăjitori, un artist al seducției cum nu exista altul. Barry mă avertizase că Will era exact ceea ce mă temeam eu că e.

– Cu mine nu e așa, i-am spus.

Și era adevărul.

Will s-a întors într-o joi și m-a scos la cină în Bedford. Purtam tocuri și o rochie neagră, cu mărgele, ceva destul de pretențios pentru mine, așa că m-am bucurat când m-a complimentat.

– Îmi place foarte tare cum arăți, mi-a spus.

Simplu, dar mi-a făcut plăcere să aud.

Era într-o stare minunat de expansivă. Adoram să-l văd așa.

– Vestea bună e că mă iubește camera. Vestea proastă e că nu știu să joc.

Era o replică nostimă, așa că am râs amândoi.

A vorbit întruna. Părea cu adevărat impresionat de primirea pe care i-o făcuseră la Hollywood. Eram de-a dreptul fericită pentru el. La cină am râs destul de mult. De-acum, mă simțeam complet relaxată în preajma lui Will. Oamenii ne tot arătau cu

degetul, dar aveau suficient bun-simț încât să se țină deoparte, să nu ne deranjeze. Poate credeau că eram îndrăgostiți?

Când s-a terminat cina, am descoperit că începuse să ningă. Vântul biciuia copacii care se aplecau cu mișcări de dansatoare exotice; fulgii ne intrau în ochi în timp ce alergam spre mașină. Am simțit nevoia de a-l ține de mână. Și am făcut exact așa cum simțeam.

Pe drumul spre casă, Will a șofat cu mare atenție, apoi m-a condus până la ușă. Încă mă stăpânea dorința de a-l ține în brațe. Se dăduse cu un parfum atât de plăcut, de subtil. Purta o haină sport simplă și arăta atât de bine, că mi s-a tăiat răsuflarea. Obrajii îi erau trandafirii, iar când zâmbea, arăta fantastic.

– Noapte bună, mi-a urat. Mulțumesc că ai stat cu mine și m-ai ascultat vorbind atât de mult despre noua mea carieră.

Nu voiam să plece. „Vrăjitorule", m-am gândit.

– Stai puțin, l-am oprit. E nebunie afară. Nu vreau să conduci pe o vreme ca asta. „Au fost deja prea multe accidente în viața mea."

În ochi îi apăruse o lumină caldă, ciudată. Zâmbetul îi era și el blând.

– Stau la numai câțiva kilometri de aici. Cred că mă descurc, Maggie.

– Te rog, am spus. Intră câteva momente.

Will a încuviințat din cap și m-a urmat în casă. Părea că nu-și dorea să rămână.

Spunea că are de dat un telefon scurt – că trebuia să iasă la un whisky cu familia Lawrence și trebuia să-i anunțe că nu mai vine.

Când s-a întors, ne-am făcut comozi în living. I-am verificat pe Jennie și pe Allie, dar dormeau duși amândoi. Și dacă ar fi detonat cineva o bombă în dormitoare și tot nu s-ar fi trezit pentru nimic în lume. De obicei era greu să o trezesc pe Jennie să se ducă la școală.

Mă gândeam: „Sunt o femeie de trezeci și opt de ani, singură. Sunt stăpână pe situație. Mă pot descurca. Nu fac nimănui nici un rău. Îmi place de bărbatul acesta foarte, foarte mult. Sunt sigură că m-a vrăjit cumva!"

– Nu mi-am închipuit vreodată că vom ajunge și aici, i-am spus lui Will, în timp ce ne uitam la fulgii care cădeau. Noi, amândoi, stând aici, așa. Uitându-ne la fulgii de zăpadă.

– Sincer, nici eu. Nu credeam că-mi vei da vreodată ocazia să-ți arăt că mi-am venit în fire în sfârșit, că m-am maturizat, că mă pot schimba. Cum mă descurc? Vezi vreo îmbunătățire?

– Te descurci de minune. Nu forța nota, i-am spus și am început amândoi să râdem.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui și m-am bucurat de moment. Îmi făcea plăcere să-i simt mușchii spatelui și ai umerilor. Nu m-aș fi imaginat niciodată cu Will, dar acum mă simțeam bine în compania lui. Ba chiar îmi permisesem să recunosc față de mine că era un mascul deosebit de arătos. Adoram mirosul de proaspăt pe care îl degaja. Părul lui era extraordinar de des și de frumos. Mă întrebam ce vedea la mine.

Și-a întors capul și m-a sărutat.

– Nu m-am maturizat chiar așa de tare.

Sărutul lui m-a amețit puțin.

A fost decizia mea, alegerea mea. L-am luat de mână și l-am condus în camera de oaspeți de lângă piscină. Simțeam degetele lui atingându-le pe ale mele.

Făcusem curat în cameră în timpul zilei. Schimbasem lenjeria. Aerisisem. Pentru orice eventualitate.

Cred că voiam să se întâmple. Ba nu, știam exact că avea să se întâmple. *Iar în noaptea aceea s-a întâmplat.*

Ca un tren, printr-un peisaj de munte foarte pitoresc, care intra și ieșea dintr-un tunel.

Iarăși și iarăși și iarăși.

CAPITOLUL 54

Amintiri deosebite – atât de confuze acum. Ca fotografiile care nu îți spun întotdeauna întregul adevăr, ca fotografiile care pot minți.

Land Roverul albastru cu dungi albe zbura pe impresionantele șosele terasate spre celebrul hotel din Las Veides. Aveam să petrec cu Will trei zile magnifice, numai noi doi.

Șoferul nostru mexican a luat o curbă cu o viteză așa de mare, că Roverul aproape că a zburat de pe drumul îngust; dacă s-ar fi întâmplat, am fi plonjat câteva sute de metri în gol, până în Acapulco Bay. Îl țineam strâns pe Will, cât de strâns puteam și simțeam. Eram fascinată de orice detaliu nesemnificativ: cum mă potriveam lângă el, liniile corpului lui, fiecare cicatrice și originile ei; cât de repede îi creștea barba lui blondă. Voiam să știu tot ce se putea ști despre viața lui, și nu poveștile exagerate din tabloide.

– Ce zici, vrei să înotăm, Maggie? m-a întrebat când am ajuns în cameră. Avea ceva timid în voce și îmi plăcea sunetul acelei voci. Hai să ne punem costumele de baie și să explorăm marea adâncă și albastră.

Ne legănam încet, cu mișcări de du-te-vino, îmbrățișându-ne sub un ventilator de tavan din lemn de tec din apartamentul nostru.

– Poate ceva mai târziu, i-am șoptit. În momentul ăsta suntem numai noi doi și cred că vreau să mă bucur de clipa asta. De fapt, sunt sigură că vreau să mă bucur de clipa asta. Nu am putea... să... nu facem... nimic?

A râs.

– Bine, fără mare adâncă și albastră. Dar ce spui dacă renunțăm la costume de baie și ne aventurăm în piscina privată, intimă, pe care administrația ne-a pus-o la dispoziție cu atâta grijă?

– Sună mult mai bine. Îmi surâde ideea foarte mult.

Ne-am sărutat ușor, un timp foarte, foarte îndelungat, așa cum ne sărutam destul de des. Mă gândeam câteodată: „Mă pierd pe mine sau tocmai descopăr ceva ce am pierdut de-a lungul timpului?"

Will a dat la o parte ușile de sticlă pentru a dezvălui o *terazzo* spectaculoasă. Am continuat să ne dezbrăcăm până am ajuns în fața piscinei mici bătute în mii de diamante în lumina splendidă a soarelui. Păsări verzi și tot felul de papagali colorați vociferau în verdeața braziliană dimprejur. Eram în rai, nu-i așa? Sau cel puțin, la vremea aceea, așa mi se părea.

Printr-o cortină de palmieri regali și de bougainvillea, puteam vedea acoperișurile roșietice ale celorlalte cabane, dar nu și piscinele lor private. Îmi plăcea grija lor pentru detaliu. Nimeni nu ne vedea nici pe noi.

Am plonjat ușor în piscină, trăgându-l pe Will după mine. Nu ne prosteam – ne jucam doar, ca niște copii.

M-a prins de mână și m-a tras înspre el. Era deja excitat. Îmi purtam mâna de-a lungul trupului lui zvelt, bine făcut, mângâindu-i coapsele. Era cald și blând cu mine întotdeauna; nu era deloc așa cum mă așteptam să fie.

Ne-am sărutat lung.

Will m-a ridicat de pe plăcile de piatră ale piscinei și m-a întors în așa fel încât să mă pot sprijini de marginea bazinului. A intrat în mine încet, încet de tot. Am închis ochii, devenind conștientă de senzații noi, bucurându-mă, în același timp, de soarele care îmi scălda fața și de căldura și mai puternică, vuind din interiorul meu.

Nu mai fusesem niciodată cu cineva ca Will. Mă făcea să mă simt atât de specială. Trebuie să mărturisesc asta, pentru că acesta este adevărul.

CAPITOLUL 55

În mintea mea există o imagine puternică, teribil de puternică, de care nu pot să scap și care nu se potrivește, care va fi un mister întotdeauna, o taină frumoasă, tristă și foarte chinuitoare.

După ce ne-am întors din scurta noastră aventură în Mexic, am petrecut un întreg weekend făcând tot ceea ce au vrut copiii să facem. Sau, cel puțin o parte din lucrurile pe care le-au vrut Jennie și Allie. Erau atât de fericiți, iar Will se purta minunat cu ei.

Într-una din zile, am mers în New York și ne-am jucat de-a provincialii ajunși în marele oraș – am văzut Trade Center, Statuia Libertății, muzeele, până și Hard Rock Café. Dar apoi, am petrecut o zi și mai frumoasă în curtea casei – de parcă am fi fost o familie, doar pentru a vedea dacă nu cumva asta ne doream cu toții.

Mă uitam la cum se purtau Jennie și Allie cu Will și puteam să-mi dau seama că-l adorau. Eram aproape sigură că lui Will îi plăcea să fie în preajma copiilor, că își dorea să crească niște copii așa cum se cuvenea, nu așa cum fusese el crescut. Era ceva ce îmi mărturisise.

Îmi aduc aminte că l-am văzut cu Allie, în după-amiaza aceea, în curte. Imaginea aceea exatraordinară a rămas cu mine, îi văd și acum ca și cum ar fi aievea.

Era o zi de vară indiană, însorită, strălucitoare, caldă. Will era cu Allie pe unul dintre caii noștri mai bine dresați, o iapă blândă

pe care Jennie o botezase Puricele. Amândoi călăreau pe un câmp cu iarbă înaltă care, în lumina zilei, arăta ca o mare verde.

Băieții erau îmbrăcați în haine de iarnă, dar descheiate, purtându-se ca bărbații, amândoi izbitor de blonzi. Râdeau ca demenții, în timp ce Puricele galopa ca filmat cu încetinitorul.

Will îl ținea strâns pe Allie, în deplină siguranță, iar Allie nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Simțeam că bucuria era nedisimulată și îmi plăcea ce vedeam. Adoram expresia de pe chipurile lor.

Jennie a venit și s-a așezat lângă mine.

– Nu-i așa că sunt superbi? Arată ca și cum chiar ar fi tată și fiu. O, îmi place cum suntem acum, mamă. Mă simt atât de împăcată. E atât de bine.

– Așa e, și eu simt la fel, i-am spus și am îmbrățișat-o.

CAPITOLUL 56

Will mi-a mărturisit totul; ne spuneam orice unul altuia, până am crezut că nu mai aveam nici un secret. Într-o noapte mi-a povestit ceva terifiant despre cum tatăl lui o bătea pe mama lui, apoi ce i-a spus mama: „Numai mami te iubești. Nimeni altcineva".

Mă simțeam mai aproape de el ca niciodată când îl ascultam vorbind așa. Poate că nu simțisem așa ceva față de nimeni. Cu siguranță nu mi se mai dezvăluise atâta durere.

– Dar m-a abandonat, mi-a spus. Era ceva pustiu în ochii lui. Nu m-a iubit niciodată cu adevărat, Maggie, știi?

Era atât de drăgălaș câteodată, și atunci îmi puteam imagina cam cum fusese Will în copilărie. Mi-l imaginam blond, frumos, cu ochi albaștri.

– Crezi că din vina ta a plecat?

– Da. Dar încep să mă tratez. Aproape am reușit să nu mă mai simt vinovat. Nu aș fi reușit fără tine, Maggie. Faptul de a fi cu Jennie și Allie a schimbat totul.

L-am luat de mână. Durerea lui, ca și dragostea lui pentru mine păreau atât de reale. Era foarte emoționant. Puteam să-i înțeleg povestea tristă și, într-un fel, cred că încercam să-mi defulez frustrările legate de propriul meu tată prin Will.

– Eu nu am să te părăsesc, i-am șoptit. Niciodată.

– Fii soția mea, Maggie. Să nu mă părăsești. Promiți?

În dimineața aceea am fost de acord să mă mărit cu el ca să i-o dovedesc.

CAPITOLUL 57

Șoarecele și pisica: mărețul joc al dragostei.

Cam Matthias, un fotomodel aspirant, l-a înnebunit pe Will cu gura ei, cu limba ei lungă care îl lingea încet și incitant, făcându-l să geamă și s-o prindă cu mâinile de părul ei lung și roșu.

„Doamne, ce animal sălbatic și fabulos, și-a spus Cam. S-ar putea chiar să fie cel mai extraordinar bărbat de pe planetă. Cineva trebuie să fie, nu?"

– Oh! a exclamat Will, Doamne, Cam. E fantastic! Tu ești fantastică!

O țineau așa de câteva ore. El era nesătul și o făcea să se simtă în același fel. Când credea sau simțea că el avea să ejaculeze, ea i-a dat drumul, s-a lăsat pe spate și i-a luat penisul între sâni, mărind presiunea până când a crezut că el nu se va mai putea abține. Dar se abținea și continua, mereu și mereu, ca o versiune perversă a iepurașului Duracell. Imaginea a făcut-o să se zguduie de râs. Amândoi se zguduiau.

Apoi, ea a îngenuncheat cu fața la perete. Și-a dus mâinile la spate și și-a despărțit fesele.

Era noaptea dinaintea nunții lui Will Shepherd.

CAPITOLUL 58

La ora unu, cu trei ore înainte de „nunta deceniului", două duzini de polițiști, îmbrăcați în uniforme de gală bleumarin, cu mănuși albe, și-au ocupat pozițiile la ușile principale și de serviciu ale reședinței din Bradford și de-a lungul Greenbriar Road. Îndatorirea lor era să nu permită nimănui din New York, Yonkers, din Bradford sau Tennessee și Texas să arunce vreo privire înspre mine sau Will, în ziua nunții noastre.

Aveau să fie teribil de dezamăgiți. Nici unul din noi nu avea chef de publicitate în ziua aceea, și nici după, dacă ar fi fost după mine.

La trei după-masă, poliția din Bradford a închis, oficial, șoseaua Greenbriar, interzicând accesul publicului. Întreaga stradă era teren minat pentru oricine nu primise ecusonul Cartier, inscripționat în argint, cu mesajul simplu: „Invitat".

Am ales, cu mare grijă, unul dintre dormitoarele mai retrase, să-mi servească drept cabină de probă, dar și de loc de taină, în care să mă adun, înainte să înceapă, de-a binelea, nebunia de afară.

Jennie (care făcuse din nunta mea cea mai mare zi din viața ei), designerul de rochii de nuntă, Oscar Echavarria și doi tineri asociați s-au învârtit în jurul meu ca titirezii toată după-amiaza aceea. Allie era mulțumit să stea pe lângă dădaca noastră, doamna Leigh, și să se uite numai la tot tărăboiul. Purtam o rochie superbă, din satin crem. Voalul și trena erau făcute din

dantelă fină belgiană. Gâtul îmi era împodobit de un singur șirag de perle. Nu cred că aș fi putut fi mai fericită de atât. Mă simțeam frumoasă și pe dinăuntru și pe dinafară. Nu doar Will se vindecase, mă vindecasem și eu odată cu el.

– Elegant. Frumos. Perfecțiunea întruchipată.

Echavarria și-a dat încuviințarea, privindu-mă din toate părțile, ca și cum el era Leonardo și eu Mona Lisa. Abia mă puteam abține să nu râd de grandomania lui, absolut scuzabilă.

– Arăți foarte mișto, mamă, a dat Jennie verdictul.

– Lasă-mă câteva clipe singură, te rog, am spus într-un final. Am nevoie de puțin timp să-mi vin în fire.

– Sigur, mi-a spus Jennie, foarte matură.

– *C'est ça!* Toată lumea afară, a spus Echavarria, bătând din palme ca un maestru de balet.

Ceilalți au plecat, dar am reținut-o pe Jennie.

– Mersi că m-ai suportat toate săptămânile astea, i-am spus. Acum fugi și fă-te frumoasă. Numai nu mai frumoasă decât mireasa, bine?

– Eu nu mi-aș face griji în privința asta. Nu s-ar putea întâmpla, nici dacă mi-aș da silința. Ceea ce nici nu fac.

– Te iubesc, i-am spus în șoaptă.

– Ba eu te iubesc mai mult, mamă.

– Nu se poate așa ceva.

– Ba se poate, pricepi. Chiar așa e.

Lista oaspeților era plină de nume mari. Avea să fie acolo, musai, managerul și prietenul lui Will, Winnie Lawrence. Nathan Bailford, Barry, prietenii mei din Bedford, surorile mele și familiile lor din nord, compozitori și cântăreți, oameni din lumea fotbalului. Ca să nu mai zic de gazetari și fotografi de la ziarele metropolitane, reporteri de la stațiile locale de televiziune, televiziunile mari, cei de la *People*, *Time* – jur că erau mai mulți necunoscuți decât rude și prieteni.

Una dintre ultimele mașini la fața locului – dar asta am aflat mai târziu – era un Maserati strălucitor, de culoarea vinului de Burgundia. În spatele volanului era Peter O'Malley.

Cumva, Peter primise o invitație.

Ușa dormitorului s-a dat deodată de perete, fără măcar să se fi auzit cea mai mică bătaie. Cine a îndrăznit...

– Will, nu ar fi trebuit să...

– ... mă însor așa de tânăr, a zâmbit Will. Arăta superb și foarte rafinat, în smochingul lui negru de la Brioni. Foarte adevărat, dar când vine vorba de o femeie așa de frumoasă ca tine, nu mă pot abține. Ai idee cam cât de dor mi-a fost de tine azi-noapte? Desigur, ți-aș putea demonstra.

A făcut un pas către mine.

– Ieși afară. Să nu cumva să îndrăznești, am început să râd. Mă făcea întotdeauna să râd. Afară. Vorbesc serios.

Dar Will era nepotolit și a venit spre mine și m-a cuprins în brațe. Mâna lui mi-a cuprins cu blândețe un sân. Nimic prea provocator – și prin urmare, *foarte* provocator.

– Ummmm, a mormăit. Ești o desfătare pentru ochi. Și pentru mâini, de asemenea.

– Will!

– Da, eu sunt.

– Te iubesc enorm. Acum, ieși.

– Bine, bine. Îți respect dorințele. Te voi cinsti și iubi, din acest moment, pentru eternitate.

A părăsit, supus, camera, îngânând „în vecii vecilor". Am zâmbit și am simțit că era preludiul perfect.

CAPITOLUL 59

Primele acorduri ale *Marșului nupțial* erau date de un tânăr pianist de la Juilliard, într-un crescendo minunat, pe fundalul de album de fotografii al grădinii. Muzica, *totul,* mă făcea să simt fiori pe șira spinării. Îmi plăcea ziua nunții mele mai mult decât aș fi crezut vreodată că o să-mi placă.

Întârziații erau grăbiți spre locurile lor. Elicopterele stațiilor radio și TV, deosebit de iritante, survolau cerul albastru, în timp ce camerele de televiziune filmau încontinuu. Mi se părea că erau prezenți vreo mie de fotografi, care tot urmăreau invitații și mirele cu aparatele lor.

Mi-am făcut, în sfârșit, apariția..

Buchetul de cale pe care îl duceam îmi tremura în mâini.

Eram obișnuită cu mulțimile, dar aici aveam emoții. Le-am văzut, prin mulțime, pe cele câteva rude prezente, zâmbindu-mi vag. Jennie, domnișoara mea de onoare, stătea solemn lângă altar.

Doamna Leigh era în primul rând, ținându-l pe Allie, care se agita în brațele ei. Mătușile lui Will erau acolo, Eleanor și Vannie, una ca o matroană, cealaltă, izbitor de atractivă.

„Am halucinații, văd dublu!" Will stătea lângă ele, în loc să fie lângă altar... nu, nu era Will, era Palmer. O copie fidelă, dar ușor mai ștearsă a fratelui său.

Am fost condusă la altar, pe culoarul de flori, de Barry. Arăta cumva șifonat în smochingul lui, cu floarea deja căzându-i de la butonieră.

– Ești atât de frumoasă. Strălucești de-a dreptul, mi-a șoptit în timp ce îmi dădea drumul brațului și s-a întors să-și ocupe locul în primul rând.

Mi-am ridicat ochii spre altarul împodobit cu trandafiri albi și roz. Era puțin cam prea împodobit, dar frumos totuși. Will stătea lângă cavalerul lui de onoare, Winnie Lawrence. Îmi zâmbea.

Nu m-aș fi gândit nici măcar o secundă că aș fi putut face cale întoarsă.

– Vă declar soț și soție, a spus preotul.

Will mi-a ridicat voalul și m-a sărutat ușor. Îl puteam simți prin costum. Mi se părea întotdeuna atât de plăcut la atins. Invitații au aplaudat. Blițurile răsăreau de peste tot ca niște margarete galbene, pe toată suprafața peluzei. Elicopterele zburau deasupra. Ce scenă imposibil de uitat!

Țepeni, într-o ținută comic de corectă, chelnerii de la Day Dean au dat buzna din spatele casei, cu tăvi argintii pline cu pahare de șampanie. Alții circulau cu platouri cu caviar și stridii, gustări din crab, sandviciuri pentru ceai, brânzeturi, fructe, pateuri. O orchestră mare, condusă de Harry Connick Jr., a început să cânte de pe o platformă de lemn, foarte bine ceruită, instalată la intrarea într-un cort enorm, cu dungi galbene și albe, care avea să servească mai târziu drept sală de bal.

Poate că nu era nunta deceniului – dar, trebuia să recunosc totuși, era ditamai nunta. Am zâmbit, împlinită și mulțumită în sinea mea și am început să mă simt în largul meu.

Un cort imens, dungat, adumbrea jumătate de acru de gazon, între casă și iazul cu rațe.

Înăuntru, cete de copii alergau printre mesele acoperite de fețe de masă de un galben pal, în mijlocul cărora erau vaze pline cu boboci de trandafiri, albăstrele și floarea miresei.

Muzica varia de la valsurile lui Strauss, la Carly Simon și Patsy Cline. Iar după o cină foarte somptuoasă și chiar înainte să

se servească desertul, Barry s-a ridicat și a cântat melodia lui, *Lumina vieții mele*, în aplauzele frenetice ale invitaților, ale mele și ale lui Will.

Apoi, Harry Connick, unul dintre prietenii mei, s-a ridicat și a vorbit, vocea lui reușind să acopere murmurul mulțimii:

– Acum, mireasa va tăia tortul. Maggie, mișcă-ți fundul aici! Hai, timido, hai. Este vremea să fii iar în centrul atenției.

Chelnerii și-au făcut apariția, purtând trei torturi de nuntă gargantuelice. Pe fiecare era câte un om din marțipan, într-un costum de fotbal și o femeie din marțipan, sprijinindu-se de un pian. Și eu și Will ne-am îndesat tort în gură, iar pozele noastre în care apăream cu gurile pline au ajuns în cele din urmă pe copertele revistelor *People* și *Paris Match* și ale altor reviste ridicole, de tot felul.

După cină, mesele au fost îndepărtate imediat. Orchestra a început să cânte. Will a dansat cu mine primul vals al serii (pe muzica de la *Strălucire de stea*, una dintre melodiile mele), apoi alți invitați ni s-au alăturat.

Dansam cu Barry, când un alt bărbat a intervenit și m-a îndepărtat de el în pași de dans.

– Suntem fericiți, în sfârșit? m-a întrebat Peter O'Malley.

Avea fața cenușie, ca a lui Patrick când era mort, duhnea a whisky și vorbea greoi. Fizic, era o caricatură a tatălui lui: trăsăturile îmi erau familiare, dar ochii erau mici ca două mărgele și era mai gras cu vreo douăzeci și cinci de kilograme.

– Dă-mi drumul, i-am zis. Te rog, Peter.

Mă ținea de braț așa de strâns, că-i simțeam unghiile înfingându-mi-se în carne.

Parcă era nebun.

– Curvă ieftină ce ești. Nu te gândești cât de mult rău îmi faci mie? Pe tata l-ai avut, acum ai casa lui, banii lui, sângele lui pe mâinile tale și încă un soț, deosebit de arătos.

Am încercat să mă eliberez de bețivul acela, dar nu am reușit. Nu-mi dădea drumul.

– Cum adică am sângele lui pe mâini? am zis dintr-o suflare. Mi-a urlat în față.

– Ba știi al dracului de bine ce am vrut să zic.

– Crezi că eu l-am omorât?

– Cred că moartea lui a fost foarte la îndemână pentru tine. Să ne rezumăm la atât. Să tragă fiecare concluziile pe care le dorește. Eu le-am tras pe ale mele și nu sunt singurul care gândește așa.

– A murit de infarct, Peter. Te rog să pleci. Ești beat.

– Un infarct indus de cine? Ce i-ai făcut, Maggie. I-ai tras-o până i-a crăpat inima?

Mi-am smucit mâna din menghină și l-am lovit pe Peter cât de tare am putut. O palmă s-o simtă. Să se trezească la realitate.

Dacă săgețile pe care le aruncau ochii lui ar fi putut ucide, aș fi fost moartă.

– Da' afurisită mai ești. Dintr-odată, mi-a dat drumul la braț. Nu ești nimic mai mult decât o curvă nenorocită. Așa că, probabil ești obișnuită cu asta!

Vinul roșu din paharul de cristal m-a izbit în față, orbindu-mă pe moment.

– Iar Shepherd nu e nimic altceva decât un armăsar de prăsilă. Toată lumea o știe.

L-am auzit pe Will urlând, dar nu am apucat să-l văd năpustindu-se asupra lui Peter, punându-l la pământ. L-a lovit pe Peter iarăși și iarăși. Will îl domina pe agresorul meu.

Willie Lawrence l-a luat într-un final de pe Peter, despărțindu-i, așa cum ar fi făcut-o un arbitru.

– Maggie! Oh, Doamne, biata de tine! a exclamat Will. Te simți bine?

Peter se chinuia să se ridice în picioare. Fața îi era plină de sânge, iar un ochi era numai pe jumătate deschis.

– Ai pus mâna pe banii tatălui meu. I-ai luat hotelurile. Totul! Era tatăl meu și tu l-ai ucis! a urlat.

Doi bodyguarzi l-au escortat afară din cort. Peter nu s-a opus, fiind prea slăbit să se mai împotrivească. Puteam să-mi închipui deja titlurile din ziarele de a doua zi. Fir-ar al naibii!

Will m-a luat în brațe și mi-a șters ușor lacrimile cu batista lui.

– Oh, Maggie, îmi pare tare rău, mi-a șoptit. Uită-l pe Peter O'Malley. Viața noastră abia începe. Te iubesc, a spus într-un murmur.

– Și eu te iubesc, Will.

Chiar îl iubeam.

CAPITOLUL 60

– Will? Chiar tu să fii? Bătrânul însurat? Fostul celibatar reformat?

– Chiar el, Winnie. Ce vești de pe Coasta de Est? Mă așteaptă o carieră de actor sau nu?

– N-o să-ți vină să crezi, dar Michael Caputo a spus da. Te vrea, trup și suflet. Crede că ești născut pentru ecran.

Fiorul. S-a întors la Will într-o strălucire de energie. A țâșnit ca un arc din scaun, răsturnându-l cu zgomot, deși nu era nimeni acasă ca să-l audă.

– Spune-mi tot, de la capăt.

– Păi, pentru început, ți-a dat rolul principal în *Primrose*. Ai auzit bine, rolul principal. Personajul tău se numește North Downing, dar, în afară de asta, e un scenariu destul de bunicel. Ba mai mult de atât, va fi un succes uriaș de box-office.

Primrose era un bestseller, de o sută și ceva de săptămâni pe lista romanelor recomandate de *Times*, o saga despre o iubire pătimașă, la început de secol XX. Michael Lenox Caputo era regizorul care cheltuise o avere ca să obțină drepturile de autor; tot el era și producător. Cum făcuse Selznick cu *Pe aripile vântului*, și Caputo a căutat, cu mare tam-tam, pe plan național, un necunoscut să joace rolul principal, doar că el căuta unul pentru rolul masculin. Succesul la încasări era garantat de popularitatea fenomenală a romanului și de vedeta feminină,

Suzanne Purcell, o actriță temperamentală, despre care se spunea că era la fel de pasională în viața de zi cu zi, cum era și pe ecran.

– Bună treabă. Doamne, a spus Will. Nu credeam că avem vreo șansă. Poate că am stofă de actor, la urma urmelor.

– Tu ai făcut toată treaba. Arăți fantastic pe ecran și ai și talent. Caputo a văzut asta într-o clipită. Până și cretinul de autor al romanului te place.

– Da, dar dacă nu mă împingeai tu de la spate, nu aș fi avut niciodată îndrăzneala să mă duc să dau vreo probă de film pentru marele Caputo. Când încep filmările la drăcovenia asta? Unde? Stau ca pe ace.

– În Australia. Și o să înceapă cât se poate de curând.

– Australia? Pentru un film epic american? Cum așa?

– Când e vară aici, e iarnă în Australia, a spus Winnie, încercând cumva să explice.

– Și ce-i cu asta?

– Păi... bine ai venit la Hollywood!

CAPITOLUL 61

Distribuția la *Primrose* se adunase; erau toți prezenți, mai puțin Suzanne Purcell, care nu trebuia să apară în prima scenă și care, de obicei, își făcea propria intrare, în stilu-i caracteristic și când voia ea. Până la urmă, ea era vedeta. Era ora 5.30 pe câmpiile line, ondulate din Perth.

Acesta era începutul zilei de filmare: scena unu, dubla unu; cameraman, Nestor Keresty; regizor, Michael Lenox Caputo. Toată lumea avea mari așteptări de la filmul ăsta. Poate vor avea încasări de patru sute de milioane în toată lumea. Romanul era încă numărul unu în topuri.

Will, Caputo și câțiva tehnicieni erau îngrămădiți în rulota prost încălzită, care-i servea lui Will drept cabină de probă. Toți îl așteptau pe cameramanul genial și temperamental, Nestor Keresty, să-și potrivească lumina – încadrarea corectă, luminile din față și din spate, astfel încât să creeze atmosfera de zori de zi, la o fermă din Texas. Artă curată, într-adevăr.

În prima scenă din film, North Downing trebuia să ajute la aducerea pe lume a unui mânz, la lumina lămpii unui hambar dărăpănat. Scena a captivat, se pare, cam vreun milion de cititori ai romanului. North Downing era „ultimul cawboy american", un amant și un soț grijuliu.

– Vreau să-mi faci o promisiune, a spus Will, trăgându-l pe Caputo de-o parte. Vreau să-mi promiți serios, Michael. Și să te ții de promisiune.

Regizorul s-a încruntat la el. Actorii l-au pus, de-a lungul timpului, să le promită tot felul de ciudățenii, iar puștiul ăsta era un ageamiu. Cu toate astea, era un ageamiu mare și puternic, despre care se spunea că ar avea un temperament vulcanic.

– Zi. Orice vrei tu, Will.

– Vreau ca astăzi să mă muncești nu glumă, să faci în așa fel încât să mă treacă toate apele. Când trebuie să duc în brațe mânzul, vreau să faci în așa fel încât să arate *chinuitor*, ca și cum durerea iepei ar fi și a mea. Vreau să faci un actor din mine.

Caputo a zâmbit, abținându-se să nu râdă. Și-a mușcat buza, rău de tot. Nimeni nu-i mai ceruse așa ceva vreodată.

– Deci nu crezi că felul în care arăți e de ajuns să te facă actor?

– Nu, nici vorbă. Isuse, Tom Cuise arată bine.

– Publicul e interesat numai de cum arăți, Will. Crede-mă. Stilul face realitatea în zilele astea.

– Nu dau doi bani pe public; n-am dat niciodată. Am fost cel mai bun la fotbal. Acum, vreau să fiu cel mai bun pe ecran. Și am să fiu. Crede-mă când spun.

Michael Caputo s-a holbat la Will, uimit de cererea naivă și fără sens. „Parcă e un copil", gândea Caputo, dar de spus a spus:

– Voi face tot posibilul.

– Nici nu cer mai mult. Eu mă ocup de restul. Te voi face să-ți înghiți zâmbetul condescendent de acum un minut.

– Nimic nu m-ar face mai fericit, i-a răspuns Caputo, zâmbind din nou.

De fapt, îi plăcea de Will Shepherd și voia să-l vadă reușind.

Prima scenă presupunea ca North Downing să aducă pe lume un mânz, apoi să-l poarte pe brațe prin hambar și să-l prezinte tinerei lui soții, Ellie. În dimineața aceea nu aveau să filmeze decât secvența nașterii și momentul în care North duce mânzul de-a lungul hambarului. Mai târziu, vor filma scena prin care Ellie e introdusă în poveste.

A fost nevoie de douăzeci și două de duble. Will era stângaci la început, în ciuda numeroaselor repetiții, concentrându-se mai mult asupra indicațiilor de regie ale lui Caputo decât asupra emoției subtile, necesare pentru scenă.

Caputo îl chinuia fără milă, încercând să scoată de la el senzația de realitate a sentimentelor, iar Will transpira atât de tare, că avea nevoie de reînnoirea machiajului după fiecare dublă. La dubla douăzeci și doi au nimerit-o, au nimerit-o perfect.

– Încă una, a spus Caputo, pentru siguranță.

Will a stat în spatele calului, a scos mânzul cu un geamăt de plăcere și, apoi, cu un zâmbet, l-a luat, cu mare drag, în brațe. Nesigur pe picioare, sub greutatea mânzului, a ieșit din hambar, și-a croit drum pe cărarea înghețată și a intrat pe o ușa tăiată în fațada ce voia să reprezinte partea din față a casei lui North Downing.

Will s-a oprit. A început să zâmbească, apoi să râdă din toată inima. „Doamne, asta e prea de tot. E bestial."

În spatele fațadei, stătea o femeie, puțin mai departe de camerele de luat vederi. Când Will a intrat cu mânzul în brațe, ea și-a smuls bluza de pe ea, arătându-i sânii.

Era cât pe ce să scape mânzul. În ochii ei era un licăr jucăuș și o invitație.

„Maggie, se gândea, nu mi-o va ierta niciodată. Dacă ți-o tragi cu femeia asta, ești terminat. Îți va distruge viața."

Dar nu s-a putut abține să nu se uite la ea. Era frumoasă. De fapt, îți tăia răsuflarea cu frumusețea ei. Avusese parte de multe femei frumoase și celebre, încât să-și facă o părere obiectivă.

– Bine ai venit pe platourile de la *Primrose*, i-a spus Suzanne Purcell.

CAPITOLUL 62

Nu am putut să stau cu Will în Australia mai mult de o săptămână. Barry m-a convins să terminăm noul album și, într-un final, a trebuit să fiu de acord să mă întorc la lucru.

Mașina mea era parcată în fața numărului 1311, pe Broadway și îmi aminteam o dimineață răscolită de o furtună de zăpadă, din urmă cu mulți ani. „Uite cât de departe ai ajuns, îmi spuneam și nu-mi puteam reține un zâmbet. O vedetă în lumea muzicii. Măritată și fericită. Ocazional, o nimfomană. Nu e rău deloc. Nu mai sunt acea Maggie nesigură și înspăimântată care a venit la Barry să ceară de lucru, orice fel de lucru."

Azi, Barry și-a scos capul pe ușa biroului să mă salute. Mi-a adus el mie cafeaua.

– Vino cu mine în studio. Am lucrat la câteva aranjamente pentru „Doar câteva melodii". Așteaptă numai să le auzi.

– Barry, am două cântece noi. Din Australia.

– Mai întâi aranjamentele, apoi ascultăm ce ai scris tu. Arăți fantastic, Maggie. Mai strălucești încă. E clar că mariajul îți prieste.

– Sunt fericită, Barry. Foarte fericită, i-am spus.

Desigur, Barry nu ar fi putut vreodată recunoaște că se înșelase în privința lui Will, sau în orice altă privință, dacă e s-o spunem drept.

Odată ajunși în studio, totul se rezuma la muncă. Nu se schimbase nimic între noi; ne iubeam munca și șansa de a ne

petrece timpul împreună. Provocarea cea mai dură era să facem fiecare album – fiecare cântec de pe fiecare album – să fie diferit și foarte bun. Poate că nu reușeam întotdeauna, dar, cu siguranță încercam întotdeauna.

Muncisem extrem de bine în ziua aceea. Eram mulțumită de aranjamentele muzicale ale lui Barry (eram mulțumită de cele mai multe ori, deși eram mult mai critică acum decât obișnuiam să fiu la început); iar el îmi iubea unele melodii și doar îi plăceau altele.

Era deja după-amiază când am decis să punem punct pentru ziua respectivă, iar eu mi-am propus să mă duc la cumpărături. O recompensă. Un moft. Apoi acasă la copii. Trebuia să gătesc în seara aceea. Apoi plănuisem să vedem, pe video, *Forrest Gump*. Nu îl văzusem decât de vreo șase ori. Poate aveam să gătesc la cină creveți à la Bubba. Asta, cu siguranță, ar face-o pe Jennie să râdă.

Găsisem la Bergdorf Goodman niște nimicuri pe care mi le doream și părăsisem magazinul puțin după trei jumătate. Pe Fifth Avenue era plin de taxiuri, autobuze, de obișnuita mulțime de pietoni. Nu reușeam să-mi detectez imediat șoferul și mașina.

Apoi, probleme.

O cameră de televiziune a apărut subit din mulțime ca un submarin care iese la suprafață. Două gorile păroase și tinere de la Fox News s-au năpustit spre mine. Niște urâți amândoi. Îmi păreau două maimuțe necioplite.

– Maggie. Maggie Bradford, a urlat unul din ei.

Instinctiv, m-am ascuns, căutând cu disperare mașina.

– Maggie. Aici, Maggie. Este adevărat ca tu și Will ați avut probleme în Australia? Este acesta motivul pentru care te-ai întors acasă?

Puteam chiar să aud cum camera de luat vederi torcea înspre mine. „Dracu' să-i ia pe oamenii ăștia din televiziune, gândeam.

Vedeți-vă de viața voastră! Lăsați-mă să mi-o trăiesc pe a mea în pace!"

– Nu, le-am tăiat-o scurt.

– Am auzit că a devenit destul de apropiat de Suzanne Purcell. Asta ar fi problema. Știi ceva despre chestia asta?

Stomacul meu s-a chircit.

– Nu.

Și eu, și Will știam că vor apărea zvonuri despre el și Suzanne. Dacă nu ar fi existat, cei de la studio le-ar fi stârnit ei înșiși.

– Deci, ai văzut fotografia?

– Nu. Nu comentez. La revedere. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu voi.

Nu reușeam să trec de mulțime, ca să scap de cei doi. „Unde dracului e mașina aia, pentru Dumnezeu?"

– Fotografia, Maggie. Un chelios scund și insistent, de la Chanel Five, mi-a băgat un microfon în față. E în toate ziarele. Will și Suzanne Purcell. Foarte intimi. Chiar nu ai văzut-o?

Ca să-l dau la o parte din calea mea, l-am împins în cameraman. Când, într-un final, mi-am văzut mașina, am fugit și m-am închis înăuntru.

Abia când treceam prin pădurile verzi din apropierea casei noastre am reușit să mă relaxez. „Ce tupeu pe cretinii ăștia nenorociți." Nu era prima oară când mă încăieram cu un reporter. Se întâmplase și la Roma, și la Los Angeles. „Ce s-a întâmplat cu viața personală? mă întrebam singură. Cine se cred ăștia?"

Aș fi vrut ca Will să fie acasă cu mine în momentul acela. Cu mine, în mașina aceea.

„Oh, Will, lasă filmele deoparte. Hai să plecăm și să fim doi necunoscuți tot restul vieții."

Will și Suzanne. Fotografia. Oare să fie adevărat? Nu, nu puteam să cred așa ceva. Nu aveam cum să cred așa ceva. Simțeam că îl cunosc bine pe Will. Eram sigură de asta. Fotografia nu era nimic altceva decât tot gunoi de paparazzi. Nu era nici prima dată, nici nu avea să fie ultima.

Am lăsat gândul să treacă de la mine. Dar s-a întors, noaptea, când să mă duc la culcare. M-a ținut trează până pe la vreo două sau trei dimineața, orele vrăjitoarelor.

Will și Suzanne Purcell.

Nu!

Dracu' să-i ia pe paparazzi.

CAPITOLUL 63

Pentru această scenă, nu era nevoie de nici un fel de paparazzi.

INTERIOR: Baia lui Ellie. Lumină plăcută de dimineață peste tot. Ellie se relaxează într-o cadă de tablă, plină de spumă groasă, pe care ea o dă, din când în când, la o parte, ca să-și poată vedea burta. Intră North, evident îngrijorat.

CUT TO: Reacția lui Ellie. Se uită rușinată la soțul ei. North îngenunchează lângă cadă. Nu e ca ceilalți bărbați. El înțelege ce gândește soția lui.

North: De ce mă eviți, Ellie? De când cu copilul nostru, nici nu mă lași să mă apropii de tine. Nu așa credeam că o să fie.

Ellie: Pentru că acum nu mai sunt frumoasă. De asta. (Începe să plângă.) Nu voi mai fi frumoasă niciodată. Copilul acela mi-a distrus corpul. M-a transformat într-o femeie bătrână.

North: Nu poți să fii bătrână la nouăsprezece ani. Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna. Tu ești frumoasa mea nevastă. (Începe să dea spuma la o parte.) Tu ești Ellie și asta nu se va schimba niciodată.

Ellie: Nu face asta, te rog... o, North, te rog.

North: Taci. (Dă la o parte spuma pentru a-i descoperi sânii.) Vezi, ești foarte frumoasă. Ești atât de frumoasă, că abia mai pot îndura.

Ellie: Sunt umflată ca o purcică. Mă doare peste tot și mă simt bătrână, chiar dacă nu sunt.

North: (Luând o cârpă de baie și masându-i ușor corpul cu ea, cu o mână ascunsă sub spumă când îi mângâie sânii): Uite aici, nu ești bătrână. Sau aici... sau mai ales aici.

CUT TO: Reacția lui Ellie. E evident excitată de atingerea lui North. Ea zâmbește și zâmbetul ei este superb. Ellie este frumoasă, exact așa cum spune North.

North: (Continuând s-o mângâie): Frumoasa mea. Ellie a mea.

Ellie (Respirând greu): Mai sunt încă frumoasă? Mai sunt?

North: Da, ești. Vei fi întotdeauna. Ți-am mai spus, asta nu se va schimba niciodată. Nici măcar atunci când vei fi bătrână.

PRIM-PLAN: Ellie și North se sărută, din ce în ce mai pasional. Dintr-odată, în camera este foarte mult abur.

CAMERA: Se mișcă în jos pentru a arăta apa din cadă mișcându-se în timp ce mâna ascunsă a lui North devine din ce în ce mai agitată.

– Tăiați! a întrerupt vocea lui Michael Lenox Caputo liniștea de mormânt a scenei. Minunat! Asta rămâne. Acum trebuie să mă duc să mă masturbez.

Cu toate astea, nici Will și nici Suzanne Purcell nu s-au oprit. Tehnicienii au lăsat camerele să ruleze, pentru că în curând vor avea cele două staruri într-un film pe care îl puteau vinde oricărui tabloid și televiziune de scandal.

Will și Suzanne nu păreau a observa ceva în jurul lor. Ea a ieșit din cadă și, goală cum era și fără a se sinchisi de asta, a

început să râdă și să tragă de cureaua lui. El a ridicat-o în brațe și, sărutând-o cum nici unul dintre șefii de pe platourile de la *Primrose* nu avea să vadă vreodată, a dus-o în rulota lui. A trântit ușa în urma lui, cu piciorul.

Vârcolacul din Perth.

CAPITOLUL 64

– Și acum, ce urmează? a întrebat Will.

Filmările la *Primrose* se terminaseră; mai rămâneau montajul și dublajul de voci.

A luat-o pe Suzanne la plimbare pe câmpiile prăfuite. Nu avusese nici un moment intenția să se implice, dar, cum se spunea, câteodată n-ai încotro. Suzanne era cu adevărat una dintre cele mai frumoase femei din lume, iar Will apreciase întotdeauna frumosul.

– Eu mă întorc în California, tu redevii domnul Maggie Bradford, așa cum ai fost și până acum.

Will a clipit. Cuvintele ei l-au durut.

– Și ce a fost între noi aici? a întrebat-o.

– Am petrecut clipe frumoase, nu-i așa? Ești bun, Will. Unul dintre cei mai buni.

– *Unul* dintre? Will a început să râdă cu dispreț. Ești frumoasă și mai ai și umor pe deasupra.

Suzanne a râs la rândul ei.

– Da, Will, am și ceva minte. O, iubitule! Nu am avut parte decât de cei mai buni! Actori, alți sportivi, băieți de bani gata. Dar tu ești foarte bun. Nu trebuie să-ți faci nici un fel de griji.

Will își simțea vechii demoni întorcându-se. Treziți din somn, începeau să-și croiască drum cu ghearele dinspre stomac spre creier. Doamne, cât ura să piardă! Nu putea suporta eșecul.

– Filmul ăsta mă va face vedetă, i-a spus, chinuindu-se să-și păstreze vocea calmă. Atunci nu voi mai fi „domnul Maggie Bradford".

– Nu filmul, *eu* te-am făcut vedetă, i-a răspuns Suzanne Purcell. Să nu uiți asta. Oricum, nu ar trebui să te lași afectat de industria asta. Pentru că poate să te afecteze, știi?

„Distruge-o, se gândea el. Dar nu acum. Ia-o încet, Will. Încetișor. Ți-ai învățat lecția la Rio."

Will n-a mai spus nici un cuvânt. A pornit-o înapoi spre hotel.

– Ce zici de o ultimă partidă? a întrebat-o.

Suzanne a rânjit și l-a cuprins în brațe.

– Așa te vreau. La tine sau la mine?

– La tine, a zis. Folosim jucăriile tale.

Suzanne Purcell nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese în rahatul în care era. Se simțea de parcă era vorba de trupul altcuiva, de parcă ieșise din propriul corp.

Nici nu trecuse bine pragul camerei ei, că Will o și lovise pe la spate. Nu că ar fi știut la început ce se întâmpla cu ea. A simțit o lovitură năprasnică între omoplați. Apoi, covorul albastru, aspru cum era, s-a repezit către fața ei. S-a lovit puternic și și-a pierdut cunoștința.

Apoi s-a trezit *așa*.

El o legase cu sforile dure pe care ea le folosea la exercițiile ei zilnice. Sutienul și restul de sfoară îl folosise pe post de căluș.

Apoi o băgase în cada de baie.

Și abia atunci lucrurile au început să se înrăutățească într-adevăr.

I-a tăiat venele la ambele încheieturi și a privit cum sângele ei curgea în cadă.

A stat acolo pur și simplu și s-a uitat cum sângera.

Suzanne s-a zbătut să-și desfacă legăturile, scoțând sunete bizare, înfundate.

A încercat să țipe, dar călușul era legat prea strâns. Când nu i-a mai rămas nimic, a decis să-l implore... cu ochii.

– A, înțeleg, i-a vorbit într-un târziu. Acum ți-ai găsit să vrei să discuți normal, până la capăt. Te pomenești că vrei să și retragi câteva dintre răutățile pe care mi le-ai aruncat mai înainte, când eram afară. Nu-i așa, Suzy? Vezi tu, și eu am ceva minte.

Ea a încercat să încuviințeze pe cât posibil. Pierdea foarte mult sânge și începea să se simtă amețită – ca și cum ar fi fost pe cale să moară.

– Știu că nu e tocmai sinuciderea clasică, dar seamănă cât de cât, i-a spus Will. E fascinant să privești pe cineva murind. Nici nu-ți poți închipui. Este formidabil să-ți privesc expresia din ochi, în momentul ăsta. Mii de gânduri care-ți trec prin fața ochilor, nu? Nu-ți vine să crezi că tu, marea Suzanne Purcell, vei muri cât de curând. E prea ciudat, nu? Totul ți se citește în ochi, Suzanne. Extraordinar.

Apoi, n-a mai vorbit deloc.

Doar s-a uitat la ea – cum sângerează. Era o sinucidere. Ca a tatălui său.

În dimineața următoare, când Michael Caputo a venit la Suzanne la hotel, voia să-i ureze drum bun și, poate, chiar, să-și încerce norocul cu ea. Suzanne n-a răspuns la telefon și nici când a bătut la ușă.

Într-un final, s-a dus la manager să-i deschidă ușa. „Droguri, s-a gândit. Dracu' s-o ia. Oare de ce aproape orice femeie frumoasă trebuie să fie obligatoriu și nebună?"

A găsit-o pe Suzanne goală și tăiată foarte grav, în stare de inconștiență, dar încă vie. Era legată cu cătușe de patul de hotel. Avea să treacă jumătate de an până să joace într-un alt film, iar prim-planurile ei nu aveau să mai fie niciodată ce fuseseră.

Suzanne i-a jurat lui Caputo și apoi poliției că nu Will fusese vinovatul. Refuza să spună mai mult de atât. Nu voia să depună plângere penală împotriva lui.

„Să nu sufli o vorbă nimănui."

O speriase cumplit. Acum îl credea pe Will în stare de orice, chiar și de crimă.

CARTEA A PATRA

DE PARTEA ÎNTUNECATĂ A LUNII

CAPITOLUL 65

Nu sunt o ucigașă.

Nu am ucis pe nimeni cu premeditare niciodată. Cel puțin, asta am început să-mi spun constant în ultima vreme.

Când să intru în clădirea judecătoriei, toată lumea se holba la mine, iar eu nu-mi puteam găsi răsuflarea. Am simțit că înnebunesc. Sau poate chiar sunt nebună.

Polițiștii de la închisoare, ca și corpul meu de avocați foarte scumpi, s-au strâns cu toții în jurul meu, sufocându-mă. Mi-am adus aminte de claustrofobia care mă încerca în spațiul acela îngust de sub casa mea din West Point. Toate poveștile de groază păreau să mă prindă din urmă.

Ploua cu găleata și sute de oameni, cu umbrelele lor negre, dar și câteva albastre și roșii, veniseră ca s-o vadă pe faimoasa criminală.

Mă distrugea să știu că propriii copii mă vor vedea așa – în cătușe, purtându-mi litera stacojie.

Am intrat în judecătorie, apoi am urcat până în sala unde aștepta judecătorul Andrew Sussman. Judecătorul este un bărbat impozant, de vreo doi metri înălțime, cu barbă încărunțită și neîngrijită. Cred că avea în jur de patruzeci și cinci de ani; aducea cu un rabin la înfățișare. Era semn bun; mă făcea să mă gândesc că ar putea fi cinstit și drept în judecată. Era tot ce îmi doream.

Dreptate. Justiție. Stilul american, nu?

Judecătorul Sussman ținea punerea oficială sub acuzare de crimă cu premediare într-o mapă neagră, foarte solemnă. Avocații mei îmi spuseseră la ce să mă aștept, dar eu nu reușeam să mă obișnuiesc cu ideea.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutam eu acolo? Cum mi s-a putut întâmpla mie una ca asta?

Nu eu eram personajul negativ în toată povestea asta – eu eram victima. Cum se putea ca eu să fiu judecată pentru crimă?

Presa care avea să se ocupe de procesul meu de crimă era deja prezentă în sală. Se aflau în sală nu unul, ci câțiva artiști plastici care să-mi facă portretul din ziua procesului. Cât de al dracului de artistic!

Stăteam în boxa acuzaților, cu avocatul principal al apărării, Nathan Bailford. Nu mi se întâmpla mie așa ceva. Nimic din toate astea nu mi se părea real.

– Bună dimineața, a salutat Sussman, pe un ton civilizat, ca și cum era vorba despre o amendă de circulație, sau de încălcarea ordinii publice în Bradford, sau că nu tăiasem iarba suficient de scurt în fața casei.

– Bună dimineața, onorată instanță.

Eram surprinsă de încrederea cu care puteam articula, că puteam scoate cuvinte pe gură, că și eu puteam să am un ton civilizat.

Judecătorul Sussman a ridicat mapa neagră să o văd clar.

– Doamnă Bradford, am în față, din partea marelui juriu, cererea de punere sub acuzare. Ați văzut-o? a întrebat.

Vorbea deschis și simplu, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil acuzat de ceva foarte serios.

– Da, onorată instanță, am văzut-o.

– Ați citit-o și ați avut timp să discutați punerea sub acuzare cu domnul Bailford și cu ceilalți avocați ai dumneavoastră? m-a întrebat mai apoi.

– Da, am discutat punerea sub acuzare.

– Înțelegeți acuzațiile care vi se aduc? Că sunteți acuzată de uciderea soțului dumneavoastră, Will Shepherd?

– Da, am citit acuzațiile ce mi se aduc.

A dat din cap aprobator, ca și cum aș fi fost o elevă cuminte sau o acuzată model.

– Cum pledați la acuzația de crimă cu premeditare, vinovată sau nevinovată?

L-am privit direct în ochi. Știam că nu avea nici un efect, dar simțeam nevoia s-o fac.

– Nu sunt vinovată de crimă. Pledez nevinovată.

CAPITOLUL 66

New York City. Central Park. Eram măritată cu Will de aproape un an.

– Maggie, tu reușești să vezi ceva? Eu nu văd nici pe dracu'. Prea mulți copaci în parcul ăsta nenorocit.

Stăteam cu Will și cu Jennie ascunși în semiobscuritatea cenușie a unei limuzine. Will și-a aprins nervos o țigară, bățul de chibrit aruncând pe figura lui străfulgerări de albastru și auriu. Și-a trecut degetele prin buclele lui dese.

„Cât e de palid. Obosit. Speriat, mă gândeam în timp ce-l priveam. Se repetă iar povestea cu Cupa Mondială, nu-i așa? Are ceva de dovedit în seara asta. Ei bine, asta e ceva ce pot înțelege cât se poate de bine."

– Ce fac ăia acolo, la capătul cozii ăsteia nenorocite și interminabile?

– Nu văd nimic, i-am spus. Îi dau la o parte pe toți gură-cască.

– Vezi cât de popular o să fie filmul? a intervenit Jennie, ca să arate că era alături de el.

Limuzina era blocată, cu motorul torcând leneș, la intrarea în parcarea de la Columbus Circle. Eram a cincea mașină într-o coadă întunecată de Rollsuri, Bentley-uri, Linconuri purtând demnitari, regizorul/producătorul și vedetele filmului.

În sfârșit, caravana a început să se miște, croindu-și drum prin Central Park South, apoi pe Seventh Avenue, tăind

Fifty-fourth Street spre Teatrul Ziegfeld, unde avea loc premiera mondială a filmului *Primrose*.

La fiecare curbă, starea de nervozitate a lui Will creștea; când i-am luat mâna într-a mea, am observat că transpirase și de îndată ce a terminat țigara, și-a aprins alta. În genere, fuma foarte rar, dar în seara asta nu se putea opri. Nu era în apele lui.

– O să fie bine, i-am spus. Nu e decât tracul dinaintea meciului.

– Bine? Într-un sfert de oră, criticii de film mă vor urmări pe un ecran imens, de vreo zece metri înălțime, unde nu mă pot ascunde, spunând: „Miez-de-Zi, Ellie. Un nume fantastic pentru calul tău. Să ai grijă el, fata mea, ca și cum ar fi propriul copil".

– E doar o poveste, Will. Oamenii așa vor să sune poveștile. Vor să scape din realitatea asta câteodată.

– Nu și criticii newyorkezi. O să vadă rahatul ăsta de film, pe ageamiul de mine și – puf! – s-a dus dracului scurta mea carieră de așa-zis actor.

– Nu se poate, i-a spus Jennie.

– Ba se poate.

Măcar mai glumea cu ea. Caravana s-a oprit. Din senin, niște degete dolofane și păroase au început să bată darabana în geamul limuzinei. Am recunoscut fața dolofană și păroasă și am deblocat portiera.

– Un necaz nu vine niciodată singur, am șoptit.

– Caputo! a rânjit Will în timp ce regizorul s-a strecurat, matahală cum era, pe bancheta din spate.

– Ne vor răstigni, a spus Caputo, cu o grimasă sumbră. O simt. Instinctele mele nu mă înșală niciodată. Nu am eu întotdeauna dreptate, Will? Mi se trage de la faptul că am copilărit în Brooklyn. Oamenii din Brooklyn au niște instincte fantastice.

Își exprima atât de caraghios nefericirea, că nu m-am putut abține să nu râd.

– Oamenii au așteptări mari de la filmul ăsta, a continuat Caputo. Și la cele cincizeci de milioane pe care le-am băgat în el, nici nu se poate să nu aibă – dar și eu și Will știm că n-o să

primească decât rahat de oaie de banii ăştia. Şi încă rahat de oaie australian. Nici măcar de calitate bună.

Will a râs de umorul regizorului, care era aproape la fel de negru ca al lui.

– Unde e soţia? l-am întrebat. Nu pare să fi avut mai mult succes în a te calma, decât am avut eu cu Will.

– Eleanor e în maşina dinaintea noastră, cu sfânta de maică-mea. Nu mă suportă când o fac pe nebunul ca acum. M-au dat afară din propria maşină. Aşa că, iată-mă! Cineva trebuie să mă ducă şi pe mine la cinema.

Am deschis portiera şi am tras-o pe Jennie după mine.

– Unde plecaţi? m-a întrebat Will.

– Să stau cu Eleanor şi cu mama lui Michael. Voi, artiştii, meritaţi puţin timp singuri.

CAPITOLUL 67

M-am reîntâlnit cu Will când am ajuns la Ziegfeld. Am trecut de reflectoarele de la intrare, de mulțimea care zbiera, de reporteri, de directorii de la studiourile de producție și ne-am ocupat locurile noastre de onoare.

Nici eu și nici Jennie nu mai fuseserăm vreodată la o premieră mondială. Era destul de distractiv. Toată lumea arăta atât de nepotrivit în smochingurile lor, în costumele negre și în rochii de seară – și asta numai ca să vadă un film.

Cam după un sfert de oră, au dat drumul la film și a început genericul. WILL SHEPHERD. Uite și numele lui, la fel de mare ca al lui Suzanne Purcell. Chiar înainte să apară titlul, mulțimea a aplaudat și l-am putut auzi pe Will mormăind. Nu știam dacă era de mulțumire sau de teamă.

Apoi a început filmul și eu m-am lăsat purtată de superbele peisaje din vestul Americii. Nestor Keresty surprinsese frumusețea peisajului, așa cum eu nu reușisem vreodată, prin arta lui vie de pe ecran.

Iapa născuse mânzul, Will l-a dus pe brațe la tânăra lui nevastă (ea arată mai curând de treizeci, decât de nouăsprezece, am observat cu satisfacție) și și-a spus replica mult temută.

Publicul era tăcut. Nimeni n-a chicotit. Will s-a relaxat în sfârșit în scaunul de lângă mine. Jennie i-a făcut un semn că totul era bine.

– Vezi, i-a șoptit. Ți-am zis eu.

Filmul a durat cam două ore. Ritmul era alert, scenele magice, pline de culoare, romantice. Mi-am dat seama că-mi plăcea – până la scena din cadă, cu North și Ellie, când el a început s-o spele.

Felul în care o privea Will era felul în care mă privea pe mine când făceam dragoste. Nu-mi părea că juca teatru; era pasiune în ochii lui, dorință. Mâna i-a dispărut sub spuma de baie, dar, mi-am dat seama ce făcea cu adevărat după felul în care își mișca brațul.

Inima mi s-a făcut cât un purice. Respirația mi s-a oprit deodată. Înțepenisem pur și simplu în scaunul meu.

„S-a culcat cu ea", m-am gândit, și o durere surdă mi s-a răspândit în tot corpul. Îmi aminteam zvonurile din presă și faptul că Will le negase cu fermitate. „Au fost amanți și în afara camerelor de luat vederi, nu-i așa? Nu, te rog, nu se poate să fie adevărat."

M-am obligat să mă uit la Will. Privea absorbit ecranul, cu gura întredeschisă – retrăind momentul!

Când scena aceea interminabilă s-a terminat, Will s-a aplecat spre mine și m-a sărutat blând pe obraz.

– Jucam doar o scenă de film, mi-a spus, șoptit. Știu ce gândești, dar greșești. Poate că sunt un actor până la urmă.

Am suspinat, respirând adânc, simțindu-mă ceva mai bine. Da, poate că Will era un actor până la urmă.

CAPITOLUL 68

Petrecerea de după premiera filmului *Primrose* s-a ținut la Russian Tea Room, de pe Fifty-seventh Street, la etaj. Mai bine de o sută de oameni au venit să-i strângă mâna lui Will, să-l felicite pentru cât de bun a fost. Nu a recunoscut nici măcar pe unul dintre ei, dar a dat absent din cap la toate laudele lor.

De fapt, parcă nici nu era acolo. *Îi căuta pe părinții lui. Știa că spiritele lor nu ar fi ratat o ocazie atât de importantă.*

Iar își pierdea controlul, nu-i așa? Da, istoria de la Rio se repeta din nou. Avea toate ingredientele pentru un dezastru. Will își dădea seama că încă nu învățase să suporte bine înfrângerile.

Un șmecher de la Relații cu publicul, din gașca lui Caputo, a venit în fugă în restaurant, în jurul orei 23.00. Toată lumea s-a întors înspre el. Era momentul pe care îl așteptau toți.

– E un succes, a urlat el, fluturând un număr din *New York Times*. Un mare succes de public. Mă rog, pe aproape.

A înmânat ziarul, îndoit deja la rubrica Divertisment, șefului lui, apoi s-a pierdut în mulțimea care se adunase în jurul lui Caputo pentru a-l auzi pe producător/regizor citind cronica filmului cu voce tare:

– Michael Lenox Caputo, maestrul blockbusterului, care încă mai poate produce divertisment de calitate, incitant, ba chiar captivant, spre deosebire de pleiada de regizori de pe piață, s-a

întrecut pe sine cu *Primrose*, cu siguranță unul dintre cele mai mari succese de casă din acest sezon...

Invitații, mai ales directorii studioului de producție au început să-l aclame. O orchestră mică, angajată special pentru petrecere, a început să-i cânte un imn șefului. Caputo a continuat să citească încet, apoi, când s-au liniștit spiritele, a aruncat ziarul.

– Modestia nu-mi permite să citesc mai departe, a spus. Veți avea cu toții exemplarele voastre mâine-dimineață, la prima oră. Între timp, hai să bem un pahar în cinstea acestui eveniment! De fapt, eu zic să bem mai multe pahare. În seara asta, le meritățm din plin.

Chelnerii au servit șampanie scumpă. Ziarul, care a aterizat pe o masă, undeva lângă intrare, a rămas neatins, până când Will l-a ridicat, cu un aer relaxat, și a început să citească, întrebându-se de ce Caputo refuzase să continue lectura.

Și-a găsit numele aproape imediat.

Caputo a fost foarte inspirat s-o distribuie pe Suzanne Purcell în rolul principal feminin, căci vedeta iradiază, în egală măsură, inocență și senzualitate, iar în scenele de dragoste reușește să pară și o copilă de nouăsprezece ani (ceea ce, în realitate, nu este), dar și o femeie care știe să se bucure de senzualitatea ei. Protagonistul masculin, pe de altă parte, fosta glorie a sportului, Will Shepherd, pare a se simți mult mai bine pe terenul de fotbal decât pe platourile spectaculoase de filmare din Texas. Își tratează colega de platou ca și cum ar fi o bucățică bună, cu nimic mai importantă decât o felie de tort din restaurantele din New York, sau poate chiar din cele din Texas. Ambele staruri arată fantastic fără haine pe ele, dar când domnul Shepherd trebuie să și joace, orice sentiment generat de scenele de sex se dezintegrează într-un zâmbet forțat, într-un bot dezumflat sau în lacrimi false, de glicerină, aplicate de vreun artist într-ale machiajului, și nu venite din suflet. Domnul Shepherd nu

pare a avea suflet. Poate nu ar fi trebuit să fie atât de nesăbuit și să renunțe la cariera de fotbalist.

Will nu a citit mai departe. S-a întors cu fața spre invitați. Se simțea înnebunit și gata să răbufnească; absolut sălbatic.

S-a uitat în jur, căutând-o cu disperare pe Maggie. Ea stătea lângă Caputo, zâmbind la ceva ce spusese regizorul. Ei bine, dracu' s-o ia.

„Ea trebuia să fie salvarea mea, sufletul meu pereche. Asta îmi promiteau cântecele ei.

Dar *ea* mi-a spus că am fost minunat în film.

M-a mințit; blestemată să fie.

Curva!"

A mototolit ziarul și a dispărut în noapte. Se temea că va înnebuni cu totul sau că era deja nebun. Avea nevoie să audă uralele mulțimii, să simtă iubirea aceea absolută, dar nu era nimic pentru el acolo.

A luat-o pe Seventh Avenue și a început să alerge. Curând, alerga cât îl țineau puterile. Dar mulțimea refuza să se audă; nimeni nu-i oferea nici un semn de iubire.

„Vârcolacul din New York", se gândea.

CAPITOLUL 69

Will lipsise de acasă de două zile, iar eu am crezut că aveam să mor.

L-am căutat cu Winnie Lawrence peste tot, umblând înnebuniți prin spitalele locale și din New York, am fost la poliție, am sunat pe toată lumea care fusese la petrecere și cu care ar fi putut pleca. Copiii intraseră și ei în panică.

Nimeni nu avea nici cea mai vagă idee unde putea fi Will. Îmi veneau în minte poveștile lui despre Rio – dezamăgirea lui. Ceva se întâmplase acolo, ceva care îl schimbase.

Am citit cronica de film din *New York Times* de îndată ce Will dispăruse din sală – am citit cu groază și furie, realizând cum îl va afecta pe el, cât de rănit va fi. Și eu am avut asemenea momente. Am reușit să trăiesc cu suferința provocată de criticile răutăcioase, meritate sau nu.

Încă un eșec de clasă. Prea multe eșecuri în plan personal. Știam și eu câte ceva despre sentimentul acela. Voiam să-i fiu alături. Dar unde să-l găsesc? Cum puteam să-l ajut pe Will dacă nu știam unde era?

A treia zi, l-am sunat din nou pe Barry și l-am rugat să vină pe la mine.

– Nu mă simt stăpână pe situație, i-am spus de îndată ce a ajuns. Am senzația că nu fac destul, că ar trebui să fac mai mult, dar nu-mi dau seama ce.

– Se va întoarce, mi-a răspuns Barry. Nu uita că are ceva aici, ceva bun, la care să se întoarcă.

– Pe mine m-ai supraestimat întotdeauna, iar pe Will l-ai subestimat. Ar fi putut să se sinucidă, Barry. Mi-e frică de ce i s-ar fi putut întâmpla.

– Oamenii ca Will nu se sinucid, a spus Barry. Știe foarte bine ce face.

– Cum poți spune așa ceva? Nu-l cunoști pe Will. Nu știi cât de greu suportă chestiile de genul ăsta.

Barry a ridicat din umeri. Nu credea ce spuneam. Într-un fel, nici eu nu credeam ce spuneam. Mă gândeam că Will se va întoarce. Mă iubea, îi iubea pe copii. Trebuia să se întoarcă.

– Îmi imaginez că-l găsesc într-un șanț pe undeva. Doar pentru că poliția nu l-a găsit, nu înseamnă că...

– Nu l-au găsit pentru că Will nu vrea să fie găsit. Eu înțeleg cât de greu trebuie să-ți fie, cu toate câte ți se întâmplă, dar exagerezi, Maggie. Cred că e mort de beat pe undeva. Când o să treacă peste perioada asta, o să se întoarcă.

Oare? Îmi era teamă că nu știam tot ce era de știut despre Will. Nu fusesem cu el în Rio. Dar cine fusese? Ce demoni îl posedaseră în perioada aceea? Poate că nu mi-a spus tot adevărul despre Rio.

Și cum a putut să dispară pur și simplu?

Aveam o imagine anume în minte – Will și Allie, pe spinarea calului, pe pajiștea din spatele casei noastre. Trebuia să se întoarcă. Nu puteam să concep altă posibilitate.

CAPITOLUL 70

Și, într-un târziu, s-a întors.

M-am trezit la atingerea unei mâini familiare, care mă mângâia pe obraz, apoi pe păr. Will era în dormitor! Îi cunoșteam atingerile atât de bine. Inima mi-a tresărit. Senzația de groază mi-a înfierbântat sângele.

– Will! am reușit să șoptesc într-un târziu, cu gura uscată de spaimă.

I-am împins mâna la o parte și m-am răsucit să ies din pat. M-am uitat la el cu o furie care, crescând în tot timpul în care fusese plecat, ajunsese acum la apogeu.

– Unde ai fost? De ce nu ne-ai dat un telefon? Oh, Doamne, Will. Crezi că te poți întoarce, așa, pur și simplu?

Avea ceva în expresia ochilor, în seara aceea – ceva atât de diferit, atât de ciudat. Era o expresie subtilă, dar nu mi-a scăpat. Nu era în apele lui.

Purta niște panatloni negri, fără dungă și un tricou negru. Părul era lejer lăsat pe spate, stilul bătut de vânt. Avea o barbă de vreo două, trei zile. Mi-a zâmbit așa cum sunt sigură că îi zâmbea oricărei femei din viața lui care fusese vreodată supărată pe el și de a cărei iertare avea nevoie. Voiam să urlu la el, să-l lovesc cu pumnii.

– Am fost în Londra. Am fost să-mi vizitez mătușa. Ea mi-e ca o a doua mamă. Numai că ea nu era acasă. Era în vacanță cu mătușa Eleanor, așa că am venit acasă.

„Da, evident. Acasă la altă mamă. La mine."

– Îmi pare rău, Maggie, nu trebuia să procedez așa, trebuia să fi dat măcar un telefon. Nici nu poți să-ți imaginezi măcar cât de supărat am fost la premiera aceea nenorocită. Nu ai idee câte îmi trec prin minte.

Nu, nu aveam nici cea mai vagă idee. Nu aveam cum să am, dar am încercat să fiu înțelegătoare, să am răbdare cu el. Poate că încercam prea mult.

CAPITOLUL 71

Will începuse să poarte mai tot timpul o pereche de ochelari de soare de două sute de dolari – până și noaptea, chiar și în casă. Numea asta „perioada star de cinema".

Ajunsese să folosească orice scuză, numai să nu stea acasă. Adevărul era că-i era puțin frică să rămână pe lângă Maggie și copii. Poate că nu-i mai iubea ca înainte, nu mai simțea ce-și dorea să simtă, dar nici nu voia să le facă vreun rău.

Chiar nu voia să le facă rău.

Era la volanul noului lui Mercedes decapotabil, pe străzile din New York, într-una dintre zilele acelea dezgustător de însorite. Se simțea pustiu, gol, ca și cum nu avea nimic înăuntrul lui. Vorbise cu fratele lui în dimineața aceea, dar, evident, Palmer nu fusese de nici un ajutor. Palmer nu voia să mai aibă de-a face cu el.

Voia s-o termine cu toate – poate într-un spectaculos accident de mașină. A gonit cu peste 150 la oră pe Saw Mill, o șosea îngustă și sinuoasă. Era totuși un șofer mult prea experimentat ca să facă vreun accident; reflexele lui erau perfecte. Sau poate că nu voia să moară – încă.

De ce dracu' să se omoare?

Primrose era un succes imens în box-office. Tâmpenia aia de film ajunsese numărul unu și reușise să se mențină pe poziție săptămâni întregi. Ba, mai absurd de atât era faptul că îl catalogau pe el drept următorul Eastwood sau Harrison Ford.

Ce idioțenie! Hollywoodul îi făcuse greață cu felul în care se grăbeau să satisfacă prostul-gust al publicului.

Numai într-o săptămână primise peste o sută de scenarii oribile de citit. Alesese, într-un final, un alt bestseller, un thriller psihologic foarte tensionat, intitulat *Windchimes*. Negociase un contract de patru milioane de dolari.

Filmările aveau să înceapă chiar în ziua aceea, cu faimosul regizor britanic, Tony Scott. Toată lumea era sigură că filmul urma să se bucure de un enorm succes la public. Avea toate „ingredientele" necesare.

Ei bine, ce credea Will era că filmul avea să fie încă un gunoi comercial, ca și celălalt. Știa foarte bine ce era bun și ce nu. Știa că păcălea lumea și știa la fel de bine că, mai devreme sau mai târziu, avea să plătească pentru asta.

Nu putea să sufere nenorocitele acelea de cronici de film – pentru că erau adevărate, criticii lui aveau dreptate. Era un rahat mare, nu un actor.

Nu mai putea suporta.

Nu mai putea să sufere că era Will Shepherd: legenda mai mult moartă decât vie, fostul mare fotbalist, „incredibilul armăsar", „domnul Maggie Bradford".

De cum a intrat în New York City și a văzut semnele spre Broadway și 242nd Street, Will a călcat pedala de accelerație din nou până la 140.

Traficul era intens și el trecea de pe o bandă pe cealaltă, făcând slalom printre celelalte mașini ai căror șoferi claxonau nebuni.

„Nu mai vreau să fiu Will Shepherd, nu mai pot", se gândea în timp ce-și manevra mașina cu o mână, apoi cu un deget, apoi, uite, mamă, nu țin mâinile pe volan.

„Nu mai pot să trăiesc astfel.

Nu mai pot.

Oare la asta să se fi gândit tata când a sărit în apă?"

CAPITOLUL 72

Se scufunda. Adânc, din ce în ce mai adânc. Apa era rece și neagră. Nu era atât de rău să te înec.

Își începuse seara devreme, în Red Lion Inn, în Greenwich Village ca „Will Shepherd". Ca Shepherd, a băut șapte pahare de whisky, nebotezat; se dădea drept Shepherd și acum, în fața unui public, în mare foarte beat, jucând comedia marilor lui triumfuri, într-o uniformă a echipei Manchester United.

De vreme ce el cumpăra băutura pentru toată lumea, publicul lui era foarte atent, agățându-se de fiecare cuvânt pe care îl rostea.

„Will, Will", a scandat unul dintre ei. Un englez. Un fan autentic, probabil.

– Săgeata Blondă, le-a răspuns el, un punkist, o ironie pe care nimeni nu părea s-o aprecieze.

– Curul Blond, a urlat o altă voce de undeva din spatele mulțimii.

Will s-a oprit în mijlocul povestirii lui. Nu era decât tânăr, în haină de piele și blugi negri, făcând-o pe grozavul în fața mulțimii. Will s-a holbat la ticălos, gândind „gunoi european", gândind „hai să vedem de ce ești în stare".

Punkistul și-a făcut loc prin mulțime. Era însoțit de doi prieteni. Will observase tatuajele de pe brațele lor: șoimi sau vulturi.

– Un cur de om, a repetat punkistul, ajuns față în față cu Will, în timp ce mulțimea s-a dat la o parte.

Avea accent german sau așa i se părea.

– Un poponar, a adăugat unul din prietenii lui. Un lingău britanic.

Era german sută la sută.

Furia, ținută în frâu de câteva zile, a izbucnit într-o serie de înjurături.

Punkistul german, gunoiul european a făcut un pas înainte, lătrându-i lui Will în față:

– Hai, să te văd, eroule, i-a spus. Hai, ratatule, să vedem ce poți.

De unde luase lanțul din mâinile lui, Will nu-și aducea aminte. Până la urmă, puțin mai conta. Se aruncase asupra neamțului înainte să-și mai pună întrebarea.

Săgeata Blondă a tăbărât orbește asupra lui. Voia să se bată; orice fel de bătaie era bine-venită.

A ieșit din Red Lion numai cu niște vânătăi și tăieturi. Nimic grav. Nimic fatal.

Și-a adus aminte că trebuia să fie pe platou, la fimare. Ei bine, la dracu' și cu asta. Ce i se întâmplase lui acum era, oricum, un thriller psihologic mult mai bun.

A urmat o serie de explozii albe în obscuritatea unei hale abandonate, exact la ieșirea de pe Hudson Street. O gașcă îl stârpea în bătaie; nu știa de ce. „Să fi fost ceva ce am spus, băieți?" Nu era conștient decât de durerea intensă pe care o simțea în urma loviturilor lor – la cap, stomac și pelvis, coaste – de agonia continuă pe care o trimitea la creierul lui fiecare lovitură a lor. „Pedeapsa", gândea, în timp ce cădea la pământ.

Pedeapsa dreaptă, meritată, pentru crimele lui, păcatele lui, întreaga lui viață.

Brațele și picioarele îi erau țintuite. Nu putea să miște nici un mușchi. Fața-i era zdrobită, sângerând pe cimentul aspru al

trotuarului. Îi curgea sânge pe nas. Apoi cineva i-a ridicat picioarele ca și cum ar fi fost niște bucăți de carne de atârnat pe cârlige.

Era stâlcit în bătaie. Era lovit, chinuit, bătut cu pumnii și picioarele, până când era sigur că nu mai avea nici un os întreg. Dar, în mod bizar, îi făcea plăcere să simtă durere fizică. Însemna că era viu, nu?

Întreaga lui lume îi scăpa de sub control, așa, fără nici un avertisment. Totul era roșu de sânge. Avea senzația că se prăbușește într-un abis adânc și întunecat.

Era lăsat să moară pe străzile din New York, nu-i așa?

Nu era chiar așa de grav.

Nu făcea decât să calce pe urmele lui taică-su. Întotdeauna știuse că așa va sfârși.

„Will Shepherd, găsit mort pe stradă."

Hilar, bizar de-a dreptul – dar ultimul gând, ultima imagine pe care o ducea cu el era a câinelui ucis de el cu mulți ani în urmă. Iubise câinele acela.

CAPITOLUL 73

Era un coșmar, trebuia să fie. Nu putea să fie nimic altceva. Nu eram trează, nu puteam să fiu.

Cei de la Poliția din Manhattan au venit acasă pe la miezul nopții. Mi-au dat vestea politicos, dar manierele lor și diplomația nu mi-au ușurat chinul. A trebuit să mă așez imediat. Am crezut că fie am să leșin, fie am să vomit pe ei. Eram în stare de șoc.

Am reușit într-un târziu să-l sun pe Winnie Lawrence. Stătea aproape. Am mers amândoi la spitalul St. Vincent, în New York.

Mi s-a permis să-l văd pe Will, dar numai puțin – i se administraseră sedative puternice; avea fața acoperită de bandaje. Arăta oribil.

Aveam sentimentul că visam. Orice mi se întâmpla, nu era adevărat. Ce se întâmplase cu bărbatul cu care mă măritasem, cu persoana pe care o iubeam? Omul acesta stâlcit în bătaie nu putea să fie Will!

Am fost abordați de detectivul Nicolo. Ofițerul care venise cu știrea acasă, în Bedford. Nu aveam chef să vorbesc cu nimeni, sau să văd pe careva.

– E bătut destul de rău, dar arată mult mai grav decât e de fapt, a spus Nicolo. Doctorii zic că nu o să iasă din spital mai devreme de câteva săptămâni. Îmi pare nespus de rău, doamnă Bradford. Nu știm ce s-a întâmplat. Sau cine a făcut așa ceva. Nu am găsit nici un martor care să ne dea vreo informație.

– Trebuia să înceapă filmările la un film nou, ieri, a spus Winnie Lawrence.

– Baftă. Detectivul a zâmbit sec. Dacă joacă în *Rocky V*, s-ar putea să se descurce de minune.

– Pentru Dumnezeu!

Winnie s-a îndreptat spre o cabină de telefon.

Detectivul s-a întors către mine. Semăna cu Al Pacino, numai cu un nas coroiat ceva mai mare. Părul lui grizonant era pieptănat pe spate.

– Doamnă Bradford, aveți vreo idee de ce ar fi vrut cineva să-l atace? Știți cumva dacă a fost cu cineva azi-noapte?

Am scuturat din cap.

– Îmi pare rău. Nu știu nimic, domnule detectiv. Nu sunt tocmai în apele mele. Vă rog să mă scuzați, am răspuns, luptându-mă cu lacrimile.

Nicolo a dat din cap înțelegător.

– Să înțeleg că nu a fost cu dumneavoastră, acasă.

– L-am așteptat acasă. Nu a mai ajuns.

„Ce voia detectivul să insinueze? De ce încerc să-l scot pe Will basma curată, mă întrebam. Pentru că e soțul meu și îl iubesc."

– Ne va fi foarte greu să-i găsim pe bărbații care l-au bătut pe soțul dumneavoastră.

Nicolo a pus înapoi în buzunar carnetul negru pe care îl scosese mai înainte.

– Dacă domnul Shepherd nu-i poate identifica, mare lucru nu putem face. Mă întorc de îndată ce va fi în stare să vorbească. Ținem legătura.

Mi-a strâns mâna și a plecat, spunându-mi să-l sun dacă aflu ceva. Winnie, foarte agitat, mi s-a alăturat în sala de așteptare.

– Au de gând să-l înlocuiască pe Will, mi-a spus. Zic că nu-și permit să aștepte până își revine el din asta. Ce dracu' i s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri, simțindu-mi corpul amorțit și rece. Veștile nu erau nici bune, nici rele. O întrebare înfricoșătoare nu-mi dădea pace: „Cine era omul ăsta, soțul meu?"

– Vestea o să-l devasteze, a spus Winnie.

– Nu știu, Winnie. Un val de tristețe m-a năpădit, accentuându-mi oboseala teribilă. Cred că va fi ușurat.

CAPITOLUL 74

M-am întors în Bedford cu Winnie Lawrence. Dădaca noastră, doamna Leigh, era acasă cu copiii. Din fericire, toată lumea dormea dusă când am ajuns eu.

Nu aveam chef să explic ce se întâmplase cu Will; nu eram sigură că aveam ce să explic sau că eu înțelegeam ceva din toate astea.

Îl iubeam pe Will, dar poate că mă păcălise; poate că era un actor bun când își punea mintea. Crezusem că îl puteam ajuta, că-l mai ajutam încă. Mama făcuse aceeași greșeală cu tata. Doamne, nu mai știam ce să cred. Nu-mi doream decât să mă întorc în pod – și, pur și simplu, să scriu cântece din nou.

M-am așezat la birou, uitându-mă în gol. Soarele răsărise, iar păsările începuseră să cânte. Dar capul meu era plin de imagini neplăcute. Îmi aduceam aminte de un film cu Julia Roberts, *În pat cu dușmanul*. Aveam senzația că eu eram personajul principal, sau din *Lumina de gaz*. Sau poate că dormeam și visam. *Te rog. Fă să fie vis.*

„Nu știu cine e soțul meu, mi-am tot repetat. Se poate așa ceva? Asta se întâmplă? Ce avea Will de gând să-și facă. Ce avea de gând cu noi?"

Allie umbla de colo până colo prin birou și a dat peste mine. Am făcut tot posibilul să mă prefac că nu se întâmplase nimic.

– Am tot așteptat, iarăși și iarăși și iarăși să vii să mă vezi, i-am spus.

I-am făcut semn să vină să mi se așeze în poale. A fugit spre mine și mi-a sărit în brațe.

L-am ținut strâns pe Allie, l-am sărutat și l-am îmbrățișat. El a făcut la fel. Nu știa cât de mult conta pentru mine să fie acolo. Simțeam că încep iar să mă bâlbâi. Pieptul părea gata să-mi explodeze. Îmi plăcea să-l țin în brațe. Făceam lucrul acesta în fiecare dimineață din ziua când se născuse. Nu cred că sărisem vreo zi.

Dintr-odată, Allie s-a întors cu fața către mine. S-a încruntat și mi s-a uitat în ochi.

– Ce s-a întâmplat, mami? m-a întrebat băiețelul meu. Ce s-a întâmplat?

Ceva mai târziu, în aceeași dimineață, m-am întors la spitalul cu pricina, în centrul New Yorkului. Mi s-a permis să-l văd iar pe Will. Stătea în capul oaselor, încă incredibil de amețit, bând niște suc printr-un pai.

Partea feței care nu era acoperită de bandaje era vânătă; ochii îi erau două crăpături oribil de înguste, buzele umflate, ca și cum ar fi fost înțepat de un roi de albine, nu doar de una singură. Arăta ca unul dintre amărâții aceia care dorm prin canalele din New York. Propriul meu soț arăta exact așa.

Când am intrat în salon, Will a întins o mână către mine. Am simțit cum mi se înmoaie inima. Nu m-am putut abține.

– Maggie... a șoptit.

Nu i-am luat mâna, în schimb am stat și m-am uitat la el pur și simplu. Nu puteam să suport să mă țin departe de el, dar nu aveam încotro.

– Maggie... iartă-mă. Te rog, iartă-mă.

– Cum aș putea, Will? a trebuit să-i răspund într-un final.

A început să plângă ca un copil. S-a făcut covrig și a plâns. Era atât de patetic, de cumplit de singur și nu puteam să-mi dau seama ce era cu el.

Mi s-a rupt inima de milă, dar nu am putut să mă duc să-l alin. De data asta, chiar nu am putut.

CAPITOLUL 75

Gânduri negre îl bântuiau pe Will de când se întorsese acasă, dar nici în spital nu-l scutiseră. Îl îngheța gândul că Maggie era încă o mare vedetă, iar el era un nimic. Dar, înainte de toate, ce-l chinuia cel mai tare era că Maggie părea *fericită*. Maggie, Jennie și Allie erau o unitate de sine stătătoare. Nu aveau nevoie de el. Funcționau foarte bine fără ajutorul lui.

Gânduri negre. Constant. Dimineața, la amiază și, mai ales, noaptea.

Cum ar fi acela în care Allie avea un accident de călărie.

Sau despre frumoasa Jennie – o mulțime de fantezii îi populau mintea. Jennie și așa era îndrăgostită de el. Era ca toate celelalte, nu-i așa? Toate îl voiau, cu disperare, până în secunda în care descopereau cine era el cu adevărat.

Palmer era la fel de rău ca toți ceilalți, ba poate chiar mai rău. Propriul lui frate lua bani de la el, în schimbul trecerii sub tăcere a câtorva secrete inofensive. Dar măcar Palmer nu ascunsese niciodată că era un mare ticălos, un nenorocit de doi bani.

Maggie era adevărata problemă, iar el nu știa ce să facă în privința ei.

Dar nu ducea lipsă de gânduri negre.

De multe posibilități. Nici una foarte plăcută.

Cum ar fi?

Cum ar fi dacă m-aș sinucide, așa cum a făcut tata?

Cum ar fi dacă aș duce gândul ceva mai departe?

Cum ar fi dacă, cum ar fi dacă, cum ar fi dacă...

CAPITOLUL 76

Fiți foarte atenți acum. Vă rog. Încercați să ascultați fiecare cuvânt, fiecare nuanță. Abia de aici călătoria începe să ia o turnură foarte ciudată, de aici am început să-mi pun la îndoială sănătatea mintală. Numai gândul la asta îmi întindea nervii la maximum, îmi întorcea stomacul pe dos, mă făcea să nu fiu sigură pe mine.

„Sunt vinovată? Sunt o criminală, așa cum s-a tot spus despre mine? Sau eu sunt victima în toată povestea asta?"

– Mă duc la San Francisco. Trebuie să mă duc, Will, i-am spus la câteva săptămâni după „accidentul" lui din New York.

Se purta încă foarte ciudat, dar nu și în preajma lui Jennie și a lui Allie, așa că nu mă plângeam foarte tare.

– Poftim?

Will abia dacă a ridicat privirea de la televizor. În ultima vreme părea a se pierde în orice făcea. Câteodată arăta de parcă era la mii de kilometri depărtare, total aerian, mai ales când trebuia să vorbesc cu el. Nu înțelegeam ce se întâmpla. Și cum aș fi putut afla, de vreme ce ridicase un zid între noi.

– M-au rugat să țin un concert de binefacere în Candlestick Park și am acceptat. Am nevoie să cânt iarăși, Will. A trecut prea mult timp.

A închis televizorul și s-a întors cu fața la mine. Se uitase la un meci, numai în tricou și în pantaloni scurți, ceea ce îmi dădea

întotdeauna senzația că aștepta să fie chemat de pe banca de rezerve. Era încă într-o incredibilă condiție fizică și arăta gata de joc, oricând ar fi fost solicitat.

– Fără să mă întrebi și pe mine dacă nu vreau să vin cu tine?

– Cred că e mai bine să mă duc singură. Barry va fi acolo...

– Cretinul ăla.

– ... și vom lansa albumul de îndată ce terminăm concertul.

Nu aveam nici o intenție să-l menajez, dar nici să spun ce simțeam în momentul acela, ceea ce ar fi fost ceva de genul „Cel puțin eu îți spun când plec undeva".

– Deci, *tu* ai hotărât să mergi în California, așa, pur și simplu.

Se făcuse roșu la față de furie. Ochii îi ieșiseră din orbite, complet sălbatici. „Într-una dintre zilele astea o să-și iasă din fire, nu-i așa?" mi-am spus.

S-a întors către mine cu fața contorsionată de furie.

– Eu ce dracu' sunt pentru tine? Prețul pe care îți ștergi tu picioarele? Asta am ajuns eu pentru tine, Maggie?

– Cine a zis așa ceva? Eu nu simt așa față de tine. Doamne! Ce se întâmplă cu tine? Poți să-mi explici, te rog?

– Eu îți dictez unde te duci și unde nu te duci! Ai înțeles?

Dintr-odată, l-am auzit pe Phillip. Avea exact același ton al vocii.

Dar am reușit să-mi păstrez calmul, cel puțin în aparență.

– Tu nu dictezi nimic, Will. Tu decizi asupra vieții tale, nu asupra vieții mele.

S-a ridicat de pe scaun și a venit înspre mine. Am rămas pe poziție. A stat nemișcat în fața mea și s-a uitat la mine cu o privire întunecată, suspicioasă.

Nu-mi plăcea deloc ce se întâmpla. Privirea, limbajul amenințător al corpului lui, totul îmi displăcea. Nu-l văzusem niciodată așa și mi s-a făcut frică dintr-odată.

Mi-a tras o palmă zdravănă. Nu am avut cum s-o evit.

Cu un urlet, m-a lovit în obrazul stâng. A doua oară am primit un dos de palmă care m-a aruncat, fără drept de apel, pe spate.

Era ca și cum două bombe au explodat în capul meu. Nu-mi venea să cred! Nu mă mai lovise niciodată. Nu mai ridicase mâna niciodată la mine, nu mă amenințase niciodată.

– Nu te duci la San Francisco! a început să urle. Nu mă părăsești tu pe mine, curvă nenorocită ce ești!

A dat să-mi mai tragă una, dar apoi s-a oprit și și-a lăsat ambele brațe să-i cadă, neputincioase, pe lângă corp.

Era ca și cum s-ar fi răzgândit sau și-ar fi venit în fire, aproape ca și cum era o cu totul altă persoană.

– Bine, a spus. Du-te la San Francisco. Mă doare undeva de ce faci tu, Maggie.

Am început să tremur din tot corpul. Nu-mi puteam permite să plâng. Apoi, tremurul s-a accentuat rău de tot. Picioarele m-au lăsat. Brațele la fel.

– Am să-i iau pe Jennie și pe Allie cu mine, l-am înștiințat. Abia puteam să vorbesc, darămite să-l mai și privesc. Nu ai cum să ne oprești. Să nu încerci s-o faci.

CAPITOLUL 77

„Abuz fizic.

M-a lovit.

Nu sunt eu asta."

Îmi veneau în minte versurile propriului meu cântec. Mă uitam în gol, prin hublonul avionului, privirea mea escaladând un munte imens de nori albi ca zăpada. Lângă mine, Allie dormea dus, cu capul în poala mea. De partea cealaltă a culoarului, Jennie asculta ceva la căștile puse la dispoziție de compania aeriană.

Amândoi erau fericiți să meargă cu mine. Nu știau ce se întâmpla între mine și Will. Concertul meu coincidea cu vacanța lui Jennie. Allie voia mereu să stea pe lângă mine, și exact asta se și întâmpla. Eram atât de apropiați toți trei, încât acronimul JAM mi s-a părut foarte potrivit pentru noi. Jennie, Allie, Maggie. Nu l-am schimbat, ca să-l includem și pe Will.

După ce-am coborât din avion, m-am confruntat din nou cu obișnuitele priviri insistente și saluturi din partea străinilor. Unii încercau să-mi ceară un autograf, aproape doborându-mă din picioare; alții încercau să mă atingă, ca și cum a atinge o celebritate te ridica și pe tine la statutul respectiv.

Celebritate!

Dacă ar ști ei ce înseamnă cu adevărat să fii celebru... să te privească tot timpul atâtea perechi de ochi.

La Four Seasons Hotel mă aștepta un fax de la Will:

Succes privighetoarea mea
Iartă-i lui Will greșelile lui
Te rog, iartă-mă
Întoarce-te repede acasă cu copiii
Te iubesc – te-am iubit întotdeauna,
Al tău,
WILL

Am mototolit hârtia.
„Al meu", într-adevăr.

CAPITOLUL 78

Eu, Barry, Jennie și Allie ne înghesuiam într-un elicopter Bell, roșu-argintiu. Dedesubtul nostru se vedeau luminile strălucitoare din Candlestick Park și apele întunecate ale golfului. Eram în ținuta mea obișnuită: o ie albă, lălâie, fustă lungă, pantofi fără toc, în așa fel încât să nu trebuiască să mă simt nici măcar cu un centimetru mai înaltă decât eram.

Dar eram cu adevărat pregătită pentru asta? Nu eram foarte sigură, dar trebuia să încerc, îmi doream cu adevărat să încerc.

În mai puțin de o oră, aveam să-mi fac prima mare apariție într-un concert major în aproape trei ani. Rețelele de televiziune își trimiseseră echipele. Aveau subiect de știri, nu? – și încă ce știri! În seara asta se înregistra un album live. Existaseră peste cinci sute de mii de cereri de bilete; și doar optzeci de mii de locuri.

Eram cu toții în elicoper, o întreagă familie, copiii mei și prietenul meu cel mai bun. Mă gândeam că preferam asta, în loc să fiu acolo jos.

– Hai să nu aterizăm, am zis eu.

Barry a ridicat din sprâncene și a făcut o grimasă. Și-a pus mâna la gură ca și cum ar fi vorbit într-un microfon.

– Alo, Pământul către Maggie, Pământul către Peter Pan.

– Vorbesc serios. Nu putem să stăm aici până mâine?

Mă simțeam puțin ametită.

– Ce folosim pe post de combustibil? a întrebat Jennie.

– Ne pot face plinul în aer? Ca bombardierele de cursă lungă. Ar fi foarte mișto.

– Ni s-ar face foame, a zis Allie, mereu cu gândul la mâncare.

– Păi când ne-ar face plinul, ne-ar pasa și niște sandviciuri. O nimica toată.

– Dar mi-e foame acum, a anunțat Allie.

El era membrul JAM cel mai pragmatic.

– Nu mai avem mult și aterizăm, i-a spus Barry, indiferent de ce spune maică-ta. Vă iau eu de mâncare de îndată ce ajungem în Park. Sandviciuri de vită, mmmmm, buuun.

Am simțit dintr-odată un val de tristețe copleșitoare, dar eram, în același timp, paralizată de frică. Tracul dinaintea intrării pe scenă.

– Nu știu dacă pot continua, am spus. Vorbesc serios, Barry, nu e de glumă.

Mi-a luat mâna într-a lui.

– Emoțiile dinainte de concert. Lasă-te în voia fricii. Folosește-te de ea.

– E mai mult de atât. Mi-e atât de bine aici, sunt în siguranță. Acolo, jos, e pericolul pentru mine. Mai întâi fanii, apoi...

– Will, a răspuns el.

Nu-i spusesem nimic lui Barry despre cearta cu Will, dar el a simțit că ceva era în neregulă. Mă cunoștea mult prea bine.

– Viața, am spus.

OK, vândusem peste douăzeci de milioane de albume; câștigasem unsprezece premii Grammy.

Dar, cu toate astea, putea să-mi fie frică, nu?

Stilul meu muzical era confesiunea personală, nu? Asta puteam să fac și acum. Să mă duc acolo, în fața tuturor oamenilor acelora și să fiu eu. Să fiu eu însămi.

Problema era că... începeam să mă simt ca eu cea din trecut. Îmi aminteam de Maggie cea din West Point. Ba îmi aminteam

și de fetița care izbucnea în plâns pentru că se bâlbâia când trebuia să răspundă la școală.

Știam exact cum trebuia să cânt – cu disperare, dar din suflet. Cântecele mele spuneau de obicei o poveste scurtă și memorabilă și se simțeau în ele mai multe influențe: din muzica rock, de pe Broadway, clasică, franceză – dar în profunzime, se afla adevărul, în toată complexitatea lui psihologică.

Știam toate astea în momentul în care am pășit pe scena imensă din San Francisco și m-am uitat la toate fețele acelea care mă priveau în așteptare.

Prin urmare, de ce îmi era atât de frică? Ba nu, de ce eram paralizată de-a dreptul? De ce îmi era atât de teamă că nu voi putea să scot nici o notă?

M-am așezat la pian și am început să cânt câteva versuri către briza care bătea, înghețată, dinspre golf.

Aproape că am reușit să termin primul cântec...

Apoi totul s-a prăbușit.

Acolo, cu toți străinii aceia, care se uitau la mine – dar și cu copiii mei, Jennie și Allie, în culise.

„Abuz fizic", am început.

„M-a lovit.

Nu sunt eu asta."

Am început să ezit, apoi să mă bâlbâi din nou – ceva ce nu mi se mai întâmplase de mulți ani, ceva ce m-am dat de ceasul morții să țin sub control.

Nu mai puteam cânta. Nu mai puteam continua.

Într-un final m-am întors către mulțimea imensă și am început să *vorbesc:* „Nu mă descurc foarte bine, nu-i așa? Uau. Îmi pare rău. Am dat de bucluc".

Inima mi-o luase razna; aveam palpitații. Am simțit că leșin și că voi cădea de pe scăunelul de la pian.

Apoi Jennie și Allie au venit pe scenă. La fel și câțiva alți muzicieni. M-au ajutat să ies de pe scenă. Abia puteam merge.

– Biata mami, a spus Allie. Biata mami, s-a îmbolnăvit.

CAPITOLUL 79

Will a fost întotdeauna o pasăre de noapte. Acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie să iasă la vânătoare. „Vârcolacul din Bedford."

Și-a condus BMW-ul vreo cinci sute de metri pe Greenbriar Road. A trecut dintr-o alee semiobscură și împrejmuită de copaci – a lui – într-alta.

Intrarea pricipală la Lake Club era marcată de coloane de piatră înalte de trei metri. Un zid inegal făcea înconjurul proprietății, iar Will a ignorat intrarea pentru a se opri la un loc dinainte stabilit, undeva lângă zid.

A parcat și s-a dat jos din mașină. Zidul s-a dat la o parte; o cărare ducea spre partea din spate a clubului, spre o ușă de serviciu care era practic invizibilă pentru cei care nu știau la ce se uită.

Înăuntru, domnea o liniște care-ți dădea sentimentul acela de intimitate și privilegiu. Asta îi amintea lui Will de liniștea catedralelor și a băncilor europene. Și-a croit drum pe lângă mesele de biliard și sălile destinate fumătorilor, până la o ușă, la care a ciocănit la intervale egale.

Ușa s-a deschis din interior. Will a trebuit să-și obișnuiască ochii cu lumina strălucitoare care-i bătea în ochi. Apoi, încetul cu încetul a început să observe îmbrăcămintea din mahon a pereților, tablourile renascentiste care atârnau peste tot în încăpere.

Grupul de bărbați, adunați ciorchine în jurul barului, l-au urmărit cu privirea de cum a intrat. Nu l-au salutat decât în momentul în care l-au recunoscut.

Unul dintre acei bărbați era Peter O'Malley. Deși părea ciudat, el și Will se împrieteniseră între timp. Doar o aveau pe Maggie în comun, nu? Maggie reușise să-i unească, și ei nu pierdeau nici o ocazie de a vorbi despre ea. Peter visa să o distrugă pe Maggie.

În seara aceea, participau amândoi la o întâlnire târzie a membrilor clubului. Întâlnirea aceea era neoficială.

O dată pe lună, câteodată chiar de două ori pe lună, după ce se închideau ușile pentru public, câțiva membri puneau la cale un alt fel de distracție. Era modalitatea prin care câțiva oameni sus-puși se relaxau și se distrau într-un mod cât se poate de neortodox și incorect politic. Dumnezeu știe că acasă, cu nevestele, nu se punea problema de așa ceva.

Camera era luminată de flăcările roșii și aurii din șemineul imens, din piatră de râu. „Flăcările iadului", le numea Will. „O avanpremieră a ceea ce va urma pentru toți cei de față."

În fața șemineului stăteau șase fete, într-o formulă mai mult sau mai puțin aranjată. Toate erau niște frumuseți în floarea vârstei. Pielea neacoperită și părul le străluceau în lumina focului din cămin.

Cea mai în vârstă nu avea mai mult de douăzeci de ani, iar cea mai mică abia dacă împlinise șaisprezece. Toate purtau câte o mască neagră. Fetele nu aveau voie să-i vadă pe membri și nici să cunoască locația clubului.

„Clubul exclusivist din Bedford Hills", se gândea Will. Un paravan, ca oricare altul.

Ceva mai târziu în noaptea aceea, Will a ales-o pe una dintre tinerele fete. Era înaltă și blondă și îi amintea de Jennie.

CAPITOLUL 80

Cred că știam de multă vreme că mariajul meu cu Will se terminase. Acum nu mai era decât o chestiune de timp. Era cel mai bine pentru copii, pentru mine și nu în ultimul rând pentru Will. Nu voiam să-l rănesc, voiam doar să plec.

Will ne aștepta când ne-am întors, anume ca să ne salute. Era cel de odinioară. Venirea noastră l-a făcut să se simtă mai bine. Era aproape copleșit de bucurie. Părea cu adevărat îngrijorat de ce mi se întâmplase în San Francisco, semicăderea mea nervoasă. Mi-a spus că știa foarte bine ce însemna „tracul", și l-am crezut.

Mi-a promis că nu va mai fi nervos, că nu va mai căuta ceartă cu tot dinadinsul, că nu va mai dispărea de acasă. Frica de a fi părăsit îl adusese la disperare. Era, încă o dată, foarte stăpân pe sine și conștient de sentimentele lui.

Am stat și l-am ascultat, cu tot ce avea de zis. Cuvintele îmi erau cunoscute. Dar decizia mea era luată. Will mi-a arătat – puțin, e adevărat – o parte a lui în preajma căreia nu aveam de gând să stau.

O liniște apăsătoare s-a lăsat peste locuința din Bedford.

„Câteodată, chiar și cu Philip aveam parte de liniște", mă gândeam.

Puneam totul în ordine; am stat de vorbă cu Nathan Bailford și am încercat să am grijă de toate detaliile legale, atât cât îmi stătea în putință. Mai aveam nevoie de o zi sau două și apoi urma

să stau de vorbă cu Will. Între timp, mergeam la un psihiatru foarte bun, undeva pe lângă Tarrytown. Eram, așa cum aveau să spună ziarele ceva mai târziu, „sub îngrijire medicală", cu tot ce implica asta.

S-a întâmplat însă ceva total neașteptat. Am primit un telefon de la Jennie de la școală. Spuneau că era important. Clădirea administrativă a Academiei Bedford Hills era casă mică, victoriană, foarte curată, care arăta ca un han de țară, cu foarte mare succes la public. În timp ce mă grăbeam înăuntru, vedeam cum elevii mă recunoscuseră și încercau să nu se holbeze la mine. Le-am făcut cu mâna puștilor pe care îi cunoșteam, și chiar câtorva pe care nu-i știam.

Am urcat scările rapid, m-am oprit într-o baie să mă pieptăn, să mă dau cu ruj, să mă asigur că am capul pe umeri.

Trebuia să mă întâlnesc cu doctor Henry Follett, decanul academiei, și nu voiam să arăt altfel decât toate celelalte mame care aveau copii elevi în această școală. Ca să nu mai zic că, dintr-un motiv necunoscut mie, eram probabil mult mai supărată decât o cerea situația.

Biroul domnului Follett era mic, dar plăcut, cu o fereastră care dădea înspre campus, cu obiecte în tot locul – trofee de la campionate, steguleț, fotografii ale lui Follett cu oficialii locali.

Follett era un bărbat plăcut, la vreo cincizeci de ani, solid și spilcuit, cu ceea ce ghiceam a fi un foarte bun simț al umorului, deși avea o expresie foarte serioasă, iar zâmbetul era al unui profesionist. Ochii însă îi rămâneau calzi. Avea și o strângere de mână foarte plăcută.

Nu știam de ce mă chemase la el. Am venit imediat, cu toate că eram ocupată acasă, distrasă de problema mea cu Will. Aveam un nod în gât, în stomac, spinarea îmi era toată în noduri.

– E vorba de Jennie, mi-a spus imediat ce m-am așezat în fața biroului mare și aglomerat.

– Da, mi-am dat seama. A făcut ceva? am întrebat.

Mă chinuiam din răsputeri să nu arăt ce simțeam. Trebuia să fiu puternică – știam că pentru Jennie aș fi fost în stare.

– Nu sunt foarte sigur, doamnă Bradford. Poate mă lămuriți dumneavoastră.

Nu observasem ceva prea ieșit din comun la ea. Era totuși o adolescentă.

– Mie mi se pare în regulă. E adevărat că e rebelă câteodată, încăpățânată, pusă pe harță, că îi imită pe Butthead și Beavis prin casă numai ca să mă înnebunească pe mine de cap.

– Deci e la fel și acasă. Nu a fost bolnavă în ultima vreme? Deprimată, nefericită?

Am scuturat din cap, continuând să fiu îngrijorată și confuză în același timp. Ce voia să spună prin asta? O vedem pe Jennie în fiecare zi. Normal că avea viața ei și prietenii ei. Eu mergeam pe principiul că cel mai bun lucru pe care îl poate face mama unei adolescente e să-i lase suficient spațiu să se desfășoare. Asta și dragoste.

– Cu siguranță nu a fost bolnavă, i-am spus. Ce se întâmplă, domnule Follett? Vă rog să-mi spuneți de ce m-ați chemat.

A început să bată darabana cu degetele în birou.

– Semestrul acesta Jennie a lipsit șaptesprezece zile de la școală.

Bomba!!! M-a luat cu transpirații reci.

– A chiulit șaptesprezece zile?

– De tot. Nu a venit deloc.

– Dumnezeule! Nu am avut nici cea mai vagă idee. Aproape că nu-mi vine să cred. Nu e stilul ei să facă asta.

– Nu, nu e, a fost el de acord.

Mi-a înmânat niște hârtii de pe birou. Un catalog cu note și câteva scutiri de la medic.

– Este semnătura dumneavoastră?

M-am uitat la catalog și la scutiri. Îmi tremurau mâinile.

– Este numele meu, nu și scrisul meu.

Încă o bombă!

– E a lui Jennie?

– Nu sunt sigură. Poate.

Se învârtea camera cu mine. Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat. Jennie nu-mi făcuse niciodată probleme.

– Noi credem că a încercat să vă falsifice semnătura, mi-a spus doctor Follett, trezindu-mă din reverie.

– Jennie nu ar face așa ceva, am răspuns cu o grimasă de durere.

Însă, evident, făcuse.

– Sunteți sigură? Dacă nu e semnătura dumneavostră și nu e falsificată de Jennie, atunci a cui poate fi?

Mi se învârtea capul.

– Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Dintr-odată, eram furioasă pe Jennie. Nu am avut niciodată secrete una față de cealaltă. Întotdeauna mi-am făcut timp pentru Jennie, indiferent ce altceva se întâmpla în viața mea.

– Domnul Shepherd? a întrebat decanul.

– Nu, el este tatăl vitreg a lui Jennie. El ar semna pur și simplu. În plus, nu e nici semnătura lui.

– Uitați-vă la ultima foaie din catalog, vă rog, mi-a spus.

M-am uitat. Erau numai note de 6 și 7. Îmi venea să plâng. Jennie a fost elevă de 10, întotdeauna. Poate pentru că întotdeauna am crezut asta, nu i-am acordat suficientă atenție.

– Doamnă Bradford, Jennie este una dintre cele mai bune eleve ale Academiei Bedford Hills. Apoi, din senin, semestrul acesta a început să ia note foarte proaste. Cel puțin, pentru nivelul ei. De obicei, așa ceva se întâmplă în anul terminal, când copilul a fost acceptat la facultate și simte că merită să ia o pauză. Dar Jennie e în primul an. Tocmai perioada când notele ei trebuie să fie foarte mari.

– Știu asta. Jennie știe asta, i-am răspuns.

Nu pricepeam ce s-ar fi putut întâmpla. Toate astea apăruseră din senin. Nu credeam că simțise ce se întâmpla între mine și Will, dar poate că mă înșelam. Copiii își dau seama întotdeauna.

Doctor Follett s-a ridicat de la birou și mi-a întins mâna.

– Aici, la academie, toți o îndrăgim pe Jennie. Profesorii, colegii, toată lumea. Dacă aflați ceva, vă rog să mă sunați. Nu ar însemna că-i trădați secretele. Nu este prima dată când așa ceva se întâmplă unui elev, iar noi ne pricepem să punem lucrurile la locul lor.

I-am strâns mâna, apoi am ieșit – voiam să dau de Jennie. Nici atunci nu era la școală.

Dar mai întâi, am rămas ceva vreme în parcarea școlii, în încercarea de a mă opri din tremurat. Lumea mea părea că se prăbușea.

CAPITOLUL 81

Jennie s-a întors acasă pe la trei și jumătate, cu ghiozdanul ticsit de cărți, părând complet nevinovată. Am rugat-o să iasă la o plimbare cu mine.

Am dus-o în rezervația Pound Ridge, o oază de natură, în mijlocul Westchesterului. Pe la ora patru, urcam amândouă un deal care ducea înspre un vechi turn de apă, din vârful căruia se putea vedea Long Island Sound și chiar New Yorkul în depărtare.

Jennie, evident, voia să știe despre ce era vorba. Am rugat-o să aștepte. „Toate la timpul lor, iubita mea."

Am mers în tăcere – nu știam de unde să încep – și ne-am oprit, fără suflare, când am ajuns la destinație. Mă simțeam foarte maternă, furioasă, rănită, optimistă – exact ca în cântecele pe care le scriam. Cântecele adevărate se nasc din viața adevărată, nu?

– Am fost în audiență la doctor Follett, i-am spus într-un final.

„Primul văl a căzut."

Până în momentul acela, Jennie se uita la mine. Dar acum, și-a întors capul. Nu a scos nici un cuvânt.

– Mi-a spus că începi să ai note proaste. Mi-a mai spus și că ai chiulit destul de mult în ultima vreme.

„A căzut și al doilea văl."

– Școala e plictisitoare și o urăsc.

Tonul ei era sfidător și dur. Nu o recunoșteam. Era Jennie în perioadele ei cele mai proaste și nu era ceva ce aveam ocazia să văd des.

– Tu nu credeai așa înainte, i-am spus.

– Cred acum. Nimic nu mi se pare interesant. Profesorii de acolo nu sunt tocmai inteligenți, știi asta?

– Așa că nu te mai duci deloc. Foarte interesant, Jen. O revelație de-a dreptul. Și ce anume faci tu în zilele în care nu te duci?

– Nu mare lucru. Dar oricum mult mai multe decât dacă m-aș duce la ore.

– Acasă nu ești.

– De unde știi tu așa de bine? Stai închisă în biroul ăla aproape toată ziua.

Acum era absolut nedreaptă, dar mi-am păstrat calmul.

– Ba știu foarte bine, și tu știi că știu. Jennie, te iubesc și dacă ai vreun necaz, de orice fel...

– Nimănui nu-i pasă de nimic. Nu te preface. Nu-mi vorbi mie de sus.

Simțeam, chiar și fără să o ating, o mare tensiune în corpul ei, din cauza efortului pe care îl depunea ca să-mi vorbească. Când s-a întâmplat asta? Cum s-a întâmplat? De ce?

– Te iubesc, i-am spus, cu vocea ezitantă. Tu ești cel mai de preț lucru din viața mea. Nu a fost altfel niciodată.

Calmul aparent pe care-l păstra s-a destrămat. Ca și al meu.

– Nu spune asta, a început ea să plângă. Nu-mi spune că mă iubești, mamă. Nu merit să spui asta.

Abia mai puteam vorbi. Cu greu îmi reținem lacrimile și suspinele.

– De ce? *Eu chiar te iubesc.* De ce nu ți-aș spune dacă e adevărat.

– Pentru că *nu ai avea cum.* Tu nu știi cine sunt și e nevoie de ceva de genul ăsta ca să-ți atragă atenția. Note poaste! Adică – *cui îi pasă de ele?*

Nu am mai rezistat și am izbucnit în plâns. Credeam că pot să le fac față la toate, dar nu și la așa ceva.

Din senin, Jennie s-a aruncat în brațele mele, îngropându-și capul în gâtul meu. Puteam să-i simt lacrimile fierbinți, căldura trupului ei.

– Nu-ți pot spune, a zis ea suspinând. Nici măcar nu sunt sigură dacă știu cu adevărat. Nu am decât cincisprezece ani și toate astea sunt puțin cam prea mult pentru mine. Ce noutate! a reușit să râdă, într-un târziu, ușor înecat.

– Doamne, mamă, mi-a spus Jennie. Tremuri toată.

Ședeam pe pământ și ne strângeam în brațe; am stat așa mult, mult timp. Începuse să adie un vânticel și mi-am înfășurat puloverul în jurul ei. „Copilul meu, mă gândeam. Prietena mea de cursă lungă. Scumpa mea Jennie."

Dar nu știam cum să o fac să se simtă mai bine, cum să fac să fie bine pentru toată lumea. Evident, dădeam vina pe mine. Încercasem să fiu o supermamă, dar nu fusesem suficient. Niciodată nu e suficient.

CAPITOLUL 82

Dimineața următoare am petrecut o oră minunată în grădina din spatele piscinei, trebăluind prin soarele neobișnuit de cald pentru perioada aceea. Timpul pe care mi-l dedicam mie, senzația soarelui pe gâtul meu, efortul fizic – era exact ceea ce doctorul recomandase. Am început să mă adun.

Aveam nevoie de timp să gândesc, să aduc lucrurile pe linia de plutire. Situația cu Will, care se înrăutățea pe zi ce trecea. Problemele lui Jennie la școală. Experiența mea neplăcută din San Francisco. Erau prea multe de procesat dintr-odată; mi-era teamă că nu le făceam față foarte bine.

S-a auzit o explozie în pădurea de dincolo de piscină.

M-am oprit din săpat, din gândit, din respirat și am ascultat cu toată puterea mea de concentrare. Și cu teamă.

O a doua explozie a răsunat de dincolo de zidul gros de conifere. Copacii îmi blocau privirea.

„Focuri de armă? Dumnezeule!"

Am sărit în picioare și am pornit în viteză către pâlcul de copaci. Un urlet mi s-a oprit în gât.

„O, Doamne, Dumnezeule... ce s-a întâmplat?

Acum ce Dumnezeu s-a mai întâmplat?"

Am intrat în pădurice, alergând înspre locul de unde s-a auzit zgomotul împușcăturilor. Parcă îmi implântase cineva un cuțit în inima care bătea gata să-mi sară din piept.

Umblam purtată de instinct: gândul de a suna pe cineva nici nu mi-a trecut prin cap. Oricum, pe cine aș fi putut să sun?

Focuri de armă. Lângă casa noastră? Cum se putea așa ceva?

Gleznele îmi erau zgâriate de pietrele și spinii de pe drum. Nu se mai auzise nici un foc de armă, ci numai o liniște apăsătoare, grea și dezolantă. Am ajuns, într-un târziu, într-o poiană. Acolo m-am oprit din alergat.

L-am văzut pe Will. Ținea o pușcă în mână.

La sunetul pașilor meu, s-a întors. S-a uitat la mine ca și cum nu aveam ce căuta acolo.

– Ce faci? am reușit să îndrug.

– Exersez la țintă, a răspuns. A făcut un semn către niște cutii de suc, înșirate pe un buștean. Nu vrei să-ți testezi puterile, Maggie? Mi-a oferit cel mai frumos zâmbet à la North Downing pe care-l avea în dotare. Încep să fiu foarte bun la asta. Se pare că am un talent înnăscut. O foarte bună coordonare ochi-mână.

„Și Phillip avea o armă de foc. Am folosit-o ca să-l împușc. Îmi amintesc cum îi curgea sânge întunecat pe gură, privirea terorizată, auzeam în minte geamătul de surpriză în momentul când glonțul fatal îi străpunsese corpul."

– Să nu te prind cu ea! am urlat. Nu cumva să vii cu ea în casa mea. Scapă de pușcă!

Will s-a uitat la mine mai întâi cu răceală, apoi cu un rânjet înflorit în colțul gurii.

– Casa noastră, Maggie. Dar, oricum, e decizia ta. Dacă te deranjează, o fac dispărută. Dacă nu ai încredere în propria persoană atâta vreme cât ai arma prin preajmă, te înțeleg perfect.

CAPITOLUL 83

A venit și ziua aceasta. Nu mi-aș fi dat seama că asta era ziua fatală. Dar aceasta era, într-adevăr, ziua.

Pentru că nu puteam să dorm, m-am strecurat afară din casă chiar înainte să se crape de ziuă. Aveam pe mine un halat și cei mai zdrențuiți tenișii pe care-i țineam prin casă. Părul îmi era încâlcit. Arătam cumplit.

Mă gândeam că poate aerul proaspăt îmi va face bine, îmi va da poftă să încep ziua. Speram să nu mă vadă nimeni în halul în care eram. Să nu fie vreun paparazzo furișându-se pe lângă gard, gata să mă fotografieze așa.

M-am plimbat către zidul de piatră, aproape dărâmat, care desparte proprietatea mea de terenurile de la Lake Club. Tenișii mei călcau sfidător peste frunzele ude și peste plantele agățătoare. Gaițe albastre și prihori zburau de colo-colo prin copacii înalți de deasupra mea.

– Ia mai tăceți naibii, le-am aruncat eu morocănoasă.

Am fost surprinsă să mai aud pe cineva în spatele meu, umblând prin pădure. O voce de om.

– Cine e acolo? am întrebat. Alo?

J.C. Frazier și-a făcut apariția. Venea de pe pajiștea aparținând clubului, unde își ducea zilele pe post de grădinar. J.C. era omul naturii, întotdeauna pe afară, așa că ne mai întâlneam din când în când. Știam că se vedea cu doamna Leigh și îl știam a fi

un om cumsecade. „Da, și ăștia sunt foarte greu de găsit", eram tentată să-i spun doamnei.

– 'Neața, doamnă Bradford. Dumneata ești vinovată de vremea asta?

Nu avea nici o grijă pe lumea asta și, până la urmă, de ce ar fi avut? Terenurile de care avea grijă erau în perfectă ordine.

– Credeam că dumneata ești responsabil cu vremea, J.C.

– Nici vorbă, doamnă. Eu am grijă numai de pământurile astea. Am senzația că de cele înalte te ocupi dumneata. Iar astăzi ai făcut o treabă foarte bună. Numai cer senin cât vezi cu ochii.

Ne-am oprit să stăm de vorbă lângă un zid acoperit de mușchi. Probabil că J.C. știa mai multe secrete ale locuitorilor din Bedford decât oricine altcineva, dar slujba lui depindea de discreția lui la fel de mult ca și de abilitățile lui de mare grădinar, așa că discuția noastră se limita la florile sezoniere și la vara care se apropia. Discuție inofensivă, de complezență, dar picase la țanc și mă făcuse să mai uit de ale mele, chiar dacă pentru scurt timp.

Mi-am adus aminte de ceva ce voiam demult să întreb pe cineva de la club, sau poate că era ceva ce mă tot feream să întreb, până acum.

– Am tot observat lumini la club, în miez de noapte. Să zicem, cam pe la unu sau două.

J.C. s-a gândit și apoi a scuturat din cap.

– Nu e posibil. Nu, mi-e teamă că nu, doamnă Bradford.

– Am văzut luminile. Nu mă înșel.

– Nu se poate, doamnă. Nu cred. Nu se poate. Clubul se închide la 23.00. Fără excepție. Asta e regula de aur.

Eram tentată să discut despre asta cu el, dar apoi am lăsat-o baltă. Dacă J.C. nu voia să vorbească despre asta, era treaba lui.

Și-a îndesat pe cap șapca, una albastră, pe care scria „NY Giants".

– Trebuie să mă întorc, am foarte mult de lucru. O zi plăcută, doamnă Bradford.

Priveam cum J.C. își croia drum spre imensa clădire a clubului.

„Ciudat, mă gândeam, cum să nu știe el de luminile de la club. Sau, dacă știe, de ce să mă mintă?"

M-am îndreptat, într-un final, spre casă, hotărâtă să am o discuție cu Will în dimineața aceea. Nu aveam încotro, oricât de dureros ar fi fost pentru toată lumea. Ziua asta era la fel de potrivită ca oricare alta.

Jennie și Allie prăjeau niște pâine. Era amândoi gata de școală. Jennie chiar arăta dornică să meargă la școală, ceea ce nu putea decât să mă bucure.

– Will s-a trezit? i-am întrebat, încercând să vorbesc ca și cum nu era mare lucru, nimic ieșit din comun.

– Tocmai l-ai ratat, mami, mi-a spus Jennie. A trebuit să plece în oraș, nu știu cu ce treabă. A zis că se întoarce pe la patru.

Am mârâit. Will nu avea niciodată treabă la ore din astea. Norocul meu.

Asta era ziua cea mare.

CAPITOLUL 84

Will nu s-a întors acasă la patru, și nici la șapte și jumătate, când ne-am așezat la masă.

Nici la zece, când am mers sus, să ne pregătim de culcare. Nu a sunat măcar o dată să spună că întârzie sau că nu mai vine deloc.

Ședeam în pat, cu luminile stinse, dar cu ochii în tavan, larg deschiși. Dădeam vina pe mine pentru tot, deși știam că nu ar trebui să gândesc așa. Will fusese atât de nemaipomenit de romantic și de sensibil la începutul relației noastre, dar apoi asta încetase. Complet.

Mă întrebam dacă nu cumva avea vreo aventură sau, poate, mai multe. Bănuiesc că nu ar fi trebuit să-mi pese, dar îmi păsa.

Nu știu cum am reușit să adorm. Știu doar că am adormit.

Apoi am auzit:

– Fir-ar al dracului! Dracu' să vă ia!

Înjurăturile lui Will au reușit să mă trezească. Era în dormitor. Era acasă.

Vedeam cum stă în ușă, examinându-și piciorul. Se lovise, umblând prin întuneric. Foarte bine. Așa-i trebuia.

Ușa dormitorului era pe jumătate deschisă și lumina care se strecura de pe hol contura silueta lui Will. Doar fața îi rămăsese în umbră.

S-a întors să se uite la mine, dar eu m-am prefăcut că dorm. Mi-am ținut respirația. Apoi s-a furișat afară din dormitor.

A tras ușa după el, într-o manieră foarte ezitantă. Ușa s-a trântit în urma lui. Probabil încă unu dintre jocurile lui psihologice. Să-l ia dracu'.

M-am uitat la ecranul luminos al ceasului. Era 12.45.

„Unde a fost toată noaptea? Poate ar trebui să mă scol să vorbesc cu el acum, cât copiii dorm."

M-am ridicat din pat, m-am dus la fereastră și m-am uitat afară. L-am văzut pe Will. Ce tot făcea? Unde se ducea?

Mi-am pus halatul și am ieșit din dormitor. Holul era cufundat în întuneric. Ieșind, Will a stins lumina pe care o lăsasem aprinsă pentru Allie.

M-am grăbit să ajung jos.

Luminile erau stinse și în living și în biroul meu. Nu se auzea nici un zgomot, nu distingeam nici o mișcare.

Ceva mi se părea în neregulă! De ce erau luminile stinse?

Ce urmărea Will?

Camerele de la parter erau și ele cufundate în întuneric. Nu era nimeni nici în bucătărie, nici în camera doamnei Leigh. Vinerea era ziua ei liberă, din câte îmi aminteam.

M-am întors la baza scărilor și am privit încordat în sus. Nu vedem nimic. Să se fi întors Will în casă?

Am pornit iar pe scări, înspre etaj.

La jumătatea drumului, am văzut ceva rezemat de perete. Inima mi s-a oprit în loc. Am simțit că mi se înmoaie picioarele.

Era arma de foc! În sfârșit, o găsisem. În mijlocul scărilor, acolo unde o lăsase Will.

Capul îmi era un tumult, îmi vuia de zgomot. Haos și confuzie. Nimic nu mai avea înțeles pentru mine.

Ce Dumnezeu se întâmpla?

Era Will la etaj? Ce avea de gând să facă cu pușca aceea? De unde apăruse?

Am luat-o la fugă pe scări. La ultima treaptă, m-am oprit. Sub ușa de la capătul coridorului zăream lumină.

Era ușa de la camera lui Jennie. Cu câteva minute în urmă, nu era lumina stinsă.

M-a îngrozit gândul că Will ar putea să fie înăuntru. „A luat copiii", mi-am spus.

Am alergat să iau pușca și m-am întors la ușă. Măcar eu eram cea care aveam arma, nu Will.

Plănuia să ne omoare pe toți? Nebunii mai fac și din astea. Nu ar fi prima dată când se întâmpla așa ceva, nu?

Am avut un flashback. Phillip!

M-am năpustit pe coridor, spre camera lui Jennie, și am dat ușa de perete. Pușca era pregătită sau cel puțin aceasta era impresia pe care o aveam. Chiar nu știam așa de multe despre armele de foc. Ba, de fapt, nu știam mai nimic.

Ce mi-a fost dat să văd înăuntru m-a scos cu totul din minți.

CAPITOLUL 85

Aceasta era ziua! O, Doamne Dumnezeule, Will!

„Nu-l împușca. Să n-o faci, Maggie, să nu cumva!" a urlat o voce în capul meu, aproape să mă surzească. Jennie era pe pat, cu o pijama pe ea, albă și scurtă. Picioarele ei lungi și goale erau expuse. Avea ochii închiși; părea să respire normal. Pe noptieră era un pahar cu lapte, băut doar pe jumătate.

Nu mi-a scăpat nici un detaliu, oricât de mic, dar de înțeles, încă nu înțelegeam nimic.

Era rău. Era rău de tot.

Will stătea în picioare, la capătul patului. Avea pantaloni kaki și cămașă sport. Avea pe el hainele pe care le purtase la întâlnirile lui din New York? Parcă era îmbrăcat prea lejer pentru afaceri. Ce căuta Will în dormitorul lui Jennie?

– Maggie, a început, rece și calm, cum numai el putea fi. Masca lui de star de cinema. Credeam că dormi. Încercai să mă păcălești?

Inima îmi bătea cu atâta putere și atât de repede, încât îmi era greu să respir.

– Ce cauți aici? am spus sacadat. Ce se întâmplă aici?

Jennie s-a ridicat deodată, în capul oaselor, frecându-se pe la ochi.

– Mamă? Will? Ce se întâmplă? Care e problema? Aia e o pușcă în mâna ta? Mamă?

Will a zâmbit la toată această scenă de coșmar. Era cea mai înfricoșătoare și mai demonică expresie a feței de care avusesem vreodată parte. Nu știam cine era persoana aceasta la care mă uitam. „Ce căuta în dormitorul lui Jennie?" Credeam că îl cunosc.

– Eu și Jennie ne pregăteam de ceva distracție, a spus el. Vrei să ni te alături? *Ménage à troi?*

„*Ménage à troi?*" Eram mult prea speriată și mult prea șocată ca să spun ceva. Pentru câteva clipe, trupul îmi era paralizat. Inima îmi gonea nebunește. Mintea părea gata să facă implozie. „Will și Jennie? Doamne, numai asta nu!"

Am ridicat arma și am țintit înspre Will. Nu-mi păsa de consecințe.

Totuși, nu am reușit să apăs pe trăgaci. Nu am putut. Nu am fost în stare.

– Să ieși afară din casa mea și să nu cumva să te întorci, am zis cu o voce egală.

Will m-a împins să mă dea la o parte și a țâșnit înspre hol, cu toată viteza de care era în stare. După zgomotul pașilor, puteam să-mi dau seama că sărea câte două trepte odată. Râdea tare, cu hohote lugubre, de genul celor pe care le auzim în filmele de groază.

Am luat-o după el, stânjenită în elanul meu de greutatea puștii din mâna mea. Nu aveam de gând să-l împușc, ci doar să mă asigur că a dispărut – pentru totdeauna. Că a dispărut din viețile noastre, ale tuturor.

A ieșit pe ușa din față și eu am fugit după el. Nu reușisem la început să disting mare lucru, cu excepția siluetelor înalte ale copacilor, dar i-am auzit pașii retragându-se spre partea din spate a casei.

M-am aruncat înainte. M-am lovit la genunchi. Am reușit să-mi regăsesc echilibrul.

Deodată, nu am mai auzit pașii!

M-am forțat să înaintez. Am ascultat cu mare atenție, așa cum nu mai ascultasem niciodată, până atunci.

Eram înspăimântată. Șocată. Mi-era frig. Înghețasem cu totul. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui Will în dormitorul lui Jennie. Privirea din ochii ei.

Era prea liniște. Nu-l mai auzeam pe Will, nici nu-l mai vedeam nicăieri. Ce făcea acolo?

Luna s-a ascuns după o cortină de nori. Era aproape beznă. Nu mai puteam rămâne afară. Eram convinsă că trebuia să mă întorc în casă.

Poate că mă păcălise. Poate se întorsese în dormitorul lui Jennie. Nu știam ce să fac.

Stăteam în picioare, ezitând, mijindu-mi ochii, în încercarea de a scruta întunericul din jur. Îmi aminteam cum mă ascundeam sub veranda casei din West Point. Coșmarul meu revenise.

Tăcere.

Întuneric.

Frig. Tremuram din tot corpul.

– Curvă tâmpită și băgăcioasă! M-ai trădat.

Cu un urlet, Will a atacat din spate. Brațele lui puternice s-au aruncat la gâtul meu, să mă sugrume. Am reușit să ies din strânsoare. M-a pocnit în față, o lovitură fulgerătoare. Am căzut în genunchi. M-am chinuit să mă ridic. Nu am reușit. Nici pe departe.

Will și-a luat avânt. Cu un șut puternic, mi-a rupt o coastă, poate mai multe. Durerea era vie, inimaginabilă. Șocul, teroarea momentului aceluia erau dincolo de orice închipuire.

Am căzut pe pământul rece și dur.

Pușca s-a descărcat, cu un geamăt mai puternic decât oricare dintre urletele mele, mai puternic decât un tunet. M-am rostogolit pe burtă, iar apoi, totul s-a întunecat, iar eu mi-am pierdut cunoștința pe frunzele reci și umede.

CAPITOLUL 86

Nu știu.

Nu știu.

Chiar nu știu ce s-a întâmplat în acea fatală noapte de 17 decembrie. Am fost eu cea care l-a împușcat pe Will? Am fost eu cea care l-a ademenit afară și apoi l-am făcut una cu pământul? Mi s-a spus cum că așa aș fi făcut. Sunt vinovată de crimă? De două crime? Și dacă tot mi-au pus două crime în cârcă, de ce nu și pe a treia?

Au dreptate când spun că sunt o ucigașă? Văduva neagră din Bedford?

Poate că am reușit într-un final să înnebunesc de tot. Așa mi se pare. E atât de cumplit, de nedrept. Dar viața nu e întotdeauna dreaptă.

M-am trezit în patul meu, cu fața îngropată în perne și cu o durere cumplită pulsând în partea stângă. Mă simțeam de parcă aș fi fost bătută cu o lopată. Toate se spărgeau în capul meu, cu un zgomot infernal.

Mintea se chinuia și iar se chinuia să reprime imaginile de violență și coșmar care mă bântuiau.

„Cine a tras cu arma? Jennie, mă gândeam. Trebuie să ajung la Jennie. Și la Allie." Eram conștientă de existența unui

bâzâit sonor. Întâi am crezut că mi se năzare, dar apoi mi-am dat seama că venea din afară.

Ce era cu toate vocile acelea pe lângă casa mea? Ce Dumnezeu se întâmpla?

Pleoapele-mi erau nefiresc de grele. Dincolo de ele, o durere teribilă, ca o lamă de cuțit înfiptă în ochi. Un alt fel de durere, foarte vie, îmi străpungea coastele.

Mi-am forțat ochii să se deschidă, dar i-am închis, instantaneu. Lumina era mult prea puternică. Cine a aprins lampa?

Am auzit pași la parter. Will!

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar nu am fost în stare.

Am deschis iar ochii.

Abia puteam să întrezăresc namila în costum negru, cămașă albă și cravată. Stătea la marginea patului, uitându-se de sus la mine. Părea să aibă pe puțin doi metri. Ochelarii cu rame de baga păreau prea mici pentru capul lui imens.

Se holba la mine, pur și simplu. Avea o expresie bizară. „Ce căuta la mine în dormitor? Sau eram într-un spital?" De fapt, acum îmi dădeam seama că părea mai mult un salon de spital.

– Dumneavoastră sunteți Maggie Bradford?

Am încercat să dau din cap în semn de confirmare, încercam să înțeleg ce se putuse întâmpla, unde eram. Poate visam.

– V-am găsit afară și v-am adus noi înăuntru, a spus bărbatul acela. Mi-a fluturat un soi de legitimație prin fața ochilor. O emblemă în auriu și albastru. Sunt Emmett Harmon, șeful Poliției din Bedford. Vocea lui solemnă îmi bubuia în creier.

„Șeful Poliției din Bedford?"

„O, Doamne Dumnezeule. Ce se întâmplă? Jennie? Allie?"

– Puteți să-mi spuneți ce căutați aici? Vă rog, unde îmi sunt copiii? am șoptit.

Gâtul îmi era uscat și mă durea când vorbeam.

– Maggie Bradford, sunteți arestată pentru uciderea soțului dumneavoastră, Will Shepherd. Aveți dreptul să nu spuneți nimic.

CARTEA A CINCEA

JUDECATĂ ȘI EROARE

CAPITOLUL 87

– Domnișoara Norma Breen?

– Da. Cu cine vorbesc?

– Numele meu este Barry Kahn.

– Nu mai spuneți, chiar? Măi să fie, Barry Kahn, cântărețul?

– Același.

– Cred că sunteți fantastic. Mă rog, cântecele dumneavoastră. Cu ce vă pot ajuta?

– Nu sun pentru mine. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Avem?

– Eu și Nathan Bailford.

– Nathan! Ce mai face Nathan?

– Vârât până în gât în cazul Maggie Bradford.

– Mda, am auzit că el a preluat cazul. Grea misiune.

– Am vrea să vă angajăm, să faceți parte din echipa noastră. Nathan spune că sunteți cel mai bun investigator din câți cunoaște.

– Sunt foarte bună, dar ce are asta a face? Nu e destul de clar cazul? Cel puțin, eu asta aud.

– Noi nu credem asta, dimpotrivă. Nathan crede că numai clar nu este cazul acesta.

– Eu așa am crezut. Presa spune că l-a ciuruit pe nenorocit, că i-a zburat creierii.

– Nu se rezumă numai la atât, credeți-mă că e mai mult de atât. Sunteți interesată să aflați mai multe?

– El i-o trăgea alteia?

– Nu avem de unde să știm. Probabil. Dar Maggie nu l-ar ucide pentru atât.

– Violență domestică?

– Din câte știu eu, a lovit-o o dată. Ba nu, îmi pare rău, de două ori. Dar nu l-ar omorî nici pentru asta. E un om bun. Exact cum o arată cântecele ei.

– Atunci, de ce-a făcut-o?

– Pentru asta vă angajăm pe dumneavoastră, domnișoară Breen. Nu suntem convinși că ea l-a omorât.

– Aveți nevoie să vă construiți o apărare, sau aveți nevoie de fapte?

– Avem nevoie de o apărare.

– Ah. Mulțumirile mele pentru sinceritate. Apreciez asta la un cântăreț celebru.

– Noi suntem însă convinși că faptele se vor transforma în apărare. Maggie nu e o criminală.

– Ea nu-și omoară decât soții, se pare. Nu ea l-a împușcat pe soțul numărul unu? Parcă îmi aduc aminte că am citit despre asta la rubrica mondenă.

– Nu s-a dovedit niciodată cum că ea a făcut-o. Nu a fost judecată pentru asta. Inițial a fost acuzată de crimă de gradul doi, dar s-a renunțat la acuzații.

– Și tipul cu care locuia? Patrick O'Malley?

– Un accident. O'Malley a suferit un infarct.

– Aveam senzația că ea a mărturisit cum că l-ar fi ucis.

– Poliția susține că o astfel de mărturisire ar exista. Maggie era confuză și dezorientată când a fost dusă la secție. Cred că puteți să înțelegi.

– Presa o judecă deja. Din punctul de vedere al jurnaliștilor, ea a pierdut deja procesul ăsta. Prima crimă cu o armă de mână, a doua, pe o barcă, iar asta cu o pușcă.

– Ascultați, dacă nu vreți să preluați cazul acesta...

– A, păi nu am zis așa ceva.

– Atunci vă alăturați echipei noastre?

– Când e vorba de dumneavoastră, Barry Kahn...

A urmat o pauză.

– Fiți binecuvântată, domnișoară Breen, a spus Barry.

– Spuneți-mi Norma.

Norma i-a auzit suspinul de ușurare de la capătul celălalt și și-a imaginat în ce tensiune trăia. Îi admira loialitatea față de prietena lui, chiar dacă ea era „văduva neagră" din Bedford și aproape cu siguranță vinovată.

CAPITOLUL 88

Mulți n-aveau încă habar de ce se războiau sârbii și croații, dar procesul lui Maggie Bradford era urmărit peste tot în lume. Reporteri și echipe de televiziune veneau de peste tot, nu doar din Statele Unite, ci și din Europa, America de Sud, Asia și, foarte probabil, de pe Lună. Aglomerația de oameni de media era la fel de mare, după părerea Normei Breen, ca la depunerea jurământului prezidențial – numai că disperarea cu care se căutau dedesubturile poveștii era mult mai frenetică.

„Dumnezeule, e un proces de crimă nenorocit, se gândea ea. Oricare va fi verdictul, nu va schimba lumea în nici un fel. Ce dacă a omorât un bărbat sau doi? Cei mai mulți o merită din plin!"

Și-a îndreptat mașina ei galbenă, Camaro, spre Clarke Street în Bedford Village, rulând încet, trecând pentru a doua oară pe lângă tribunal în dimineața aceea. O procesiune de umbrele negre și pardesie de vinil, pungi de mâncare de la Boston Chicken și Dunkin' Donuts se întindea de-a lungul șoselei principale, dincolo de Hamilton Drugs, de chioșcul de ziare a lui Willie și de biblioteca publică.

Ce nenorocire! Ce zonă de calamitate! Autobuzele care transportau turiști erau parcate pe străzile Millar și Grant: autobuze de școală de un galben strălucitor și autocare cu nume ca PITTSFIELD și CATAWBA deasupra parbrizului. Era începutul lui decembrie, iar mirosul de zăpadă plutea în aer.

„Maggie și Will: tragedie romantică, dulce-amăruie." Acesta era titlul zilei; Norma prindea din zbor fraze similare, de la radioul mașinii, inclusiv ceva de genul: „Trei lovituri. E terminată!"

Simpatic titlu! Normei îi plăcea titlul. În sfârșit, puțin umor în tot acest dezastru care se întâmpla să mai fie și slujba ei pentru moment.

Investigatorul principal al apărării nu suporta publicitatea, nu ținea câtuși de puțin la faimă sau să se îmbogățească. Toți reporterii aceia care se țineau ca scaiul după ea o stânjeneau în munca ei. Cu toate acestea știa foarte bine în ce se băgase. Maggie Bradford era o vedetă. Un segment al publicului decisese că era vinovată; celălalt, că era nevinovată ca un nou-născut. Ce credea Norma?

„Fir-ar al naibii, încă nu știu ce să cred. Maggie nu știa ea însăși foarte sigur. Ce a spus la poliție semăna prea mult a confesiune. Dovezile împotriva ei sunt impresionante."

Legitimația ei gălbuie, lipită pe parbrizul mașinii, i-a permis să-și manevreze Chevroletul în parcarea cu acoperiș negru a tribunalului. Parcarea era deja ticsită de vehicule ale poliției locale și statale, cu legitimații de același fel, ca și de mașini particulare, aparținând avocaților și asistenților ambelor părți.

Mercedesul albastru al judecătorului Andrew Sussman era în spațiul rezervat lui, lângă ușa din spate a tribunalului. Prin apropiere era Porsche-ul argintiu al lui Nathan Bailford, ce arăta ca mașina unui puștan de colegiu care mergea să agațe fete frumoase în weekenduri.

Și tocmai Nathan Bailford a fost acela care a venit să o întâmpine, în timp ce ea se chinuia să-și urnească trupul greoi din mașină.

Bailford i-a făcut semn către mulțimea adunată afară, în parcare.

– Și când te gândești că azi e doar selectarea juriului. Gândește-te cum va fi când va începe procesul pe bune.

– Cum se simte clienta ta? a întrebat Norma.

O vizitase pe acuzată de câteva ori în ultimele săptămâni, descoperind o femeie surprinzător de realistă, deși distantă, care nu-i fusese de mare ajutor, dar nici nu o deranjase în vreun fel în investigație. I s-a spus că era „confuză". Norma ar fi zis mai degrabă „patologic deprimată".

– E la fel. Nu s-a prea schimbat nimic din noaptea crimei. Numai căderi, nimic pozitiv. S-a uitat la ea cu nerăbdare. Tu ai ceva nou?

– Nu încă. Sunt însă destule urme de luat. Câteodată mă simt ca un câine de vânătoare. Ha, ha.

Norma nu i-a spus avocatului că erau aspecte ale crimei acesteia care nu prea-i dădeau pace. Nimic concret încă, numai amănunte care nu se pupau, care nu se potriveau deloc, dacă te uitai mai de aproape.

Ce părea cert era următorul fapt: dacă Maggie își împușcase primul soț, fusese forțată s-o facă. Dacă îl împușcase și pe Will Shepherd, fusese forțată s-o facă. De ce sau de cine părea încă foarte neclar.

Partea cea mai proastă în toată afacerea asta era că existau într-adevăr două crime la activ. Una ar putea fi explicată – nebunie temporară, autoapărare, violență casnică de lungă durată. Dar două?

Ar fi putut să se ducă după-amiază la locul crimei, să mai adune ceva informații, să mai caute vreo urmă de mirosit.

Era ceva ce încă nu găsise, ceva esențial. Trebuia să fie ceva.

Fir-ar să fie. Era ceva necurat la mijloc.

În Palm Springs, un soare deșertic, californian, neclar și de un roz tulbure aluneca ușor peste stâncile înverzite de pe vârfurile munților. Razele dimineții cădeau în cavalcade strălucitoare peste piscină și peste plăcile de gresie roșie de pe terasă.

Peter O'Malley și-a pus deoparte ediția din *New York Times* pe care o citea. Și-a scos ochelarii noi de soare de la Ray-Ban,

i-a așezat pe o măsuță din fier forjat și a privit pierdut albastrul scânteietor al apei.

Gândea cu frenezie. Pe suprafața propriu-zisă a apei, suprapusă peste reflexia tencuielii din sala de piscină, aproape că vedea chipul lui Maggie Bradford. Exact așa cum o văzuse la televizor cu o seară înainte. Palidă, cu ochii adânciți în orbite. Arăta ca un zombie nenorocit, complet ruptă de realitate, iar inima lui a tresăltat de bucurie.

„Că bine i-au mai făcut!"

Mai târziu în acea noapte, a auzit-o cântând la radio, vocea aceea care aproape l-a *distrus* umplea spațiul îngust al mașinii. Cântecele ei erau peste tot difuzate, evident. „Privighetoarea din colivie", a numit-o DJ-ul.

Ei bine, vocea aceea nu avea să mai fie auzită prea mult. Nu la radio, oricum (cine avea să difuzeze melodiile unei criminale condamnate?), și nici în sala de conferințe din sediul companiei tatălui său.

Și-a pus ochelarii negri la loc pe nas, a luat de pe masă un pix și o mapă de scris, pe care și le-a adus cu el la piscină și a început să pună pe hârtie scrisoarea care avea să garanteze, în viziunea lui, procesul de distrugere a lui Maggie Bradford.

„Cum îți așterni, așa dormi, scumpo. Acum o să dormi cum ți-ai așternut. Ai încredere în ce spun. «Aventura» ta cu bărbații O'Malley nu se termină aici."

CAPITOLUL 89

Oricine a avut de-a face în mod direct cu Dan Nizhinsky, procurorul din Westchester Country, a avut, în genere, cam aceeași reacție: era prea bun ca să fie adevărat, era perfect pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit.

În primul rând, era felul în care arăta. Avea aproape doi metri înălțime și un păr blond, de culoarea porumbului, care, deși începea să se rărească prematur în creștet, era, în rest, lăsat să crească lung. Fața era, într-o oarecare măsură, îmbătrânită, făcându-l să arate mai bătrân decât cei de treizeci și șase de ani, câți avea de fapt, însă liniile de expresie din jurul ochilor lui de un albastru strălucitor îi confereau o aură de ștrengar care fermeca femeile din juriu și îi atrăgea de partea lui pe bărbați, care îl considerau un prieten.

În al doilea rând, era maniera lui de a se prezenta în fața Curții. Țeapăn ca un par, Nizhinsky părea a face din juriu propriii sfetnici de taină, distanțându-se de ei în același timp, astfel încât ei îl priveau cu un amestec de frică și respect. „Eu sunt cel care vă spune adevărul, părea a zice. Aveți încredere în mine. Oricât de incredibile ar părea aceste revelații, totuși faptele le susțin întru totul."

Totuși, în acest moment, stătea cu picioarele pe birou și își dădăcea asistenții cu privire la procesul care se apropia.

– Nu faptele stau în cumpănă aici, a repetat el, probabil pentru a zecea oară. Ea aproape că a recunoscut că l-a împușcat,

punând arma în mâinile poliției cu care, din câte am înțeles, a cooperat mai mult decât cu propriii avocați. Asemenea comportament nu e tocmai neobișnuit în cazurile de crimă. Dar – și aici a urmat o pauză, pentru efect dramatic – dar această femeie are suficienți bani, încât să-și cumpere cele mai bune resurse legale și de investigație care pot fi puse la dispoziție. Însuși Nathan Bailford va conduce runda de interogatoriul încrucișat; omul are mai multă experiență în procese de crimă decât în litigii. Așa și-a construit reputația. Ca să nu mai zic că au angajat-o pe Norma Breen ca investigator. Dacă există ceva care să o exonereze pe arestată, Norma va descoperi acel ceva – numai că nu există nimic, fir-ar să fie. Nimic!

A urmat o altă pauză, de data aceasta pentru a-și ține emoțiile sub control.

– Apărarea pe care o vor oferi ei, singura posibilă, de altfel, este autoapărarea. Că Maggie Bradford se apăra împotriva lui Will Shepherd, că, dacă nu l-ar fi omorât ea pe el, ar fi omorât-o el pe ea. Ei bine, eu zic că asta e un mare rahat și când vom fi terminat cu ea, la fel va fi făcut și juriul. Acest tip de apărare îmi stârnește greața. Vorbim despre *Maggie Bradford* aici! Nu se putea duce la poliție? I-a fost frică de el? Ei bine, poate că i-a mers când l-a împușcat pe primul ei soț, dar, cu siguranță, nu-i va merge și de data asta. Ea e un superstar. Orice tribunal din lume i-ar fi garantat protecție împotriva lui dacă ar fi cerut-o. Nevastă abuzată? Pe dracu'.

A treia pauză, o gură de cafea. Ceilalți trei prezenți în biroul lui îi cunoșteau principiile judiciare, erau deprinși cu stilul melodramatic. Dar ei știau foarte bine cât de bun era în meseria lui – și cât de mult însemna procesul acesta pentru cariera lui.

– Doi soți, două morți. Asta înseamnă să dai un brânci coincidenței, cum a fi spus la un moment dat S.J. Perelman. Dar apoi, *ei bine, apoi,* mai vorbim și despre moartea celui de-al treilea bărbat din viața lui Maggie Bradford. Un bărbat pe care, se presupune, că l-a iubit mai mult decât pe toți ceilalți.

– Patrick O'Malley, concubinul ei, a murit pe propria barcă, de un presupus atac de cord. Ei bine, chiar să fi fost un atac de cord? Așa spune autopsia. *Dar* noi nu știm ce a provocat acel atac de cord. Nizhinsky a continuat să vorbească pe același ton. Maggie Bradford este o criminală. O ucigașă cu sânge-rece, fără suflet și, până acum, deșteaptă precum diavolul însuși. Dar acum am prins-o. Vinovată de crimă? Nu am fost în viața mea mai convins de ceva cum sunt acum! Nizhinsky și-a încheiat pledoaria și s-a uitat în jur la asistenții lui. Ei, puilor, aveți vreo întrebare sau sunteți prea impresionați ca să mai vorbiți? Crede careva că am putea pierde procesul acesta? Că eu, cu siguranță, nu pot.

CAPITOLUL 90

Nu sunt o expertă în închisori și nici nu îmi doresc să fiu, dar dacă Instituția Corecțională pentru Femei din Bedford Hill este „una dintre cele mai luxoase", atunci le compătimesc pe femeile încarcerate altundeva. E al dracului de neplăcut, mai ales când ești nevinovată; dar chiar dacă nu ești, tot nu se cheamă că aceasta este forma cea mai potrivită de reabilitare. De fapt, sunt convinsă că nu este.

Nu am o colegă de celulă – pentru că sunt mare „vedetă". Fac gimnastică și mănânc mâncare proastă de una singură. Mi-am făcut o prietenă, o altă femeie acuzată că și-ar fi ucis soțul. Nu ne-a scăpat nici uneia ironia amară a faptului în sine.

Sunt înconjurată de drogate, hoațe, membre ale unor găști, incendiatoare și criminale. Jennie mă vizitează de câteva ori pe săptămână și eu abia aștept să o văd. Lui Allie i s-a spus că sunt plecată și că să asculte de doamna Leigh în absența mea. Îmi este atât de dor de ei, că nici nu pot scrie despre asta.

Când mă gândesc la băiețelul meu drag, la fetița mea scumpă simt cum mi se sfâșie inima – mă chircesc de durere. Nu îmi plâng de milă; doar că nu pot să trăiesc fără ei. De dragul lor nu-mi permit să mă prăbușesc.

Am terminat de scris ultima pagină din jurnal înainte de a se da stingerea. A sunat ca un geamăt prelung, iar senzația pe care

mi-a provocat-o nu a fost foarte plăcută. Mai sunt șase ore până la începerea procesului.

Oare ce se va întâmpla până la urmă? Care va fi verdictul? Nu am nici cea mai vagă idee. Nici măcar una, de sămânță. Când voi auzi dovezile, voi afla oare adevărul? Voi ști în sfârșit ce s-a întâmplat cu adevărat? Cine îmi va spune ce zace îngropat în sufletul meu?

Dar voi, veți fi *voi* mai aproape de adevăr decât mine? Până acum nu v-am ascuns nimic. Ce simțiți? Sunteți siguri? Spun adevărul gol goluț – sau nu sunt altceva decât o mincinoasă notorie?

Sunteți siguri în ce mă privește?

Când dau într-adevăr de necaz, oare chiar nu știu decât să-mi fac dreptate cu pușca? Să fie crima singura mea scăpare? Am oare tendința de a mă afla numai în preajma unor monștri?

Sunt și eu un monstru la fel ca ei?

CAPITOLUL 91

Și așa a început!

– Sunteți pregătită, doamnă Bradford? Totul va fi bine. Dar acum e timpul să mergem. Vom încerca să vă ducem în sala de judecată cât de repede posibil. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să reușim. Țineți-vă capul jos. Nu vă opriți din mers.

– Am să fac tot posibilul, Bill.

– Știu.

Au venit mai mulți gardieni. Au trimis din New York un gardian special antrenat, anume pentru mine. Profesionist în astfel de situații. Slujba lui era să-i supervizeze pe ceilalți gardieni care mă protejau de presă.

Treaba lui era să mă conducă înăuntru, să stea lângă mine pe parcursul procesului, apoi să mă aducă la închisoare cât de repede și fără probleme posibil. Îl cheamă Bill Seinbert. Un om de treabă, în felul lui. Bine-crescut și lipsit de toane.

Simțeam cum mă împinge din spate, cu blândețe, iar eu m-am împiedicat ușor la ieșirea din duba închisorii. Fantastic început, nu? Puteam să și văd titlurile de pe primele pagini: „MAGGIE S-A ÎMPIEDICAT CHIAR ÎN PRIMA ZI A PROCESULUI!"

Am pornit către reflectoarele care mă orbeau, către grupurile de trupuri care stăteau înghesuite ca sardinele, printr-un baraj de întrebări jenante: Eu l-am omorât? Cum m-am simțit în

momentul acela? Mi-au dat voie să scriu în închisoare? Cum erau ceilalți prizonieri? Am cântat ceva din repertoriul meu prizonierilor? Ia mai scutiți-mă!

Nivelul de prostie și de „mizerie de clasă" era dincolo de imaginația cuiva. Simțeam că mi se face greață. Îmi fugea pământul de sub picioare. Cătușele pe care le purtam mă făceau să mă simt vinovată.

– Mergeți după mine, a spus Seinbert. Nu vă opriți pentru nimic. Nu adresați nici un cuvânt nimănui, doamnă Bradford.

Am făcut exact cum a spus.

El era profesionistul.

Trupele guvernamentale, cu pălăriile lor de cowboy, abia puteau ține departe mulțimea. Lumea mă huiduia, dar mă și aclama. Oricum, scena m-a amețit cu totul. Ultima dată când a trebuit să înfrunt asemenea mulțime a fost în San Francisco – nu era tocmai ceva ce doream să-mi amintesc în momentul acela.

Niște mâini s-au întins dincolo de baricade și au încercat să mă apuce. „Nu mă atingeți. Vă rog, lăsați-mă în pace! Nu aparțin nici unuia dintre voi." Gândul atingerii unui străin m-a făcut să-mi vină să urlu. M-am abținut, am ținut totul în mine.

Din fericire, cea mai mare parte a mulțimii zgomotoase și haotice era oprită dincolo de ușa masivă din stejar.

Dintr-odată, eram în interiorul imensului foaier al tribunalului. Funcționari ai judecătoriei și mai mulți polițiști – ceva mai în vârstă, de data asta – și alți oficiali de rang mai mic se holbau la mine ca și cum eram un extraterestru coborât dintr-o farfurie zburătoare. Pe pereții zugrăviți în alb, care urcau odată cu scara de marmură a foaierului erau obișnuitele fotografii în alb și negru; steaguri statale, locale și americane atârnau fără vlagă de pe coloane poleite. Era incredibil de ciudat.

Barry și Nathan s-au grăbit înspre mine, Nathan strângându-mi mâna, iar Barry sărutându-mă pe obraz. M-au urmat amândoi în sala de judecată aglomerată. Totul părea atât de ireal. Până și Barry și Nathan mi se păreau ireali.

Îmi era fizic rău. Aveam senzația că o să vomit. Agitația înfricoșătoare părea să se fi insinuat în sala de judecată ca un gaz otrăvitor. Toate fețele s-au întors către mine, ca și cum mișcarea ar fi fost repetată înainte. Oameni obișnuiți. Scriitori celebri undeva la tribune.

Era atât de cumplit, atât de rău.

M-am forțat să-mi țin capul drept, *să arăt* nevinovată. Stăteam alături de Nathan în boxa acuzaților; Barry s-a așezat în primul rând, într-un loc rezervat lui.

M-am apucat cu ambele mâini de masa apărării, ca să am un sprijin. Tremuram din cap până-n picioare. Îmi era frig și mă simțeam cumplit de singură.

M-am uitat în jur după Jennie și Allie. Numai Jennie era acolo, evident. Dar știam asta. Ne-am făcut cu mână una alteia, iar Jennie a început să plângă. Totul era atât de bizar, de ireal și de greșit.

– Vă rugăm, mare atenție! Toți cei care aveți legătură cu prezentul caz, vă cerem atenția cuvenită în această sală de judecată. Onorabilul judecător Andrew Sussman prezidează.

Era momentul de glorie al aprodului tribunalului. Toți ochii erau ațintiți asupra lui. *Buuun.* Asta însemna că, în sfârșit, nu mai erau ațintiți asupra mea.

Procesul a început.

Procesul meu de crimă.

CAPITOLUL 92

„Bizar ca un miel cu cinci picioare, și-a spus Norma Breen. O nebunie! Curată nebunie! Nu se potrivea nimic. Undeva în jocul ăsta era o piesă lipsă.

De ce un singur foc de armă, tras în timp ce Maggie Bradford era în cădere, să fi fost suficient ca să-l ucidă pe nenorocitul acela de bărbat al ei? Totuși fusese suficient, nu? Nu prea aveai cum să te îndoiești de faptul în sine."

Se uita pe fotografiile făcute de poliție la locul crimei pentru a mia oară, fotografii făcute imediat după ce trupul lui Will fusese descoperit.

Trupul era cu fața în jos.

„Eh, ghinion, Will...

Sau poate ai plănuit să ai un asemenea ghinion. Te-ai împușcat singur, cretin nenorocit ce ești? Ăsta era planul de bătaie?"

El era pe fugă; cel puțin asta era evident când observai urmele pantofilor. Maggie s-a luat după el și s-au luptat. Ea l-a împușcat în cap. El a căzut.

Sfârșitul poveștii, sfârșitul lui Will Shepherd.

Începutul actualei povești teribil de încurcate.

Norma a simțit un fior pe șira spinării. Ceva nu era în ordine. Pur și simplu ceva nu se lega. Dar ce dracu' era?

Care era piesa lipsă din acest imens joc de puzzle de doi bani?

Trebuia să facă mai multe cercetări. Trebuia să mai tragă niște sfori. Să țină frâiele în mână. Trebuia să găsească ceva care s-o elibereze pe Maggie Bradford.

„Ca să ucidă din nou?“

CAPITOLUL 93

Ironia ironiilor. Așa mă gândeam și eu. Procurorul îmi iubea muzica – sau cel puțin o iubea înainte de proces.

Îl cunoscusem pe Dan Nizhinsky la o petrecere pe care o dăduse Nathan Bailford la reședința lui. Era acolo cu nevastă-sa, o femeie ștearsă, care purta o pereche de ochelari cu rame ovale, imense, și nici un fel de machiaj. Îmi amintesc că mă întrebam de ce un bărbat atât de atrăgător s-ar însura cu o astfel de femeie, dar, când am avut șansa să schimb câteva cuvinte cu ea, mi-a plăcut foarte mult de ea. Soții Nizhinsky mi-au spus că erau fani. Ca să vezi!

Ei bine, acum nu-mi mai plăcea Dan Nizhinsky. Era înalt și arăta destul de înspăimântător, iar felul cum se adresa juriului era acela al unui profesor care se adresa celor mai buni studenți.

– E bun, i-am șoptit lui Nathan.

– Și noi suntem, mi-a răspuns el, dar încrederea lui nu mi s-a transmis și mie.

Juriul era compus dintr-o secretară de vreo douăzeci de ani de la nu știu ce corporație; un director de școală; două casnice; trei pensionari, dintre care un colonel de armată, în rezervă; un scriitor liber-profesionist; doi afaceriști neafiliați la vreo corporație; un funcționar de la agenția Ford; un actor „momentan șomer".

Șase bărbați, șase femei. Experiențe diferite de viață. Cumva, cu voia lui Dumnezeu, ei mă vor elibera. Cel puțin eu asta sperам.

*

Dan Nizhinsky, cel mai mare fan al meu, vorbea din nou despre mine. Nu erau chiar imnuri de laudă.

– Veți auzi cum Maggie Bradford a planificat într-adevăr, pe o perioadă de câteva săptămâni, uciderea soțului ei, Will Shepherd. Veți auzi cum această crimă a fost executată cu sânge-rece, în timp ce Will Shepherd încerca să fugă, pentru a-și salva viața. Veți descoperi cum Will Shepherd nu era tocmai soțul ideal, dar că, oricare vor fi fost păcatele lui, nu erau suficiente pentru a justifica o crimă. Și vi se va prezenta un asemenea arsenal de dovezi copleșitoare, încât nu va mai rămâne nici o urmă de dubiu în mințile dumneavoastră că Maggie Bradford e vinovată de crimă cu premeditare și că trebuie aplicată cea mai mare pedeapsă pe care o prevede legea.

Dan Nizhinsky s-a îndreptat către scaunul lui de la masa acuzării, apoi s-a oprit și s-a întors către juriu, ca și cum tocmai îi venise o idee, deși aș putea pune pariu că repetase de multe ori și mișcarea, și discursul.

– Încă ceva. Am uitat un lucru. Criminala cu care avem de-a face aici nu este om de rând...

– Obiectez! Onorată instanță. Nathan s-a ridicat și s-a înclinat. Avocatul acuzării a pus deja o etichetă clientei mele. Ea nu este „o criminală".

– Se susține.

– Numele ei este Maggie Bradford și acest nume este un brand. Ea nu este persoana pe care o vedeți la televizor; televiziunea prezintă imagini, nu adevărul. Nu este atât de dulce cum este vocea ei, atât de fermecătoare ca melodiile ei sau atât de plină de compasiune, cum sunt versurile ei. Trebuie să separăm persoana publică Maggie Bradford, cantautoarea, vedeta, de adevărata Maggie Bradford, femeia care stă acum în fața dumneavoastră, acuzată de această crimă feroce. Nu vă lăsați păcăliți de imagini, duși de faimă, înșelați de versurile deosebit de convingătoare pe care le scrie această femeie. Adevărata

Maggie Bradford are acces la arme de foc. Adevărata Maggie Bradford știe foarte bine cum se apasă pe trăgaci. Adevărata Maggie Bradford nici nu s-a gândit de două ori înainte de a lua viața altei ființe umane. De ce? Pentru că ea își permite să facă orice. Pentru că ea este o mare vedetă. Ei bine, când o astfel de stea cade, se aprinde puternic în contact cu atmosfera și apoi se stinge. Pentru Maggie Bradford, dumneavoastră, doamnelor și domnilor jurați, sunteți atmosfera și, tocmai pentru că aici dumneavoastră reprezentați justiția, sunteți justiția însăși, ea nu va mai străluci niciodată... ea nu *trebuie* să mai strălucească vreodată.

CAPITOLUL 94

Nathan Bailford s-a ridicat și, cu o pasiune pe măsura celei a procurorului, a început pledoaria apărării. În timpul ambelor discursuri, îmi imaginam că avocații vorbesc despre cu totul altcineva – detașarea pe care o simțisem în momentul în care am fost acuzată de împușcarea lui Will revenise.

– Domnul procuror v-a pictat un portret al unui criminal cu sânge-rece, a spus Nathan într-o șoaptă severă și seacă. Este un tablou înfricoșător și, poate, acolo unde într-adevăr este vorba de criminali, un tablou cât se poate de corect. Dar nu este o descriere reală a lui Maggie Bradford, așa cum va reieși din mărturiile prietenilor ei, ale colegilor ei mai apropiați și din mărturia ei.

M-am îndreptat în scaunul meu. Am scris repede un bilețel către Barry.

„Ne puseserăm de acord că eu nu voi depune mărturie. Nu depun!"

El a scris înapoi: „Foarte bine. Atunci să ne spui de ce l-ai împușcat pe Will!!!"

Iar eu: „Nu. Nici asta nu pot face".

Le spusesem de nenumărate ori că nu aveam de gând să depun mărturie. Nu puteam. Aveam motivele mele să tac, chiar dacă asta însemna închisoare pe viață pentru mine.

CAPITOLUL 95

– Domnule Shepherd?

– La telefon.

– Domnule Shepherd, numele meu este Norma Breen și vă sun din New York. Probabil că nu știți cine sunt...

– Ba chiar știu. Dumneavoastră sunteți cea care investigați moartea fratelui meu. Poveștile sângeroase fac și aici prima pagină a ziarelor. Cu ce vă pot ajuta?

– Am găsit asupra lui un bilet de la dumneavoastră. Un bilet foarte simplu, de altfel. Mi se pare destul de ciudat că l-a păstrat. Spunea: „Mai du-te dracului, Will". Îmi puteți spune la ce se referea? Și de ce fratele dumneavoastră s-a decis să-l păstreze?

A urmat o pauză scurtă.

– Da, cred că pot explica. Voia să mă implic într-o afacere riscantă. Eu eram în State la vremea aceea și m-a rugat să trec pe la el. Am refuzat.

– Și acesta este felul în care îi vorbeați? Fratelui dumneavoastră?

– Era singurul limbaj pe care îl înțelegea. Nu eram foarte apropiați. Din păcate, fratele meu a fost un nebun nenorocit. Trebuie să spun că fratele meu nu era tocmai persoana mea preferată.

Norma știa că frații nu erau apropiați. Totuși...

– Vă rog să-mi spuneți de ce. Îmi imaginez cât de greu trebuie să vă fie.

Palmer Shepherd a început să râdă la telefon.

– Cât timp aveți la dispoziție? E o poveste lungă.

– Tot timpul din lume, dacă asta o să mă ajute.

– Nu văd ce repercusiuni va avea asupra procesului. Bănuiesc că ați aflat până acum cam ce fel de om era. Dar aș putea să vin până acolo să vă văd. De fapt, o simpatizez mult pe Maggie Bradford. Nici nu aveți cum să vă dați seama cam cât de mult.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră. Cu siguranță am să vă rog să veniți dacă voi considera necesar.

– Foarte bine. Oferta mea este sinceră. Se prea poate ca Maggie să-l fi ucis. Ce mă mir e că nu a făcut-o altcineva până la ea.

– Aveți ideea cam de ce ar fi făcut-o?

– Nu știu nimic despre mariajul lor. M-am ținut intenționat departe de ei. Dar Will era dracul în persoană, domnișoară Breen. Will era un om foarte rău. Sincer, oricine ar fi făcut-o i-a făcut lumii o favoare. Cred asta din tot sufletul.

CAPITOLUL 96

Procesul continua – într-un ritm cumplit de lent. Zi după zi istovitoare, săptămână după săptămână.

După ce, în a douăzecea zi, s-a terminat runda de mărturii, Barry și Nathan au venit în vizită la închisoare. Aproape că nu am fost de acord să-i primesc.

Știam că din nou vor încerca să mă forțeze să le dau o explicație, un alibi – ceva ce nu puteam să le ofer. Știam că erau îngrijorați că procesul nu mergea așa cum speram noi.

– Spune-mi ce știi despre Palmer, a spus Nathan de îndată ce am rămas singuri într-o sală de conferințe folosită anume pentru asemenea întâlniri.

Eram puțin confuză. Era un mod foarte bizar de a începe conversația. „Palmer Shepherd?"

– Ce e cu el? Este fratele lui Will, evident. Nu erau foarte apropiați. Nu l-am întâlnit decât de vreo două ori. Mi-a oferit condoleanțele lui – la *nuntă*.

– Știi cumva dacă era apropiat de mătușile lui?

– Nu așa de apropiat pe cât era Will.

Cuvintele mi-au scăpat repede și cred că lor le-a sunat într-un anumit fel. Barry s-a uitat aspru la mine, apoi expresia i-a devenit tristă și distantă.

– *Știai* despre Will și Vannie? m-a întrebat. De ce nu ne-ai spus și nouă? De ce a trebuit să aflăm de la fratele lui?

Au stârnit în mine o furie îndelung reprimată. Trebuia să dau afară măcar o parte din ea.

– Nu știu nimic. Poate că am suspectat ceva. Barry, ce vrei să faci din mine?

S-a uitat lung la mine.

– Spune-mi adevărul, Maggie. A fost Vannie vreodată în casa voastră. A fost vreodată acolo sau nu?

– Numai la nuntă. Îmi aminteam ca și cum atunci s-ar fi întâmplat. Era foarte atrăgătoare – sora cea mai mică a mamei lui. Ai fost și tu acolo, Barry. Ai văzut-o și tu. Will nu și-a revenit niciodată după plecarea mamei lui.

– Da, probabil că nu! A adus vreodată femei străine în casă? m-a întrebat Nathan.

– Niciodată. Cum aș fi permis așa ceva? Nu are nici un sens ce spui, Nathan.

– Dă-mi voie să reformulez, a spus Nathan până la urmă. A încercat Will ceva neortodox la voi acasă? Trebuie să ai încredere în noi, Maggie. Nu trebuie să ai secrete față de noi. Cel puțin nu în această fază a procesului. Trebuie să știm tot ceea ce știe și acuzarea.

Am ezitat, dar numai pentru un moment. Eram încordată. Nu știam unde voiau să ajungă.

– Nu, am spus. Nu am nimic să vă spun. De ce aș ține pentru mine, dacă aș avea ceva de zis?

Barry a devenit agresiv:

– Chiar acum mă minți în față. Fir-ar să fie, Maggie! Îmi frângi inima.

– Îți jur... am șoptit.

Mințeam, bineînțeles. Nu mint niciodată – dar acum nu aveam încotro.

– Cine a făcut-o?

Barry aproape urla la mine. Nu-l văzusem niciodată atât de nervos ca acum. Venele îi pulsau peste tot, pe gât și pe frunte.

– Te rog!... Barry, nu!

Fața lui s-a golit de sânge dintr-odată. A închis ochii, apoi i-a deschis încet.

– Desigur, a spus, și în ochi i-au apărut lacrimi.

S-a uitat la mine cu atâta blândețe și milă, încât am crezut că și inima lui se va frânge ca și a mea.

– Doamne Dumnezeule, sigur că da, a spus. Will o voia pe Jennie, nu-i așa?

M-am ridicat și l-am chemat pe gardian.

– Duceți-mă înapoi în celulă. Duceți-mă înapoi imediat!

Am plecat cu gardianul. Nu aveam să le mai spun nici un cuvânt, nici lui Barry, nici avocatului meu. Nu puteam, nu vedeam de ce aș târî-o pe Jennie în toate astea.

CAPITOLUL 97

– Acuzarea îl cheamă la bară pe Peter O'Malley.

M-am albit când am auzit cuvintele răsunând în sala de judecată. De fapt, începeam să mă obișnuiesc cu starea constantă de frică și neliniște. Trecuseră douăzeci și nouă de zile de mărturii, cele mai multe în defavoarea mea.

În ciuda obiecțiilor insistente ale apărării, judecătorul Sussman i-a permis lui Nizhinsky să aducă în fața curții dovezile privind moartea lui Phillip Bradford. Iar acum, avocatul acuzării plănuia să vorbească juriului cât mai mult despre moartea lui Patrick.

Avea să fie greu. Nu putea decât să facă aluzii la faptul că eu aș fi responsabilă. Dar Peter exact asta voia. Să facă aluzii, să insinueze, să-mi facă rău în oricc fel posibil.

Spre surprinderea mea, judecătorul a golit sala de toți spectatorii prezenți la această mărturie. Peter acceptase să vorbească, dar avocatul lui îl convinsese pe judecător să-i acorde accesul la confidențialitate.

Nu înțelegeam. De ce trebuia Peter să fie protejat? Aveam să înțeleg totul foarte curând. Mărturia lui Peter a durat o eternitate – cred că au fost vreo sută de obiecții din partea avocaților mei – dar ideea de bază suna cam așa.

– Domnule O'Malley, nu-i așa că sunteți membru al unui club privat numit Lake Club?

– Așa este.

– Clubul este situat în Bedford Hills? Exact unde se termină Greenbriar Road?

– Corect.

– Cam câți membri are clubul?

– În jur de cinci sute de persoane.

– Iar activitățile sunt acelea ale oricărui astfel de club – golf, tenis, înot, mese la restaurant și seri de dans?

– Exact.

– Cu toate acestea, clubul mai oferă și ceva pe deasupra, nu-i așa?

– Pentru anumiți membri, da.

– Ceva ce nu este pus la dispoziție tuturor membrilor clubului, ci doar celor câțiva aleși.

– Corect.

– Sunteți și dumneavoastră unul dintre acești puțini aleși?

– Am fost.

– Cine mai face parte din acest grup?

– Oameni cunoscuți, în mare.

– Ce le pune clubul la dispoziție?

– În genere, un loc de întâlnire. Se discută probleme financiare, probleme de guvernare.

– Și când se termină discuțiile?

– Există... distracție. Nu întotdeauna, dar din când în când.

– Înțeleg. Puteți descrie această distracție?

– Sexuală, în mare parte.

– Puteți fi ceva mai precis?

– Se pun la dispoziție fete tinere și, câteodată, și băieți.

– Prostituate?

– Nu le-aș numi chiar prostituate.

– Sunt acolo pentru „distracția" membrilor clubului și sunt plătite pentru serviciile lor?

– Da.

– O Mărie cu altă pălărie... spuneți-mi, domnule O'Malley, locuiți în Bedford Hills?

– Nu. În Manhattan și pe Coasta de Vest.

– Totuși, sunteți membru al clubului.

– Da.

– Ați participat și la aceste petreceri nocturne?

– Da.

– Și de ce ați făcut asta, domnule O'Malley?

– Tatăl meu, Patrick O'Malley, era un obișnuit al clubului. Când a murit el, mi s-a oferit calitatea de membru.

– A participat și el la aceste distracții târzii?

– Da.

– Este adevărat că Patrick O'Malley a avut o relație cu Maggie Bradford?

– Timp de mai multe luni. Poate chiar doi ani.

– Și aveți și un frate vitreg?

– Da. Locuiesc împreună.

– Ar fi corect să spunem că Patrick O'Malley și Maggie Bradford erau îndrăgostiți unul de celălalt?

– Asta am înțeles de la tatăl meu.

– Cu toate acestea, el nu a renunțat la calitatea de membru al clubului?

– Nu.

– Nici la a întreține relații cu fete tinere?

– Nu știu nimic despre asta.

– Doamna Bradford știa ceva despre aceste „distracții" și despre implicarea tatălui dumneavoastră în ele?

– Da.

– De unde știți?

– Avea fotografii cu tatăl meu și cu cel puțin două fete de acolo.

– Avea fotografii?

– Am dat peste ele în dormitorul ei. Dormitorul lor. După moartea tatălui meu. Am ajutat la strângerea documentelor lui.

– Erau foarte explicite fotografiile în cauză?

– Foarte. Tatăl meu și două fete.

– Nu avem nevoie de detalii. Cel puțin nu acum. Doamna Bradford s-a aflat în posesia acestor fotografii?

– Da.

– Ce credea despre ele?

– Nu știu. Nu mi-a spus niciodată.

– Dar dumneavostră, ce ați crezut despre ele?

– Este întotdeauna un șoc atunci când ne vedem părinții în flagrant.

– Desigur. Dar nu ați fost surprins.

– Nu.

– Acum, domnule O'Malley, vă rog să-mi spuneți, cum a murit tatăl dumneavoastră?

– Nu știu.

– Nu știți? Cum se poate așa ceva?

– A murit pe o barcă. Cauza se presupune a fi un atac de cord.

– Se presupune? Era singur pe acea barcă?

– Nu. Doamna Bradford era cu el.

– Și ei erau singuri pe barcă?

– Da. Paza de Coastă i-a găsit pe barcă. Doamna Bradford le-a spus cum a murit.

– Au crezut ce le-a spus?

– Evident.

– Spuneți-mi, domnule O'Malley, îl știați pe Will Shepherd?

– Da.

– S-ar putea spune că erați prieteni?

– De conjunctură.

– Aveați legături de afaceri cu el?

– Da. De afaceri și sociale.

– Ah. Sociale. Will Shepherd era membru la Lake Club?

– Da.

– Și al clubului din interiorul clubului?

– Da.

– A luat vreodată parte la „distracții?"

– Absolut.

– Maggie Bradford știa?

Peter O'Malley a făcut o pauză, s-a răsucit pe scaun, apoi s-a uitat fix la mine.

– Da, a știut. Probabil că de asta l-a și omorât.

Așa cum am mai spus, au existat o sută de obiecții ridicate de apărare, dar asta este tot ce îmi aduc eu aminte și sunt convinsă că asta își amintește și juriul. Pierdeam procesul... pierdeam tot ce îndrăgeam sau însemna ceva pentru mine.

CAPITOLUL 98

Norma Breen a venit să mă viziteze în seara aceea, chiar după ora cinei. Era una dintre persoanele pe care doream să le văd. Eram amândouă cam de aceeași vârstă, proveneam din familii sărace, de muncitori, și ne înțelegeam una pe cealaltă.

– Maggie, mi-e greu să-ți spun asta. Nu-ți suport melodiile, a început ea într-una dintre seri.

Era felul trăsnit al Normei de a-mi spune „salut".

– Ticăloaso, i-am răspuns, dar cu un zâmbet.

Ea mă făcea să râd, acolo unde ceilalți eșuaseră; era prietena mea.

– Nu, tu ești ticăloasa. Nu vrei să mă ajuți să-mi fac meseria – care, apropo, este aceea de a te ajuta să ieși din grădina asta zoologică.

Mai zâmbeam încă. Amândouă zâmbeam, deși subiectul era cât se poate de serios. Dar, până la urmă, există o limită a seriozității, o poți ține așa câteva ore, zile, luni, dar până la un punct.

– Mi-e greu să-ți spun asta, i-am replicat, dar nu-mi place felul în care îți faci meseria.

– E prea dură pentru tine, să înțeleg? Prea pe muchie de cuțit?

Mi-am pus mâinile peste ale ei, așa cum stătea de partea cealaltă a mesei. Era singură, disponibilă, dar, probabil din

cauza celor câteva kilograme în plus, cei mai mulți bărbați o treceau cu vederea. Greșeala lor. *Mare* greșeală.

– Ce te frământă azi, scumpo? am întrebat-o.

Întotdeauna era ceva ce o frământa pe Norma.

– Vreau să încerc să te conving să renunți să mai faci pe martira. Și așa nu o pot suporta pe Maica Tereza. Maggie, încetează să mai faci pe martira.

– Dar sunt o martiră. La noi acasă, când eram eu copil, asta trebuia să facem ca să obținem puțină iubire. Nu mă pot abține.

Norma mi-a întors mâna și mi-a strâns-o ca-ntr-o menghină.

– Maggie, te iubesc. Am învățat s-o fac într-un timp care pentru mine este foarte scurt. Mulți oameni te iubesc. Ești al dracului de adorabilă.

Am pufnit în râs – cel mai negru umor de care eram în stare ieșea afară în stare efervescentă.

– Da, toată lumea mă iubește, în afară de soții mei.

– Poată că ai dat peste doi ratați anume ca să poți s-o faci pe martira? Poate e așa cum ai zis, Maggie, poate nu te poți abține. Numai că tu poți. Te poți abține.

Am suspinat adânc. Am crezut că știu unde voia Norma să ajungă. Mă săturasem să tot îi aud pe Barry și pe Nathan, dar să aud asta de la Norma, de la o altă femeie, era puțin altfel.

– Și totuși, uite că nu pot, am spus într-un final. Frumoasă încercare, dar pur și simplu nu pot s-o fac. Nu pot s-o aduc pe Jennie în boxa martorilor.

– Ba poți, a insistat Norma, și am văzut că i-au dat lacrimile.

Nu am mai văzut-o așa până atunci; cu garda lăsată jos. Apoi am început să plângem amândouă, ținându-ne de mâini, bocind ca două babe neputincioase.

– Maggie, am vorbit cu Jennie. Mi-a spus că voi două aveți de discutat. Mi-a spus să-ți transmit că asta are să fie o „continuare" a discuției voastre de la Pound Ridge și că îi ești datoare.

CAPITOLUL 99

Norma Breen a mers pentru ultima dată la casa lui Maggie din Bedford Hills. Era convinsă că îi scăpase ceva; că tuturor le scăpase. Dar ce putea să fie acel ceva, pentru numele lui Dumnezeu?

Mildred Leigh a întâmpinat-o la ușă și i-a oferit o cană de cafea. Allie se juca în living și Norma era mulțumită că avea șansa să stea puțin de vorbă. Nu avusese ocazia să vorbească pe îndelete cu doamna Leigh; poate de data aceasta va reuși să obțină și ceva informații folositoare.

– Știu că am mai trecut peste asta o dată, dar vă rog să-mi spuneți despre ziua crimei, a început Norma. Erați în casă?

– Până pe la șase și jumătate, apoi am plecat. Era seara mea liberă. A roșit. Iar eu aveam o întâlnire cu domnul Frazier. Nu m-am întors decât a doua zi dimineață, și atunci am găsit poliția și presa și pe Maggie acuzată de ceva ce nu ar face vreodată.

„Pare mulțumită de sine, gândea Norma. E logic, de fapt. Minutul ei de glorie."

– S-a întâmplat ceva neobișnuit înainte să plecați? Orice vă vine în cap ar putea-o ajuta pe Maggie. Spuneți orice vă vine în minte.

– Era o zi ca toate celelalte. Nu, nu era nimic diferit. Nimic din ce îmi amintesc. Exact cum am spus și poliției.

– Cei doi nu s-au certat? Nimic de felul acesta?

– Abia dacă se vedeau. Domnul Shepherd era în oraș, în New York mai toată ziua. Nu am auzit nici un fel de ceartă.

– Descrieți ce făceau. Orice vă vine în cap, doamnă Leigh.

– Păi, Maggie era în biroul ei. Scria melodii, bănuiesc. În pauze, ieșea să stea de vorbă cu copiii. Le place grozav să se joace împreună, ei și lui Allie.

– Iar domnul Shepherd?

– S-a întors și el din oraș la un moment dat. Nu știu când. Ceva mai târziu, în noaptea aceea, l-am văzut la club. Se îndrepta spre casă.

Pe moment, Norma era confuză.

– Erați la club, doamnă Leigh? Ce căutați acolo?

– J.C., el are o casă acolo, pe terenurile clubului. Cum te uiți dinspre parcare, undeva pe partea opusă a clădirii principale a clubului.

– Aveți idee ce făcea domnul Shepherd la club, în seara aceea?

– Nu, doamnă. L-am văzut doar trecând pe lângă casa lui J.C.

– Pe la ce oră?

– Pe la zece, zece și jumătate. Cam pe atunci.

– Nu l-ați văzut decât în trecere, să înțeleg.

– Da, doamnă. Și eu, și J.C. aveam lucruri mai bune de făcut decât să-l urmărim pe domnul Shepherd.

– Sunt sigură.

„Ce făcea Will pe lângă club în seara aceea? Nu se prea potrivește cu ce mi-a spus mie Maggie."

– Nu credeți că era acolo pentru una dintre petrecerile de la club? Cele care aveau loc noaptea târziu? a întrebat Norma.

Doamna Leigh i-a aruncat Normei o privire complice.

– J.C. v-a spus? Știți despre ce fac ei acolo?

– Cum să nu. Nu cumva ați observat cu ce era îmbrăcat domnul Shepherd în seara aceea?

– Era întuneric, doamnă. Singurul lucru de care sunt complet sigură e că aducea cu el arma de foc pe care o dusese la club.

Norma simțea cum i se face pielea de găină pe ea.

– Arma de foc? Sunteți sigură?

– Au obiceiul să mai tragă în ținte zburătoare. Pe poligonul de tragere, undeva mai jos de terenul de golf. Făcea asta destul de des.

– Dar nu și în ziua în care a fost ucis.

Doamna Leigh a suspinat.

– V-am spus. A fost în New York mai toată ziua respectivă. A plecat mai devreme decât îi era obiceiul.

– Ați spus toate acestea poliției? a întrebat Norma.

Doamna Leigh a dat din cap că da.

– Tot ce v-am spus acum și dumneavoastră.

– Despre domnul Shepherd și despre pușcă?

– Bineînțeles.

Au terminat de băut cafeaua.

– Vă mulțumesc, doamnă Leigh, i-a spus Norma. Mi-ați fost de mare ajutor.

– Oricând, cu plăcere. Îl vedeți pe băiețelul acela de acolo? Este un scump și o iubește pe mama lui. Nu vrem decât să vină acasă. Ne este foarte dor de Maggie.

– Și mie mi-e dor de ea. Pot să dau un telefon?

– Este unul în birou. Vă conduc.

– Îl găsesc singură, a spus Norma.

Abia se abținea să nu alerge.

CAPITOLUL 100

– Barry, sunt acasă la Maggie. Am descoperit ceva. Sau cel puțin asta sper. Ba nu, sunt sigură că se întâmpla ceva aici.

Cu toate că Norma a închis ușa studioului după ea, tot șoptit vorbea la telefon.

– Te ascult, i-a spus Barry.

– Mai ții minte afurisita aceea de pușcă despre care s-a tot vorbit? a întrebat Norma. Doamna Leigh l-a văzut pe Will cu ea în noaptea crimei. Umbla cu ea prin preajma clubului, club care pare a intra din ce în ce mai mult în ecuația asta sinistră.

– De ce-ar fi avut arma cu el la Lake Club?

– Păi asta m-am întrebat și eu, a spus Norma, cu vocea tremurând de emoție. Tocmai de *asta* s-a dus el la club. Ca să ia arma. Acolo trebuie s-o fi ținut de când îi spusese Maggie s-o facă dispărută. Maggie mi-a mărturisit că o căutase peste tot, în casă, pe lângă casă, dar nu o găsise. *Era la club.*

A urmat o pauză lungă. Într-un final, Barry a spus:

– Și de ce să fi vrut el, oare, să facă așa ceva? Norma, ăsta și-a înscenat propria sinucidere? Asta e ideea? A fost o înscenare?

Norma a fost luată prin surprindere de un val de frustrare și uimire.

– Fir-ar al dracului... nu știu încă, a răspuns ea. Nu am nici cea mai vagă idee. Partea asta e de neînțeles pentru mine. Dar am să-ți spun ce știu cu siguranță, a continuat. Poliția din Bedford a

știut că Will s-a dus după armă și nu a împărtășit nimănui informația. Ceva e putred în Bedford și eu am să aflu ce, cine și de ce.

– Pe ei, Norma.

– Mrrrr.

CAPITOLUL 101

M-am uitat la Jennie în timp ce intra la vorbitor și mi-a venit să plâng. Nu mi-am permis s-o fac. Trebuia să fiu puternică acum, pentru amândouă. Trebuia să ascult ce avea Jennie de zis.

Totuși, nu-mi puteam desprinde ochii de ea. Am iubit-o dintotdeauna. Mult mai mult decât pe mine însămi. Mulți spun că semănăm, numai că mie mi se pare că Jennie a moștenit mult prea puține defecte și slăbiciuni de-ale mele. De arătat, chiar arătam la fel. Jennie era înaltă acum, avea aproape un metru optzeci. Părul ei blond era mai lung decât al meu. Avea aceiași ochi ca ai mei.

„Te iubesc", gândeam în timp ce ea se așeza în fața mea, la masă. Detestam masa aceea și faptul că era acolo, despărțindu-ne. Simțeam nevoia să o îmbrățișez pe Jennie și să fiu îmbrățișată de ea la rândul meu. Niciodată nu am avut atâta nevoie ca acum.

Dintr-odată mi-a zâmbit strengărește. Era Jennie, așa cum o știam eu.

– Am un mesaj de la Norma. Spune că are dovada că Maica Tereza e o impostoare. Ea e de fapt un personaj de show din Las Vegas, care nu vrea decât să scoată ceva bani din asta.

Am râs în hohote de gluma făcută.

– Norma încearcă să te ajute, mamă.

Jennie a spus asta cu o voce de femeie în toată firea, aplecându-se peste masa la care stătea.

– Mi-am dat și eu seama de asta, Jen. Tu ce faci?

Jennie și-a dat ochii peste cap.

– Nu știu dacă îți vine să crezi, dar sunt OK. Nu grozav, dar OK. Mi-a trimis două bezele. Astea sunt de la Allie. Mă rog, el ți-a trimis vreo sută.

– Își mai aduce aminte cine sunt?

Iar și-a dat ochii peste cap.

– Îl obligăm să se uite la casetele pe care ai înregistrat concertele tale ca nu cumva să te uite. Îi citim scrisorile tale, îi arătăm poze. Eu am venit aici să vorbim despre altceva. Avem ceva de vorbit, mamă dragă.

– Înțeleg, i-am răspuns. Îți respect dorințele.

– Bun. Un început bun. Acum tu trebuie să mă întrebi câte ceva, pentru că știu că tu ai niște idei în cap, numai că nu știu exact care sunt. Așa că vom face apel la metoda socratică.

Am zâmbit.

– Nici prin gând nu-mi trece să te întreb despre note.

– Cele mai bune din toată clasa. Să nu pierdem șirul. Să revenim la oile noastre.

Acesta era cel mai greu lucru pe care trebuia să-l îndur. Ce era mai rău acum începea. Da, aveam anumite idei în cap. Și nu, nu aveam de gând s-o întreb. Poate că nu voi fi niciodată pregătită să pun asemenea întrebări.

– Cred că putem începe de la noaptea... în care a murit Will.

– Nici nu se poate să începi mai bine decât cu... sfârșitul.

– L-am văzut pe Will în camera ta. Ce căuta acolo, Jennie?

– A venit să-mi spună noapte bună.

Era atâta inocență în cuvintele lui Jennie, încât nu am putut decât să mă holbez la ea.

– Numai atât? Jennie, vreau să ne punem de acord asupra unui lucru. Nu ai de ce să minți ca să îl protejezi pe Will, nici măcar ca să mă protejezi pe mine.

– Sigur. Astea sunt regulile jocului. Sunt de acord cu ele. Acum, hai să-l jucăm.

– Tu să-mi spui adevărul și eu voi face la fel. Absolut tot ce vrei să știi. Despre moartea lui Will.

Ochii lui Jennie nu s-au dezlipit o clipă de ai mei.

– Am ceva întrebări.

– Întâi eu, apoi tu, OK?

A făcut semn că da.

– Da, e bine.

Nu știam exact cu ce să încep. Am marcat și eu ce era mai evident.

– Will venea des în camera ta, ca să-ți spună noapte bună?

– Venea câteodată. Îmi mai aducea lapte cald. Îmi spunea că, pe vremea când era copil și trăia în Anglia, mătușa lui obișnuia să-i aducă ceai.

Referința la mătușa lui m-a debusolat, deși Jennie nu avea de unde să știe de ce. Am tras adânc aer în piept. Simțeam că nu o să mai pot continua. Nu în închisoare voiam să port o asemenea discuție cu Jennie.

Ea mi-a luat mâna într-a ei.

– Îmi dai voie să fac povara asta ceva mai ușoară... pentru amândouă?

– Dacă tu crezi că poți, am șoptit.

Vocea mi-a pierit cu totul. Mă simțeam goală pe dinăuntru. Nu eram din filmul ăsta. Totul era ireal.

– Will era foarte complicat. Doar știi asta. Cred că își dorea sau cel puțin o parte din el dorea să fie un tată bun. Venea câteodată în camera mea să stea de vorbă, nimic mai mult. Cred că voia să dovedească faptul că putea să fie acolo, cu mine, și să vorbească doar. Mi-a povestit multe despre copilăria lui. Știa să și asculte. Câteodată.

– Da, știa să fie și așa, îmi aduceam eu aminte.

– Eram îndrăgostită rău de el, mami. Îl credeam atât de frumos, ca un zeu, ca Ralph Fiennes sau Mel Gibson după o cură de steroizi. Mă gândeam la el tot timpul.

– Dar nu s-a întâmpla nimic, niciodată?

– Știu că ție ți-a spus că s-a întâmplat ceva între noi, că am făcut ceva – eram acolo, am auzit – dar nu s-a întâmplat nimic, mamă, niciodată. Nu ai pentru ce să mă protejezi. Te rog să mă crezi, mamă, *nu s-a întâmplat nimic.*

I-am cuprins fața în palmele mele. Voiam să o țin și mai aproape de mine, dar era tot ceea ce puteam să fac în acest loc cumplit.

– Dă-mi voie să apar ca martor al apărării, mamă. Te rog. Te rog, lasă-mă să fac asta pentru tine. *Trebuie* să te ajut, măcar de data asta. Cred că pot să te ajut. Nu s-a întâmplat nimic între mine și Will. Nu ai de ce să mă protejezi.

CAPITOLUL 102

Când a ajuns la Lake Club, Norma Breen era într-una dintre acele toane lamentabile, pornită pe toată lumea, așa cum i se întâmpla de obicei. „Fir-ar al naibii, că nu găsesc nenorocitele de piese lipsă din puzzle-ul ăsta! Sunt ele pe undeva", își tot spunea, la nesfârșit, sperând că dorința i se va îndeplini, dacă își repetă îndeajuns de mult.

Venise la club anume să-l vadă pe J.C. Frazier. J.C. era trecut bine de patruzeci de ani, cu o față ce purta amprenta vieții în natură, cu trupul bine închegat și cu musculatura sănătoasă.

„Arată bine, nu glumă", gândea Norma, în timp ce ședea alături de el pe terasa clădirii principale a clubului. „Acum sper că și vorbește pe cât de bine arată."

Norma a luat-o cu încetul, încercând să-l convingă pe J.C. să confirme ceea ce ea deja știa: și anume că erau „petreceri" la club, târziu în noapte; că Will Shepherd fusese invitat acolo în mai multe rânduri.

– Există vreo listă de nume pe undeva? l-a întrebat. Ale petrecăreților?

Administratorul a ridicat din umerii lui largi.

– Dacă există vreuna, eu, cu siguranță, nu am văzut-o. Mă îndoiesc că există.

– Atunci spune-mi câteva nume. Oameni pe care i-ai văzut pe aici, după ce clubul s-a închis pentru clienți. Hai, J.C.

J.C. a clătinat din cap.

– N-aș putea să fac așa ceva. Dacă ar afla cineva că am vorbit, mi-aș putea pierde slujba. Eu nici măcar nu ar trebui să am cunoștință despre așa ceva.

– Dar mi-ai spus despre domnul Shepherd.

– Încerc să vă ajut. Dar nu pot să vă ajut așa cum vreți dumneavoastră.

– Fir-ar să fie, eu încerc să anchetez o crimă aici. Ce știi ar putea să-i salveze viața doamnei Bradford!

J.C. s-a foit pe scaun, vizibil jenat.

– Îmi dau seama de asta. De aceea am și fost de acord să stăm de vorbă. Numai nu mă puneți să dau nume. Asta chiar nu pot să fac.

Norma s-a uitat la el cu furie. Nu părea să-l impresioneze în nici un fel.

– Măcar arată-mi unde. Lasă-mă să mă uit, să-mi fac eu singură o idee.

– Oh, doamnă Breen, dacă aș face asta...

– Dacă nu o faci, am să-ți trimit citație și am să te aduc în tribunal și am să te pun să depui mărturie.

„Mrrrr, ia să te văd acum!"

A făcut o grimasă de nemulțumire.

– Foarte bine atunci, spre intrare. Dar dacă mă întreabă cineva, am să spun că ați nimeri singură acolo.

– De acord, i-a zâmbit Norma. Acum arată-mi unde.

CAPITOLUL 103

Cei doi au urmat cărarea ce se deschidea înaintea lor și care ocolea clubul, până când au ajuns într-o aripă mai îndepărtată a clădirii principale a clubului. Ușa din lemn masiv părea a nu fi folosită decât de către personalul auxiliar al clubului. J.C. Frazier avea cheia.

– Carevasăzică asta e, nu? a întrebat Norma.

Era frig și umed în partea aceea a clădirii. „Ca în sufletele negre ale ticăloșilor acelora nenorociți care vin aici să-și satisfacă nevoile."

Norma și-a dat seama că înăuntru nu era cu nimic diferit față de restul clubului exclusivist. A trecut cu J.C. printr-o sală pustie de biliard. În aer plutea un soi de ceață translucidă.

Au intrat într-un bar surprinzător de elegant, cu pereții îmbrăcați în mahon. Norma a înțeles imediat că acesta era locul. Clubul din interiorul clubului. Locul de joacă al bogătașilor.

– Aici se întâlneau, nu? Aici se țineau petrecerile lor sexuale?

– Da, doamnă, a bombănit J.C.

Părea serios și retras.

Norma aproape că putea să vadă „clubul bărbaților". Hainele lor extravagante, cele mai fine sortimente de whisky, manierele lor de mari aristocrați, prostituatele lor. Nu era foarte sigură, dar simțea că în această camera zace cea mai puternică parte a apărării lui Maggie. Credea chiar în eventualitatea ca unii dintre membrii clubului să-l fi ucis pe Will Shepherd.

„Și-a tras-o Will, în sfârșit, cu nevasta cui nu trebuia? Sau a atras într-o afacere nereușită pe vreunul dintre oamenii puternici care veneau aici?“ Norma credea că orice era posibil când venea vorba de Will.

– Toarnă-ți ceva de băut, J.C., i-a spus administratorului de la Lake Club, apoi mișcă-ți fundul încoace. Avem de vorbit. Și crede-mă că vom vorbi.

J.C. a scuturat din cap.

– Nu pot.

Norma l-a împuns cu degetul pe bărbatul înalt și masiv din fața ei.

– Ia ascultă și să-ți intre bine în cap. Maggie Bradford s-ar putea să fie condamnată pentru crimă și asta pentru că tu vrei să ții adevărul numai pentru tine. Îmi spui acum ce știi sau o să-ți pierzi nu numai slujba, ci mult mai mult decât atât. Asta e o promisiune pe care intenționez să o respect.

J.C. Frazier a mers până la bar și și-a turnat un pahar de Maker's Mark.

– Foarte bună alegere, i-a spus Norma. Toarnă două pahare, unul pentru mine. Apoi îmi vei spune exact cine face parte din acest club în club. Vreau nume. Vreau toate numele pe care le știi.

J.C. Frazier i-a turnat Normei un pahar, apoi au stat amândoi la barul îmbrăcat în lemn. În sfârșit, J.C. s-a decis să vorbească. Ba a și plâns.

Când a terminat ce a avut de spus, Normei nu-i venea să-și creadă urechilor. *Nu putea să creadă ce tocmai aflase. Hristoase, cu H mare!*

„S-a întors foaia, totul s-a schimbat, gândea Norma. Dumnezeule, îți stă mintea-n loc. Muntele tocmai a venit la Mahomed. V-am prins, nenorociți ce sunteți! V-am prins.“

CAPITOLUL 104

„Cât de matură este, cât de calmă și aproape o femeie în toată firea", mă gândeam în timp ce Jennie a ajuns la bară, pentru a depune mărturie în fața Curții. Fața părea a-i radia; părul ei blond strălucea. Jennie arăta atât de sigură de sine și de senină. Aș vrea să pot spune la fel despre mine.

Nathan a condus discuția cu foarte mare atenție. A aflat cum a venit Will la ea în cameră, în noaptea fatală, privind-o cu ochi lacomi în timp ce eu intram la ea.

– „Eu și Jennie ne pregăteam de ceva distracție. Nu vrei să ni te alături. *Ménage à trois?*" Acestea au fost cuvintele pe care i le-a adresat mamei. Nu știu de ce, *dar le-a rostit,* a spus ea juriului.

Nu se poate să nu o creadă.

În timp ce Jennie repeta cuvintele lui Will, am simțit cum mă îneca aceeași ură paralizantă care mă copleșise și atunci. „Mă bucur că a murit, mă gândeam. E înfricoșătoare senzația, dar chiar mă bucur."

Interogatoriul lui Nathan nu a durat mai mult de patruzeci de minute. Acesta era aranjamentul între noi și mai că l-am pus să-mi dea în scris cu sânge. A terminat și apoi s-a așezat lângă mine. Mi-a luat mâna într-a lui și eu am strâns-o pe a lui.

– Îți mulțumesc, Nathan, i-am șoptit, pentru câtă răbdare ai cu mine.

– Eu îți mulțumesc pentru că ai avut încredere în mine, mi-a șoptit și el.

Fețele juraților au rămas impasibile, dar am observat că măcar femeile din juriu au fost mișcate de mărturia lui Jennie.

„Nu am ucis pentru autoapărare. Am ucis pentru a-mi proteja fiica." Acum știe toată lumea. Jennie a făcut ce avea de făcut.

Din păcate, acum venea partea cea mai grea. Dan Nizhinsky s-a apropiat încet de boxa martorilor. „O balenă ucigașă, mă gândeam, gata să înghită un peștișor. Nu face asta decât pentru a se bucura de faimă. Asta e tot ce caută: celebritate și statut de vedetă."

– Domnișoară Bradford – Jennie, a început el blând, ca și cum își cerea scuze pentru ceva.

– Vă rog să nu mă tutuiți. Jennie i-a căutat privirea și nu i-a susținut-o. Nu mă cunoașteți, domnule Nizhinsky.

Procurorul a tras adânc aer în piept. Un punct pentru Jennie.

– E adevărat că aveți o prietenă foarte bună, Millie Steele? a întrebat-o, după o scurtă pauză. Era foarte greu să-l pui în dificultate pe Dan Nizhinsky, pe teren propriu.

Jennie a părut surprinsă de întrebare.

– Da, sigur, a răspuns ea.

– E prietena dumneavoastră cea mai bună, nu-i așa? a continuat avocatul acuzării.

Era neobișnuit de amabil.

Jennie a ezitat, apoi a confirmat printr-un gest. Puteam să-mi dau seama cum mintea ei lucra, încercând să-și dea seama unde voia procurorul să ajungă cu întrebările astea.

– Va trebui să răspundeți la întrebări verbal, domnișoară Bradford, a spus judecătorul Sussman de la înălțimea pupitrului lui. Este sau nu Millie Steele cea mai bună prietenă?

Nathan Bailford s-a ridicat de la masa apărării.

– Obiectez, onorată instanță. Nu văd ce legătură are relația dintre domnișoara Bradford și Millie Steele cu acest caz. Simt că este necesar să reamintesc Curții faptul că domnișoara Bradford

nu are decât cincisprezece ani. Acest proces și mai ales această mărturie sunt experiențe foarte dureroase pentru ea și ar trebui să fie cât mai scurte posibil.

– Onorată instanță, a răspuns Nizhinsky, juriul va avea posibilitatea să observe exact unde duce acest interogatoriu. Vreau să dovedesc ceva foarte important, vă asigur.

– Continuați, a spus Sussman. Dar am să țin cont de această promisiune. Aveți mare grijă ce spuneți.

Nizhinsky s-a apropiat și mai mult de Jennie, fapt care m-a făcut să tresar. Nu mi-a plăcut mișcarea lui deloc. Îmi dădeam seama că nici Jennie nu era prea încântată.

– Discutați multe cu Millie Steele? La școală? Câteodată și după ore?

– Da, domnule. Și înainte de ore, dacă vreți să știți, a spus Jennie și a zâmbit. La fel au făcut și toți membrii juriului.

Dar era încă foarte confuză, din câte îmi dădeam seama. Ce voia avocatul de la ea? Ai grijă! Voiam să pot să-i spun ceva.

– V-ați mințit vreodată prietena? Din câte vă aduceți aminte, ați mințit-o vreodată?

– Nu, noi nu ne mințim.

– În acest caz, te rog să fii atentă la ce-ți voi spune, Jennie. Pe data de 13 octombrie, Millie Steele, prietena ta cea mai bună, a făcut următoarea declarație poliției din Bedford Hills...

A făcut o pauză, apoi a deschis o mapă cu arcuri, doldora de hârtii. Mapa în sine era intimidantă, fiind groasă, cu coperte de piele neagră.

– „Jennie era îndrăgostită de tatăl ei vitreg. Mi-a spus de nenumărate ori că vrea... ei bine că vrea... să se culce cu el și că va căuta să-l seducă."

Nizhinsky a închis tacticos mapa.

– I-ați spus lui Millie Steele că sunteți îndrăgostită de Will Shepherd?

„Ce făcea cu ea?" Mi s-a făcut rău de la stomac. „Da, puțin îndrăgostită de Will."

– Da, dar...

Jennie a încercat să dea un răspuns la întrebarea lui.

– Răspundeți cu da sau nu, vă rog. Erați sau nu îndrăgostită de tatăl dumneavoastră vitreg?

„O chinuie! Ar trebui oprit în momentul acesta."

– Nathan, am șoptit.

– Maggie, așteaptă. Ascultă.

– Am fost îndrăgostită de Will. Da, domnule.

– Ați încercat vreodată să-l seduceți?

– Nu chiar.

– Acesta nu este un răspuns la întrebarea mea, domnișoară Bradford. Da sau nu. Ați încercat să-l seduceți sau nu?

– Da, într-un fel cred că da.

– V-ați culcat cu el?

– Nu! Sunteți un mare ticălos! Nu! i-a spus Jennie procurorului. NU!

„Nu! Slavă Domnului! Acum las-o în pace."

– Dar atunci cum ați făcut dragoste cu el? Millie Steele a spus că așa ați făcut!

– Nu am făcut niciodată dragoste cu el!

– Îmi pare rău, dar e foarte greu de crezut. Sunteți o tânără femeie foarte atrăgătoare, Jennie. Will Shepherd era foarte susceptibil când venea vorba de tinere frumoase. Am auzit mărturii peste mărturii în acest sens. Vreți să-mi spuneți că, deși v-ați aruncat în brațele lui, v-a refuzat? Reputația lui spune cu totul altceva!

Jennie a început în cele din urmă să plângă. Scâncetele ei erau singurele sunete din sală. Se transformase din nou într-un copil.

– Nathan, te implor, i-am șoptit din nou.

Nizhinsky, fără nici un pic de milă, s-a dus și mai aproape de Jennie.

– De fapt, nu e adevărat că voi doi erați amanți de mai multe luni? Nu e așa că ceea ce susține apărarea, cum că mama ta l-a

ucis ca să te protejeze pe tine e în fapt nimic altceva decât o găselniță? Că mama ta l-a ucis din răzbunare?

– Nu m-am aruncat în brațele lui! Nu m-a atins niciodată! Nu a făcut niciodată nici un gest indecent, așa cum faci dumneata acum.

Nizhinsky a făcut un pas înapoi ca să o poată privi.

– Dumneavoastră știți ce înseamnă acuzația de sperjur?

A dat din cap că da.

– Răspundeți cu da sau nu, vă rog. Stenograful curții nu poate înregistra datul dumneavoastră din cap.

– Da.

Vocea îi era foarte slabă.

– Știți care este pedeapsa pentru sperjur?

– Nu prea. Aveți de gând să mă aruncați în închisoare pe nedrept... așa cum ați făcut cu mama mea?

– Pedeapsa pentru sperjur poate să însemne și închisoare, dar aici nu se poate vorbi de nici un fel de nedreptate, domnișoară Bradford. Mama dumneavoatră l-a ucis pe Will Bradford pentru că a crezut că voi doi aveați o aventură.

Nathan era în picioare, lângă mine.

– Obiecție! Obiecție!

– Nu mai am nici o întrebare de adresat, a spus Dan Nizhinsky și s-a îndepărtat de Jennie.

Toată sala a scăpat de sub control. A durat vreo câteva minute bune până când ciocănelul judecătorului Sussman a readus liniștea în sală.

Jennie a fost condusă departe de boxa martorilor. Plângea. Mi-am întins brațele să o îmbrățișez, dar nu am ajuns până la ea.

– E OK, mami, mi-a spus. Nu ne poate face nimeni nici un rău. Nu ne mai poate face nimeni nici un rău.

Nu puteam decât să-mi doresc ca așa să fie.

CAPITOLUL 105

Norma Breen mesteca niște tablete antiacid Rolaids cu aromă de portocală în timp ce stătea în sala de judecată și asculta pledoariile finale. Aflase un secret, un secret zguduitor și a trebuit să-și muște limba ca să nu îl urle în gura mare.

„Poate că am putea renunța de tot la procesul ăsta penal", se gândea Norma, în timp ce stătea în ultimul rând de spectatori. „Sau poate că, în ciuda oricăror dovezi, Maggie va fi achitată. Poate că juriul va vedea că ea nu a avut încotro și a trebuit să-l ucidă și o vor achita pe baza vreunei găselnițe judecătorești. Sau măcar să-i dea cea mai ușoară pedeapsă permisă de lege, sau măcar un verdict mai puțin usturător. Și poate că Mel Gibson mă va suna să-mi dea o întâlnire în timp ce eu stau aici, pe ditamai fundul. Nu știi niciodată de unde sare iepurele, nu-i așa?"

Norma s-a decis că cea mai bună strategie ar fi să aștepte să se pronunțe verdictul. Iar acum, în timp ce asculta încercarea lui Nathan Bailford de a dovedi falsitatea acuzațiilor, o străfulgerare de speranță a răbufnit în ea. „E o femeie bună, aveți milă de ea, cruțați-o. Așa e drept. Ce-ar fi să faceți ce trebuie?"

În pledoaria finală, Nathan explicase faptele atât de succint, încât Norma începuse să simtă că Maggie era victima, iar Will, criminalul.

Cu toate acestea, avocatul apărării nu putea schimba faptul că Will era mort, iar Maggie trăia. Și nu avea cum să rezolve nici

cealaltă problemă importantă. Dacă nu Maggie îl ucisese pe Will, atunci cine?

Procurorul s-a ridicat și a contrazis pledoaria lui Nathan. Crima e crimă. Nu prea era nimic de discutat; nu exista un alt nume pentru ce făcuse Maggie. Crimă cu un singur scop: răzbunarea. Și, pentru că Maggie luase arma și o dusese cu bună știință în camera fiicei sale, nu se putea vorbi decât despre crimă cu premeditare, pentru care merita pedeapsa maximă: închisoare pe viață.

„Dincolo de toate astea, se gândea Norma, ceva e cumplit de greșit în tot procesul ăsta."

Tot nu se simțea în apele ei. Avea aceeași senzația pe care o avusese de la bun început. „Maggie nu l-a ucis pe Will Shepherd." Era convinsă de asta. „Will s-a sinucis, nu-i așa? Din câte îmi spun și Maggie și Palmer, a amenințat cu sinuciderea ani la rând. Aceasta era ultima și cea mai cruntă răzbunare împotriva lui Maggie."

Poate dacă Maggie ar fi depus mărturie, ar fi reușit să obțină de la ea un motiv pentru ce s-a întâmplat. Norma nu prea a fost de acord cu Barry și cu Nathan că o astfel de strategie ar fi fost o greșeală. Maggie nu ar fi făcut altceva decât să confirme ce spusese în declarația de la poliție – că nu știa exact ce s-a întâmplat, că s-ar putea să-l fi ucis – dar era prea riscant, iar acum Norma punea la îndoială tot ce clădise apărarea până în acel moment. *Tot.*

Ei, asta e, e prea târziu pentru îndoieli. Nathan Bailford și-a încheiat pledoaria finală și s-a așezat obosit pe scaunul lui.

În sfârșit, drama de patruzeci și șase de zile se terminase.

Aproape că era imposibil să citești ceva pe fețele juraților.

Cu toate acestea, Norma putea foarte bine să ghicească: Maggie Bradford avea să fie condamnată pentru crimă.

Apoi, ca pentru sine: „Abia acum puteți să dați drumul la muzică".

CAPITOLUL 106

– Nu am avut nici cea mai mică îndoială. Nici măcar una, cât de mică, dragii mei. În cinstea învingătorilor! În cinstea noastră!

Dan Nizhinsky s-a reașezat în scaun, sorbind cu sârg din berea lui, rânjind la asociații lui cu gura până la urechi.

– În cinstea învingătorilor! a scandat grupul.

– Cum era, a întrebat el, ca și cum nu știa răspunsul, am depășit recordul la cel mai rapid verdict din istoria cazurilor de crimă?

– Nu că aș vrea să te pup în fund foarte tare, dar ai jucat grozav, Dan, a spus Moira Lowenstein, cea mai tânără asociată a lui. Ai reușit să faci juriul să-și lase sentimentele la o parte și să se uite la fapte. Fără eforturi majore. I-ai făcut să priceapă că, dacă o lasă să scape, nu fac decât să corupă întregul sistem juridic.

– Nu aș fi reușit fără voi, a spus Nizhinsky, fără să creadă în ce spune, lăsându-le impresia că ar fi reușit la fel de bine cu sau fără ei.

– Și acum, șefu', ce urmează? a întrebat Bob Stevens, cel mai apropiat asociat al lui Nizhinsky, acum deja la a patra bere în mai puțin de o oră.

Nizhinsky a rânjit. El încă nu reușea să iasă din rolul de avocat, încă juca teatru.

– Ca să-ți spun adevărul, încă nu m-am decis asupra acestui aspect. Publicitatea din jurul procesului nu are cum să-mi strice. Bănuiesc că trebuie să recunosc asta.

– Iar statul ar trebui să facă puțină curățenie, a adăugat Moira.

Peter Eisenstadt, al treilea asociat – cel mai tăcut dintre ei – i-a aruncat o privire urâtă. „Da, și ghici cine vrea să se țină scai de tine, șefu', în drumul tău spre Albany?"

– Am să hotărăsc la momentul potrivit, a spus Nizhinsky. Toți știau că Nizhinsky urmărea să ocupe o poziție importantă. Dar acum, eu zic că ar trebui să savurăm momentul. A ridicat cutia de bere în semn de toast. Pentru o mare victorie!

– Pentru victorie, au repetat colegii lui, apoi au băut cu toții, râzând și felicitându-se reciproc.

Apoi a sunat telefonul.

A răspuns chiar Nizhinsky.

– Nizhinsky la telefon.

– Kahn, s-a auzit de la capătul celălalt. Barry Kahn.

Ceva în vocea lui Barry i-a înghețat sângele în vine.

– Voi veni imediat la dumneavoastră la birou cu Norma Breen. A descoperit ceva ce cred că vă va interesa.

CAPITOLUL 107

VINOVATĂ.

Vinovată.

Cuvântul atârna deasupra mea ca o sabie. Ba nu, era mai mult, ca un buzdugan. „Vinovată. Am să înnebunesc în închisoare. Deja sunt pe jumătate nebună."

Norma și Barry au venit azi să mă vadă, de îndată ce m-au adus înapoi de la tribunal. Erau secretoși și numai zâmbet. „Nu-ți face griji", mi-au spus. Aveau de gând să facă imediat apel, la o Curte superioară. Totul avea să se rezolve.

„Cum să se rezolve? O viață în închisoare nu era tocmai o rezolvare. Credeți-mă, că știu ce spun."

Știu că se poate face apel și că va mai dura încă multe luni, poate chiar ani, până soarta mea va fi hotărâtă. Totuși, șansele ca eu să fiu achitată sunt mici, oricât ar încerca și unii și alții să spună că nu e așa. Șansele mele sunt cumplit de nesemnificative.

Și atunci de ce era Norma așa de veselă și de optimistă? De ce a forțat Barry atât de tare nota ca să-mi amintesc ce se întâmplase în noaptea în care l-am împușcat pe Will, când deja trecusem prin asta de o mie de ori? Răspunsul era foarte simplu: voiau să mă facă să-mi iau gândul de la ce s-a întâmplat în sala de judecată.

Vinovată.

Purtam încă pe piept stigmatul literei stacojii.

Cred că nu m-am așteptat cu adevărat să se întâmple așa. Sperasem ca, în final, să fiu liberă. Numai că nu a fost așa.

Vinovată.

CAPITOLUL 108

În noaptea aceea, în celula mea, am stat trează până la ora două, poate chiar trei dimineața. Am stat întinsă, cu ochii închiși, încercând, în zadar, să regăsesc imaginile pierdute ale vieții mele de afară. Allie. Jennie. Concertele mele. Finalmente, epuizarea a învins frustrarea. Am adormit.

N-am visat nimic. Era ca și cum aș fi picat într-un adânc nimic. Lunga, prea lunga mea cădere din cer continua. Un abis fără fund.

M-am trezit speriată.

O paradă cenușie de oficiali ai poliției, în frunte cu doamna guvernator Serra a închisorii, era prezentă în fața celulei mele.

M-am uitat la ceas.

Era șase și un sfert dimineața.

Nu înțelegeam și pace bună.

Am clipit și iar am clipit și iar am clipit.

Doamna guvernator Serra și ceilalți erau tot acolo când am terminat de clipit.

„Ce caută aici? Ce se întâmplase?"

Aveau de gând să mă mute în altă închisoare?

Văzând ceea ce vedeam, puteam să susțin că eram trează?

Mă îndoiam. Nu era prima dată când nu făceam diferența între vis și realitate.

„Doamna Serra?

Toți oamenii ăștia?"

– Nu ați venit puțin cam devreme? am întrebat într-un final.

Ochii mei se adaptau cu greu la lumina orbitoare care venea dinspre coridor.

– Vă rog să vă îmbrăcați, doamnă Bradford, a spus Maureen Serra. Am primit un telefon de la judecătorie. A intervenit ceva. Ați fost convocată de urgență în biroul judecătorului Sussman.

CAPITOLUL 109

Îmi era frig și tremuram din toate încheieturile, în timp ce trei gardieni mă conduceau prin sălile pustii ale tribunalului. Nu pricepeam ce s-ar fi putut întâmpla. Nici cei de la închisoare nu erau mai luminați.

„Ce mai era și asta? Ce putea să fie?"

Patru persoane se aflau în biroul judecătorului Sussman când am intrat eu. Judecătorul Sussman ședea în spatele masivului lui birou din mahon. La dreapta lui era Nathan Bailford, cu figură gravă, dar, ca de obicei, triumfătoare.

Barry, în partea stângă a camerei, stând cu trupul aplecat în față, pe o canapea din piele, mi-a făcut cu ochiul, dar nu mi-a zâmbit.

Numai Norma Breen, pe canapea alături de Barry, îmbrăcată într-o fustă de postav verde și într-un pulover maro, lălău, părea relaxată.

– Bună, Maggie, mi-a spus; de fapt era singura care mi-a adresat un cuvânt.

– Bună, Norma. Salut tuturor, am șoptit. Totul părea ireal, ca într-un vis. „Pentru Dumnezeu, ce mai era acum?"

Lângă fotoliul lui Sussman era un scaun gol, iar el mi-a făcut semn să iau loc în el. Complet nedumerită, am făcut ce mi s-a spus.

Odată așezată, am putut să observ fețele celor prezenți – aceeași panoramă pe care o avea și judecătorul Sussman, ca și

cum aș fi trecut din banca acuzaților direct în barou. Situația îmi făcea mare plăcere.

Se umbla prin notițe. Se deschideau diplomate. Se scoteau capacele de la recipientele cu cafea.

Hârtiile, servietele, cafeaua adusă de la cafenea îmi aminteau că acești oameni nu aveau același statut ca mine, că ei aveau o viață dincolo de orice închisoare.

Cu toate acestea, nimeni nu-mi vorbea, nici măcar Nathan Bailford.

Așteptau să mai vină cineva. Dan Nizhinsky? Altcineva? Cine?

Nu voiam decât să-mi spună cineva de ce eram eu acolo, și atunci poate că aveam să mă opresc din tremurat. Mintea îmi lucra la foc continuu.

– Doamnă Bradford, mi s-a adresat, în sfârșit, judecătorul Sussman. Doamna Breen a descoperit ceva remarcabil, a făcut el anunțul. Îl mai așteptăm pe procuror ca să putem începe – a, uite-l. Dan, bine ai venit!

Nizhinsky a pășit în birou ca un matador într-o arenă de coridă, țeapăn, cu o expresie dură a feței, arătând că nu se temea de nimeni. Îmi veneau în minte cuvintele cu care îl descria Norma „un rahat de primă clasă".

S-a uitat fix la Nathan Bailford.

– Ce e cu întâlnirea asta? Dacă aveți senzația că o să întoarceți verdictul în favoarea voastră, din cauza vreunei chichițe judiciare...

– Nu e nici pe departe atât de simplu, l-a întrerupt judecătorul Sussman. Povestiți-i ce știți, doamnă Breen. Te rog, ia un loc, Dan. Cred că peste vreo câteva minute vei avea mare nevoie de unul.

Norma s-a ridicat încet. Mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat drept în ochii lui Dan Nizhinsky, care a încetat să se mai fâțâie de colo până colo prin încăpere și o fixa cu mare băgare de

seamă, renunțând la poza de matador încrezător în sine de acum câteva minute.

Când Norma a început să vorbească, vocea îi era sigură și imperativă. Era momentul ei de glorie.

– Maggie, cred că îți aduci aminte că, în timpul procesului, domnul Nizhinsky l-a adus ca martor al acuzării pe Peter O'Malley. A vorbit despre „petreceri private" care aveau loc, în miez de noapte, la Lake Club unde, dacă nu mă înșel, ai fost și tu invitată din când în când, la cină. Vreau să zic, la cinele normale ale clubului propriu-zis.

Am făcut semn că da, așa era, deși n-aveam încă habar ce urmărea Norma.

– Păi, într-un fel, acolo l-am cunoscut pe Will. Oricum, nu aveam cum să devin membru nici dacă aș fi vrut. Femeile nu sunt admise ca membre ale clubului.

– Îmi pare rău, a început Nizhinsky, foarte impacientat. Nu văd ce legătură au toate acestea cu procesul doamnei Bradford? Și-a împușcat soțul. Juriul a decis. S-a terminat, doamnă Breen.

– Are mare legătură cu ce s-a întâmplat, a spus Norma. Noile probe – și anume cine a participat la petrecerile burlacilor și pe cine aveau ca invitați – sugerează că foarte multe persoane aveau motive să-l ucidă pe Will Shepherd. Avem dovezi că domnul Shepherd a fost foarte „indiscret" cu privire la existența acestor petreceri, așa cum a fost indiscret când venea vorba despre orice aspect al vieții lui. Ba chiar s-ar putea ca totul să se fi mușamalizat în timpul procesului și încă în stil mare, protejându-se membri ai clubului, trecându-se sub tăcere motivele pentru care l-ar fi vrut mort pe Will Shepherd.

– În acest caz, aceste dovezi ar fi trebuit prezentate în timpul procesului. Acum este prea târziu. Verdictul a fost dat.

Nizhinsky era la fel de plin de sine ca întotdeauna.

Vedeam bine că toată lumea era stresată. Gâtul mi se uscase. Simțeam un nod în stomac. Numai Norma părea calmă. Asumându-și ea acum rolul de procuror, era neînduplecată.

– Este părerea mea – și țin să adaug că este și părerea procurorului general al statului New York – că Maggie Bradford s-ar putea să fie victima unei mușamalizări foarte elaborate și aproape criminale. O mușamalizare știută și poate chiar instigată de șeful poliției.

– Obiectez în fața unor astfel de acuzații, a urlat Dan Nizhinsky.

– Las-o să termine, a spus judecătorul Sussman.

Părea să se distreze la fel de bine ca Norma.

– Oameni importanți, lideri de opinie, mari industriași, bancheri și oameni de presă au fost ținuți la adăpost de investigațiile poliției – poate chiar la adăpost de acuzații penale pentru infracțiuni produse chiar aici, în Bedford, a continuat Norma.

A avut loc un schimb de priviri între Norma și procurorul districtual.

– Vă rog, domnule Nizhinsky, nu leșinați chiar acum. Încă nu am ajuns la partea cea mai rea.

Acum era o actriță cu adevărat, o vedetă. Nici un alt public nu ascultase cu mai multă atenție.

– Aveți dreptate, domnule Nizhinsky. Toate acestea nu ar fi avut nimic în comun cu procesul lui Maggie Bradford, cu excepția unui lucru semnificativ: avocatul apărării în procesul lui Maggie, bărbatul care știa de mult ceea ce eu vă spun acum și care ar fi trebuit să folosească ceea ce știa în apărarea doamnei Bradford, nu avea cum să procedeze astfel. Pentru că avocatul apărării însuși este un membru al acestui club secret. *Nathan Bailford este membru!*

CAPITOLUL 110

N-a fost nevoie decât de o singură privire spre fața cenușie și schimonosită a lui Nathan, ca să-mi dau seama că Norma avea dreptate. Chiar și numai această privire era de ajuns pentru a-i dovedi vinovăția. Avocatul meu – prietenul meu – era acum în picioare. Vorbea repezit, cu furie, dar, în spatele cuvintelor lui am văzut minciuna; în ochii lui i-am văzut umilința, am văzut trădarea, egoismul și răutatea a ceea ce făcuse.

– Domnule judecător Sussman, a spus Nathan. Acestea nu sunt decât cele mai murdare minciuni, cele mai urâte fantezii sau vise sau ce-or fi, din câte mi-a fost dat să aud; probabil induse de consumul de droguri sau ceva. Nu pot să cred că stăm să ascultăm așa ceva.

– Nu, nu sunt minciuni, a strigat Norma la el. Am martori. Administratorul de la Lake Club și alți doi paznici. Am și o declarație sub jurământ chiar de la unul dintre membrii clubului secret. Unul dintre amicii tăi.

A arătat cu degetul înspre el, iar el s-a dat un pas înapoi, clătinându-se pe picioare, ca și cum Norma ar fi tras gloanțe imaginare.

– Dumnezeule, Maggie și bieții ei copii să te ierte pentru ce ai făcut. Pentru că eu, cu siguranță, nu pot. Te-ai făcut de rușine și ți-ai făcut profesia de rușine. Aproape că ai ajutat la condamnarea unei femei nevinovate. Dumnezeule, Nathan! Sper să te

trimită în închisoare pentru o sută de ani. Se poate să faceți asta, domnule judecător?

Am stat nemișcată, ținându-mă cu putere de ramele de lemn ale fotoliului. Obrajii mi-au luat foc, și valuri de greață și de amețeală băteau în mine ca într-un mal.

„Ține-te tare, îmi tot spuneam. Fii calmă. Chiar ți se întâmplă. Chiar nu este un vis. Nu ești în celula ta de la închisoare. Ești chiar aici. Totul este real."

Apoi, dintr-odată, eram în brațele Normei și ale lui Barry. Tremuram înfiorător. Plângeam cu toții. Cred că Norma ghicise ce gândeam.

– Chiar se întâmplă, Maggie, mi-a spus. Abia aseară am reușit să vorbim cu procurorul general, că altfel îți dădeam de știre mai repede.

Am stat îmbrățișați multă vreme. Nici nu știu de unde să încep ca să descriu ce simțeam, dar niciodată nu am avut acea stare de eliberare pe care am trăit-o în ziua aceea. Eram complet deconcentrată, euforică, dar știam exact ce se întâmplase. Știam. Știam.

– Este clar că trebuie să declar eroare de judecată, i-a spus Sussman lui Nizhinsky, vocea lui tăind în carne vie, dar poate veți dori să mai încercați o dată. Nimic din ce s-a spus aici nu anulează faptul că Will Shepherd a fost ucis și că detectivii spun că doamna Bradford și-a admis vinovăția. Va trebui să-i oferim ceva timp să-și ia un nou avocat și să-și pregătească o nouă apărare. Poate chiar se va gândi să-și schimbe strategia. Îmi puteți da o idee cam ce plănuiți să faceți?

Nizhinsky a rămas fără grai preț de câteva secunde.

– Toată afacerea aceasta este – ei bine, a venit ca un șoc, a reușit el să îndruge într-un final. Nu știu ce voi decide. Onorată instanță, voi avea nevoie de ceva timp să mă reorganizez.

– Când ai hotărât, dă-mi de știre, i-a spus Sussman.

Barry s-a adresat judecătorului.

– Eu nu sunt avocat și, drept urmare, nu cunosc terminologie legală, dar credeți că doamnei Bradford i s-ar putea permite să plece acasă?

Sussman s-a întors și s-a uitat la mine.

– Este eliberată pe cuvânt, pe motiv că nu reprezintă un pericol social, a spus.

CAPITOLUL 111

Cum spunea Yogi Berra – era un déjà-vu. Dar așa trebuia să fie. Acesta era sistemul nostru juridic, în toată gloria lui.

Au trecut luni de atunci. Al doilea proces era pe cale să înceapă și avea să fie cel puțin la fel de demoralizator ca primul. Procuratura încă mai credea că eram vinovată de crimă, și pentru că au insistat să mă mai judece o dată, exact asta au făcut și o grămadă de oameni.

Am continuat să-mi port stigmatul. Aveam senzația că mari bucăți din viața mea îmi erau tăiate din carne. Și asta, probabil, pentru că așa era. Și eram ca un animal rănit.

Am ajuns la judecătorie cu Jennie, Barry și Norma. Barry și Norma formau acum un cuplu bizar, dar îți era mai mare dragul să te uiți la ei. Era incredibil, dar nu erau foarte ursuzi când erau unul în apropierea celuilalt.

Odată ajunși înăuntru, m-am îndreptat cu pași siguri spre un scaun familiar, în banca apărării. Noul meu avocat era Jason Wade, din Boston. Era un profesionist al cazurilor de crimă, care nu părea să admită nici un fel de prostii și-mi plăcea asta la el. Dar mai important decât toate, nu era Nathan Bailford, care devenise de-acum o prezență constantă în coșmarurile mele.

Ciudat, ciudat, mult prea ciudat.

„Maggie arată atât de bine!" l-am auzit spunând pe unul dintre cei prezenți. „Maggie!" Parcă am fi fost prieteni de când lumea.

– Așa e. Chiar arăți fantastic, mi-a șoptit Jennie în ureche.

Între noi totul era ca înainte, dacă nu și mai bine. Jennie era unul dintre acei oameni rari cu care puteai să petreci o noapte întreagă stând de vorbă. Și chiar asta am și făcut – chiar în noaptea dinainte. Până și Allie a stat cu noi până pe la zece seara. JAM se reunise.

Procesul a durat șapte săptămâni. Uite acolo se duc banii contribuabililor! Aceiași oameni depuneau, în mare, cam aceleași mărturii, cu toate că interogatoriul apărării avea o altă pantă, ducând într-o cu totul altă direcție.

Sala de judecată se încălzea cu atât mai mult, cu cât înaintam spre miezul verii, dar mie nu-mi păsa de căldură, de întrebările repetate, nu-mi păsa nici măcar de atenția și de mizeria de care mă bucuram din partea presei.

Nu voiam decât să fiu găsită nevinovată. Dar mai mult decât orice pe lume, voiam să scap de purgatoriul în care trăiam de prea mult timp.

Nu eram vinovată. Eram sigură de asta.

Eram nevinovată.

Aș fi dat orice numai să aud cuvintele acestea rostite măcar o dată.

CAPITOLUL 112

Stăteam aplecată în față ca să aud fiecare cuvânt care străbătea sala de judecată, unde nu mai aveai loc să arunci un ac. Dintr-odată simțeam că nu-mi intra destul aer în plămâni. De parcă mi se îndesase o cârpă pe gât. Claustrofobia își făcea iar damblaua.

Fețele din sala de tribunal deveneau neclare, neconturate. Sângele îmi pulsa în creier, lovind în tâmplă ca niște ciocănele. Spinarea îmi era udă leoarcă.

Cei doisprezece membri ai juriului umpleau, încet, spațiu destinal lor, din partea dreaptă a camerei.

Iarăși.

Au stabilit verdictul.

Iarăși.

Eu nu mai aveam suflu în timp ce bucata de hârtie împăturită era înmânată judecătorului Sussman. El a citit verdictul pentru sine, apoi i-a dat-o înapoi președintelui juriului. Procedura era necesară, bănuiesc, dar și dură.

– Puteți să citiți verdictul, a ordonat Sussman.

– Te iubim, mami, mi-a șoptit, din spate, Jennie.

Norma și-a trecut brațul peste umărul meu. Barry mă mângâia pe păr, de acolo, de pe rândul din spate, unde se afla. Familia, prietenii mei, nu-i puteam părăsi din nou, doar că era posibil să nu am alternativă. În dimineața aceea, *USA Today*

ajunsesă la *egalitate* cu pariul în privința achitării mele. La Londra și la Vegas oamenii făcuseră deja pariurile.

Gura parcă îmi era plină de vată. Eram complet amorțită. Erau în sala aceea de judecată și totuși, într-un fel, nu eram deloc acolo.

Președintele juriului a început să vorbească. Avea o voce foarte ascuțită, și totuși, în mod surprinzător, distantă, ca și cum ar fi existat un paravan între el și restul oamenilor din sală. Nu se mai auzea nici un alt sunet.

– Am ajuns la concluzia că acuzata, Maggie Bradford, este *nevinovată* de crimă.

Nevinovată.

Nevinovată.

A trebuit să-mi închid ochii. Mă simțeam atât de obosită și de slăbită, încât, în mod ciudat și fără nici un motiv aparent, nu eram complet ușurată. Eram doar vag conștientă de bucuria din sală. Oamenii mă felicitau – Jason Wade și Norma, Jennie, Barry. Figurile se perindau prin fața mea, de parcă erau niște baloane imense. Sunetul era la fel de difuz ca și imaginile. Totul îmi părea incredibil de bizar și de neconceput.

– Oh, Maggie, ai reușit! Ai câștigat!

Cum era posibil ca acest moment atât de simplu să fie atât de confuz pentru mine? Eram condusă repede din tumultuoasa sală de judecată, înconjurată de un zid viu de avocați și prieteni și de neprețuita mea familie. Dincolo de acest zid erau presa și fanii. Alte figuri îmi puneau microfoane în față, urlând întrebări, implorând pentru un autograf, chiar și acum, într-un astfel de moment.

Va trebui ca Jason Wade să fie cel care să se descurce cu toate astea. Avocatul meu avea să răspundă la toate întrebările lor. Să le semneze și autografele.

Oamenii chiar mă împingeau – de parcă aș fi avut rotile – prin foaierul cavernos, apoi mult prea repede pe niște scări ale

tribunalului, apoi într-o mașină care mă aștepta. Nu era o limuzină, ci o mașină obișnuită. Am avut eu grijă să fie așa.

Am tresărit la auzul a ceea ce am crezut că e un foc de armă. Un cuțit mi-a trecut prin inimă. Era doar portiera mașinii, care se trântise cu zgomot!

Apoi, mașina mea „obișnuită" a început să-și facă încet loc prin mulțimea compactă, adunată în fața tribunalului ca să mă vadă chiar și pentru o clipă, indiferent de verdict. Mașina aluneca în spatele unei escorte de mașini de poliție, cu sirenele pornite, cu girofarurile roșii aruncând lumini și umbre pe fețele trecătorilor.

Îmi aminteam de mașina armatei din West Point. Și girofarurile ei se roteau, numai că nu erau trecători nicăieri, și era cumplit de frig. Îmi aminteam multe scene care duseseră la momentul acela.

Mă uitam pe fereastra mașinii. Oamenii formaseră o mulțime incredibilă, blocând Broadway și Clark Street, bătând din palme și bucurându-se pentru mine, urlându-mi numele. Nu mă simțeam în nici un fel legată de o astfel de atmosferă.

Îi țineam strâns în brațe pe Jennie și pe Allie, nevrând să le mai dau vreodată drumul. Ei îmi răspundeau la îmbrățișare. Eram JAM din nou. Jennie, Allie, Maggie.

– Te iubesc atât de mult, mami, mi-a șoptit Jennie și m-a sărutat pe obraz, ești eroina mea în armură.

– Iar tu a mea, i-am spus.

– Mami, a spus Allie, și m-a îmbrățișat. Mămica mea.

– Allie. L-am sărutat pe creștet. Sunteți ai mei amândoi.

CAPITOLUL 113

„MAGGIE! MAGGIE BRADFORD!" a urlat mulțimea de idioți în urma mașinii ei.

Criminalul aplauda și se bucura la rândul lui, prefăcându-se încântat de tot ce se întâmpla. Stătea bine ascuns de mulțimea care bloca intersecțiile din Bedford Village. Foarte bine ascuns.

Criminalul privea trecând mașina care o purta pe Maggie Bradford, urmărind-o cum dispărea după un colț de stradă.

Apoi, criminalul a dispărut și el.

CARTEA A ȘASEA

DIN NOU DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

CAPITOLUL 114

Fifth Avenue. Sărbătoarea Paștelui. New York City. Minunat! Exact locul în care ți-ai dori să fii, nu?

Cele mai frumoase femei ale lumii mărșăluiau pe stradă. Aveau mersul felin, părul coafat, ieșite la vânătoare și la cumpărături.

„Și fiecare în parte, eminamente futabilă, se gândea Will. Fiecare mi-ar putea aparține, să fac ce vreau cu ea. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Ci doar se îmbunătățesc pe zi ce trece."

Se plimba printre ele, fără să se grăbească, pentru că ajunsese destul de devreme la întâlnirea care trebuia să aibă loc. Era îmbrăcat în pantaloni kaki și într-un blazer albastru. Părul vopsit negru era tăiat scurt și pieptănat meticulos.

„Săgeata Neagră", se gândea, pe buze fluturându-i un zâmbet subțire.

Unele femei chiar se uitau după el – „așa și trebuie", reflecta el. Nu-și pierduse farmecul. Ba chiar s-ar putea spune că arăta și mai bine decât înainte. Întunecat și misterios, corect? Exact așa cum erau amanții ideali în fanteziile femeilor.

Când a ajuns pe Fifty-ninth Street, a pornit spre est, spre Park, apoi spre Sixty-second Street, unde a dispărut într-o clădire Deco, galbenă-maronie, de după colț. A cumpărat dropsuri mentolate de la un magazin de ziare din holul clădirii, apoi s-a uitat în oglindă să vadă cum arăta.

Barba neagră vopsită, atent tunsă, ochii albaștri (lentilele de contact erau o idee bună, o idee excelentă), cravata perfectă de la Liberty of London, haina la modă. Exact așa cum trebuia să arate pentru o întâlnire importantă.

Apoi Will a luat liftul până la etajul al doisprezecelea, unde a găsit biroul pe care îl căuta. Marshall and Marshall. Avocați.

A deschis ușa mare de stejar. A fost imediat întâmpinat de un perete de oglinzi și de o panoramă a bulevardului agitat de dedesupt. Impresionant și opulent, în dulcele stil american.

Recepționera companiei era o irlandezo-americană, după înfățișare, o tânără de vreo douăzeci de ani, zâmbitoare, cu părul castaniu, cu pielea de alabastru, frumos dezvoltată. Asemenea firmei care o angajase. „Frumos element decorativ", se gândea Will.

Și-a lăsat cu mare degajare mapa Mark Cross pe biroul ei.

– Bună ziua, domnule. Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat.

A observat că tipa era mai mult decât plăcută. Nu părea ofensată de mapa lui care îi invadase spațiul. Sau, poate, ca o bună irlandeză ce era, nu arăta ce simțea.

Will a zâmbit, neostentativ, dar seducător, folosindu-se de tot șarmul lui.

– Am o întâlnire cu domnul Arthur Marshall. Este vorba de o moștenire. Sunt așteptat, dacă nu mă înșel.

– Da, domnule. Tipa a încercat să nu se uite prea insistent la acest englez foarte arătos, care stătea în fața ei. Pot să vă întreb cine îl caută?

– Palmer Shepherd, a spus Will.

CAPITOLUL 115

M-am uitat împrejur, la sufrageria familiară, caldă a casei noastre și nu m-am putut abține să nu zâmbesc cu gura până la urechi, aproape să chicotesc cu voce tare. „Ooooooooh, Doamne!"

Nimic nu putea fi mai frumos. Era cel mai important lucru în momentul de față. Petrecerea! Vreo doisprezece băieței și fetițe, prietenii lui Allie de la grădiniță, au venit la noi pentru petrecerea de aniversare a celor cinci anișori. Nu a refuzat nimeni invitația, ceea ce însemna grozav de mult pentru mine, și mult mai important, pentru Allie.

Era o petrecere tradițională, pusă la punct de Jennie și de mine până la ultimul detaliu. Jocuri și pălării, un tort pentru sărbătoritul nostru, un cadou pentru fiecare copil și o mulțime de cadouri pentru Allie, copilul-minune.

Totul era perfect. Barry și Norma trecuseră pe la mine să mă ajute. Până acum, o ținusem tot într-un râs.

Într-un final, Allie a venit la mine. M-a privit lung, cerându-mi să mă aplec până la înălțimea lui, să mă cobor pe teritoriul lui.

Am îngenuncheat, ca să putem sta față în față. Așa cum făcea aproape întotdeauna, Allie și-a trecut părul meu după degetele lui.

– Știi ceva? m-a întrebat, cu cea mai frumoasă sclipire în ochi. Ei bine, știi?

– Ce? Spune-mi. E tortul prea mare pentru tine și nu-l poți mânca singur? Bineee, atunci împarte-l cu prietenii tăi.

Allie a râs. Se prindea la toate glumele mele. Și eu la ale lui.

– Nu, voiam doar să-ți spun care e cel mai frumos cadou, mami. Cel mai frumos cadou e că tu ești aici.

Era cea mai fericită petrecere, cel mai frumos moment și dintr-odată am început să plâng și mă simțeam atât de bine pentru că puteam să fiu acolo, la petrecerea fiului meu.

– Știam eu că cineva avea să plângă cât de curând, i-am spus lui Allie.

El m-a îmbrățișat și m-a sărutat ca să-mi treacă. Și mi-a trecut.

CAPITOLUL 116

Văzându-mi buna dispoziție de la petrecerea fiului meu, Barry Manipulatorul a profitat de ocazie pentru a mă ademeni să merg în oraș cu el, la studioul de înregistrări. L-am luat prin surprindere acceptând. Era gata de puțină manipulare.

Odată ajunși la New York, Barry era încântat și surescitat, așa cum era de obicei, când tocmai termina o piesă bună sau când încheia o afacere bună.

– Mă sperii. Ești *prea* fericit, i-am spus, râzând. Dar toate mi se păreau frumoase acum. Eram atât de veselă, de liberă. Doamne Dumnezeule, eram liberă!

– Am un plan, mi-a spus în timp ce ne așezam la pianul lui. Am făcut niște planuri în numele tău.

Buna mea dispoziție o concura pe a lui. Ba mai mult decât atât.

– Mersi, dar nu vreau.

Barry m-a ignorat complet.

– Se pune la cale un mare concert în Rhinebeck, New York, în iulie.

– Barry, am citit și eu ziarele. Nu sunt o pustnică. Bedford e la mai puțin de cincizeci de kilometri de Manhattan. Din nefericire, răspunsul meu este nu. Dar îți mulțumesc oricum.

– Este vorba de două zile de soare și distracție. Îi cunosc pe organizatori și sunt niște profesioniști. Au pus deja la bătaie șaptesprezece numere. Optsprezece este numărul lor norocos.

– Mi-ar plăcea enorm, dar nu pot. Nu-ți aduci aminte ce mi s-a întâmplat la San Francisco?

Barry a continuat să vorbească.

– Să-ți spun pe cine au angajat deja. Bonnie Raitt, k.d.lang, Liz Phair, Emmylou Harris.

Am dat din cap. Am început să râd. Mi-am mușcat buza.

– Ia te uită, numai femei. De ce ai început înșiruirea cu femeile?

– Ca să vezi, nu m-am gândit nici o clipă la asta. Dar ai dreptate, așa am făcut.

– Nu cred că sunt în stare, Barry. Apreciez oferta, dacă despre asta este vorba.

Barry nu avea chef să-mi ofere clemență. Era o chestie bună. Însemna că nu păream vrednică de milă.

– Ori îți folosești talentul, ori îl pierzi, mi-a spus. Asta, desigur, în eventualitatea în care încă nu l-ai pierdut.

– Nu prea. Zilele astea mi-l exersez sub duș. Îmi iese chiar foarte bine. Încă nu l-am pierdut. Ba chiar cânt mai bine ca niciodată. Pasiune, profunzime, maturitate, efervescență.

Barry începuse intro-ul la pian pentru *Căderea din cer.* Trebuie să recunosc că m-au trecut fiori pe șira spinării.

– Am să mă *gândesc* la ofertă, i-am spus. Dar, sinceră să fiu, nu c-cc-cred c-c-că am s-s-să pot c-c-cc-cânta în public.

I-am făcut cu ochiul. Îmi făcea bine că puteam să râd de bâlbâiala mea, de San Francisco.

Barry a dat înțelegător din cap și apoi a zâmbit.

– Am să iau ce ai spus drept un răspuns afirmativ.

A continuat să cânte *Căderea din cer*, și, odată cu el, am început și eu să cânt.

Trebuia să recunosc că simțeam că era bine, că așa trebuia să fie, ca mai tot ce mi se întâmpla în această a doua viață a mea.

Nu am ezitat, nu m-am bâlbâit. Am cântat. Și dacă îmi este permis să spun eu asta, am cântat cât se poate de frumos. Cu pasiune, cu intensitate adevărată.

– Sincronizarea e proastă, frazarea e cumplită.

Barry a scuturat din cap și a spus:

– Bine ai venit acasă, Maggie.

CAPITOLUL 117

Lui Maggie încă îi plăcea să se plimbe pe străzile din New York. Era una dintre acele femei populare, nu-i așa? Poate de aceea mulți dintre ei se identificau cu ea, îi iubeau muzica, o iubeau pe ea.

Purta o eșarfă și ochelari de soare, dar, din când în când, oamenii tot o recunoșteau. Era întotdeauna atât de al dracului de grațioasă. Semna autografe. Se îndepărta cu acel zâmbet timid atât de tipic ei. „Curvă miloagă ce ești!"

Will a urmărit-o de aproape câteva străzi. Pe el nu-l mai deranja nimeni cu autografe. El nu mai exista, corect? Omul Invizibil. Mort și îngropat, nu?

A urmărit-o în seara aceea, în amurg, în afara New Yorkului și până la Saw Mill. Acest drum spre Bedford îi era foarte familiar. Acest drum spre ruina lui.

Ce nu era atât de familiar era acest curs bizar pe care îl urma viața lui. Cum să încununezi o viață incredibil de plină și care s-a sfărâmat în bucăți atât de brusc? Odată ajuns la vârf, unde cobori de acolo?

Cât de inteligent fusese până în acel moment! se gândea Will. În acea noapte fatală, îl împușcase pe Palmer și nu simțise nimic, nici cea mai vagă urmă de remușcare. Era singura modalitate de a opri șantajul cu care fratele lui lacom îl chinuise încă din noaptea de la Rio.

*

Se îmbrăcase în hainele fratelui lui. Apoi îi adusese cadavrul pe proprietatea lui Maggie. Intrase în casă și provocase scandal. O momise pe Maggie afară, o atacase, o bătuse și trăsese cu arma care practic îi distrusese fața lui Palmer. Apoi dispăruse. Și, desigur, urmărise ce lăsase în urmă.

Din păcate, noua lui viață se dovedise a fi un cu totul alt fel de coșmar. Câteodată simțea că s-ar putea să fie vreun soi de demon, și că într-adevăr trăia în infern. Rio era punctul de unde începuse coșmarul acesta, știa asta prea bine. Când omorâse prima fată. Crimă și pedeapsă fusese viața lui din acel moment.

La capătul străzii, a văzut-o pe Maggie făcând colțul spre parcarea din fața casei ei. Nu putea să sufere faptul că ea putea să fie fericită fără el. Deși părea al naibii de ciudat, el chiar încercase să o iubească. Voia ca ea să-l salveze de el însuși.

La fel de bine știa și când se stricase totul cu Maggie. Știa cu acuratețe momentul în care o pierduse. A fost prima dată când avusese probleme cu ea în pat. Era pe vremea în care el era domnul Maggie Bradford. Se gândea aproape în fiecare zi cum să o omoare.

Îl dezamăgise, și acum ea și mica ei familie vor plăti un preț cumplit pentru asta. Crimă și pedeapsă.

Will s-a dus să ia cina într-un mic restaurant din oraș. Un local foarte popular printre localnici.

Simțea că e totuși ceva să poți să stai așa, într-un local, să mănânci un burger unsuros și cartofi prăjiți și să nu mai fii recunoscut de nimeni.

„Săgeata Neagră." Asta devenise acum.

Purta o șapcă de baseball, dar fără vreo marcă, un pulover gri și pantaloni kaki. Nu se distingea de mulțimea din bar, care se uita la cei de la Knicks cum pierd urât de tot în fața celor de la Indiana.

Chiar nu era nimic special la el. Nimic, în afară de faptul că era nebun de legat, evident. Probabil că nici nu era singurul

nebun din bar. Nu era nici singurul cu ceva tendințe ucigașe cu privire la consoartă.

– Knicks îs de căcat, s-a gândit căposul de lângă el să împărtășească din înțelepciunea lui seculară.

– Ca și burgerii de aici, de altfel, a răspuns Will, spre amuzamentul celuilalt bărbat.

„Frați de cruce, nu-i așa?" Will ar fi vrut să continue conversația pe un ton serios. „Nu ești de aceeași părere? Nu vrei să vii cu mine acasă la fosta nevastă? Am de gând să o omor pe curvă și pe cei doi țânci. Ce zici, te bagi? Ne băgăm în cârdășie?"

– Patrick Ewing chiar e de căcat, a intervenit un altul.

Will a dat din cap cu înțelegere și cu conștiința clară că era vremea s-o șteargă din bar. Adevărul era că habar nu avea care erau de la Knicks sau de la Yankees sau New York Jets.

Afară era întuneric. Cel puțin așa se vedea de la fereastra din față a barului.

– Eh, e vremea s-o luăm încetișor spre nevastă, i-a spus noului lui prieten, apoi s-a ridicat de la bar.

„Ești sigur că nu vrei să mi te alături, amice? Urmează o noapte lungă pentru Bedford. Te asigur."

CAPITOLUL 118

Să ajungă pe proprietate neobservat nu constituia tocmai o problemă pentru el. Will a parcat într-unul dintre locurile speciale ale clubului, apoi a traversat pădurea de pini și pajiștea îngustă.

Până acum, nici o problemă. Exact cum își imaginase.

Călcând câmpul cu iarbă înaltă, și-a adus aminte de ceva. Acolo l-a dus pe Allie călare, pe când era doar un bebeluș. Făcuse gestul ca s-o impresioneze pe Maggie. *Știa* foarte bine că asta avea s-o lovească sub centură. Știa care erau punctele slabe ale unei femei, butoanele pe care să apese. Pe ale lui Maggie le apăsase pe rând, unul câte unul, cu cea mai mare grijă.

Fusese în casă într-unul dintre exercițiile lui de recunoaștere, deci știa deja cum aveau să se petreacă lucrurile. Ușa pivniței din aripa principală a clădirii era deschisă, așa cum fusese întotdeauna.

Nu și-a folosit lanterna până nu s-a văzut de-a binelea în casă. Pivnița era un loc destul de sinistru. Casa fusese construită pe pământul gol, neizolat, iar bolovanii de la începuturile construcției erau tot acolo. O scară de lemn ducea de la congelator până în bucătărie.

Will a urcat scările și a ajuns în casă puțin după 23.40. Nu era weekend și toată lumea era în pat. JAM! Jennie, Allie și Maggie... a se observa: fără Will.

Maggie era încă o țărancă în sufletul ei – se ducea repede la culcare, ca să se trezească repede. Nenorocita de casă era atât de liniștită, de parcă intrase într-o morgă, ceea ce părea cât se poate de potrivit.

Într-un fel, Maggie îi dăduse ideea pentru surpriza din seara asta. Obișnuia să urmărească la știri – și pe bună dreptate – orice poveste despre câte un soț care o luase razna și ucisese pe unul sau pe mai mulți membri ai familiei.

Era mai mult sau mai puțin ce plănuise Will pentru seara aceasta. Să-i ucidă pe toți chiar acolo, în casa lor. Apoi să dispară de tot. Crimele nu aveau să fie rezolvate vreodată, și asta i se părea cea mai nimerită abordare.

Avea un pistol Smith and Wesson, cu șaisprezece gloanțe, la care se adăuga un cuțit de vânătoare foarte neprietenos. Avea mai mult decât destulă muniție. Dacă era nevoie, avea să ducă treaba la bun sfârșit cu mâinile goale. Abordarea aceasta avea și ea foarte multe merite, printre care și implicarea personală.

– Familiile sunt de tot căcatul, mormăia Will în timp ce urca scările carpetate care duceau spre al doilea etaj.

Liniștea era mormântală. „Poate că mi se întinde o capcană", se gândea, dar știa foarte bine că nu avea cum să fie așa.

Locomotiva era pusă în mișcare. Nu se mai putea întoarce din drum. Nici Dumnezeu și nici dracu' nu ar fi putut să oprească ceea ce era pe punctul de a se întâmpla.

Respira cât putea de încet, calculând cu grijă fiecare răsuflare, să fie egală și la exact același interval față de celelalte.

Era sigur pe el, sigur pe ceea ce avea de făcut. Nu exista vinovăție. Nu exista nici un fel de sentiment.

Era exact ceea ce trebuia să facă.

A deschis ușa dormitorului încet de tot.

Totul era filtrat de lumina lunii, blândă, galbenă, care se revărsa prin fereastra dormitorului.

Priveliștea nu îi oferea nici un fel de surpriză. Nu avea parte de nici un fel de surprize de nicăieri.

– Hei, amice, i-a spus lui Allie.

CAPITOLUL 119

„Ce dracu' se întâmplă? Ce se aude?"

Ne-am dus cu toții la culcare devreme, iar eu am adormit aproape instantaneu.

Visam că eram la un imens concert în aer liber la care trebuia să cânt – și pe scena căruia m-am pierdut cu totul. Nu era nevoie să îl chem pe doctorul Freud pentru un consult ca să-mi explic de unde și până unde visul.

M-am trezit și mi s-a părut că aud un zgomot sus, la etaj.

Să nu se fi culcat Jennie încă?

M-am ridicat în capul oaselor și am aruncat o privire către cifrele luminoase ale radioului cu ceas – 23.45. Nu-mi venea să cred că Jennie nu dormea la ora asta.

Apoi am auzit un alt zgomot. Bizar. Ei bine, era clar că unul dintre copii era treaz.

Apoi un zgomot și mai puternic, ca și cum cineva muta patul din loc.

Apoi, în sfârșit, ceva care semăna cu un țipăt sau un urlet înfundat. Oare aveam halucinații?

M-am sculat repede și m-am grăbit să ajung la ușa de la dormitorul meu.

Acolo am zăbovit o clipă să ascult.

Nu s-a mai auzit nimic.

Apoi încă un zgomot înfundat, de data asta ceva mai îndepărtat. Nu îmi dădeam seama exact de unde. Allie? Era Allie treaz cumva?

Am dat fuga în holul dinspre scările de sus. Lumina era stinsă și am reaprins-o.

Nu era nimeni. Nici Jennie. Nici Allie.

Alarmă falsă? Probabil. Noaptea, la țară, totul are obiceiul de a pocni. Podelele desprinse, obloanele deschise, crengile de copac care bat în geam.

M-am hotărât să mă duc totuși să văd ce fac copiii. Poate vreunul era bolnav, poate vreunul avea un coșmar, ceva. Numai Dumnezeu știe prin câte trecuseră.

Am deschis cu blândețe ușa de la dormitorul lui Jennie, prima cameră de lângă a mea.

Jennie dispăruse!

Am străbătut în fugă coridorul și am ajuns cât de repede am putut în fața dormitorului din stânga, cel cu vedere spre pășunile ecvestre.

Am dat ușa dormitorului de perete.

Allie dispăruse și el!

CAPITOLUL 120

Exista o explicație pentru asta. Trebuia să fie.

Dar eram atât de speriată, că nu știam ce era cu mine.

Am alergat pe scări, urlând numele copiilor:

– Jennie! Allie! Pe unde umblați? Unde sunteți?

Exista o explicație simplă pentru asta.

Nu era nimeni în holul de la intrare și nici în sufragerie.

În schimb vedeam o lumină care venea din biroul meu. Bun, copiii erau în birou.

– Jennie?... Allie?... S-a întâmplat ceva?

Am alergat spre biroul meu, spre vizuina mea și apoi m-am oprit. Totul s-a oprit. Timpul, evoluția, sentimentul de dreptate și bunătate care guvernează universul.

S-au oprit, pur și simplu.

Înăuntru, cu copiii, era Will.

Mă holbam la barba și la părul acela negru, dar nu aveam nici o îndoială că era Will.

Avea o armă, și îi avea pe Jennie și pe Allie, iar arma era îndreptată înspre ei, ca și cum nu ar fi fost mare lucru.

– Bună, Maggie. A trecut ceva vreme, nu?

Era cât se putea de relaxat. Cât se putea de psihopat.

– Mă bucur să te văd.

– Voi doi, sunteți bine? i-am întrebat pe copii.

– Suntem bine, mamă, a răspuns Jennie. Suntem bine. Suntem în regulă.

– Sunt bine, a spus Will. Ce mare chestie? Ce, n-ai auzit de drepturile tatălui de a veni în vizită?

Am păşit ceva mai aproape de ei. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept.

Will era aici. Will era în viaţă.

– Te urăsc, i-am spus. Nu m-am putut abţine să nu spun.

– Oh, scumpa mea, şi eu te urăsc. Eu te urăsc cel mai mult. De asta sunt aici, a spus Will şi a zâmbit. Te-am urât şi te-am tot urât de prea mult timp.

M-am oprit şi m-am holbat la el. Tot încercam să fiu calmă.

– Cum ai îndrăznit să vii aici, Will? După toate câte s-au întâmplat?

– A, din multe motive mişto. În primul rând, numai ca să văd confuzia din ochii tăi, frica. Ador privirea aceea. Îmi dă un sentiment de bine în tot corpul.

– Asta pentru că eşti un laş.

I-am spus exact ce credeam.

– Fără îndoială. Cred că ai mare dreptate. Exact *ăsta* e motivul pentru care am venit. Mi-e teamă să mai trăiesc în halul în care sunt. Asta-i tot.

– Nu le-ai face nici rău, nu-i aşa? De ce le-ai face ceva? l-am întrebat.

Will a ridicat din umeri.

– Pentru că sunt ai tăi. Pentru că m-ai adus într-un hal mai rău decât eram. Înainte să apari tu, puteam să funcţionez. Iar acum, Maggie – taci din gură. Vorbesc serios – taci dracu' din gură!

A îndreptat arma spre Allie. Băieţelul meu încerca din răsputeri să nu plângă, dar începuse deja să tremure. Iar eu nu aveam ce să fac.

Nimeni nu spunea nici un cuvânt, iar Will zâmbea tăcerii care se lăsase. A dat din cap aprobator. „Ticălos nenorocit!"

– Bun, iată ce o să se întâmple, a spus într-un final. O să vă puneți toți jos, la pământ. Cu fața în jos. Nimeni nu mișcă. Toată lumea la pământ. Hai să jucăm un joc, Allie.

– Cine ești tu să impui asta? s-a răstit deodată Jennie la el. Ca să ce, să-ți fie mai ușor să ne omori? De asta ești aici, nu? Imbecilule! Rahat de om, asta ești!

– Jennie, am încercat s-o domolesc.

Apoi mi-am dat seama ce face, sau cel puțin aveam senzația că știu ce face, speram că m-am prins de jocul ei, mă rugam să fie așa.

– Ba chiar nu o să facem ce vrei tu! am urlat la Will, așa cum a făcut și Jennie. Te urâm de moarte!

– Te urâm! a urlat Jennie la el.

– Te urâm! a țipat și Allie, cu vocea lui de copil.

Dintr-odată, Jennie s-a repezit la el din lateral, iar eu am apucat arma. Am tras de încheietura mâinii lui cât de tare am putut. Cu ambele mâini! Cu o putere de femeie nebună!

În același timp, l-am lovit pe Will cu genunchiul – cu toată forța de care eram în stare – sub centură.

Will a aruncat afară tot aerul din plămâni. A mugit ca un animal. Arma s-a desprins pur și simplu din mâna lui, iar eu am apucat-o.

Bun, aveam arma în mână. Și acum ce urmează? Ce fac acum? M-am retras din fața lui cât de repede am putut. O mulțime de pași repezi, grăbiți.

La fel au procedat și Jennie și Allie.

– Hai, hai. Ieșiți repede de aici. Jennie, sună la poliție. Sună la 911. Repede. Vă rog! Plecați! le-am spus amândurora.

Will se uita la mine și părea confuz, ca și cum asta nu era scris în scenariul lui. Apoi a zâmbit din nou, cu zâmbetul acela pe care îl țineam minte atât de bine, zâmbetul care a fost întotdeauna cel mai bun prieten al lui. Un zâmbet criminal, nu?

– Nu-i așa că e grozav, a spus el cu un oftat greu. Nu tocmai cum am plănuit eu. *Dar.* Un bun jucător de fotbal, *un marcator,*

trebuie să improvizeze. Știu că nu ai urmărit niciodată un meci de fotbal, Maggie, dar să știi că pentru un bun marcator nu există echipă, nu există a pierde sau a câștiga, ci doar golul în sine.

– Will, i-am spus, acum ia mai taci și tu.

– Și știi care e „golul" meu în seara asta, Maggie ? Nu te-ai prins încă?

– Ba bine că nu. Vrei să ne ucizi. Jennie, te rog, pleacă. Allie, pleacă! Vorbesc serios. Acum! Cheamă poliția, Jennie.

– Mamă, a spus Jennie, cu o voce foarte scăzută, aproape în șoaptă, vino cu noi. Mergi cu spatele înspre ușă, cu arma, vino cu noi.

– Știi care e restul planului meu pentru seara aceasta, Maggie? Will continua să-mi vorbească. Cred că am reușit să găsesc finalul planului meu.

Și eu credeam la fel. Cred că ajunsesem să-l înțeleg foarte bine.

– Să ne ucizi pe noi, apoi să te sinucizi, i-am răspuns.

Will a bătut ușor din palme. Aplauze din partea marelui om.

– Mamă, te rog să vii cu noi, implora Jennie. Te rog.

Apoi Will a pornit direct către mine.

– Ești în stare s-o faci, Maggie? mi-a spus.

Mă pironea cu ochii.

– Sunt în stare să fac ceea ce trebuie să fac, i-am răspuns.

– Mamă, te rog.

– Chiar crezi că ești în stare, Maggie? Ești tu capabilă să reîncepi tot coșmarul acesta, s-o iei de la capăt? Sau ai prefera să mori, mai curând? Poți să apeși pe trăgaci?

Will continua să se apropie de mine.

Marcatorul.

Mergea spre gol, exact așa cum a spus. Fără pic de spirit de echipă. Doar Will – lupul singuratic. Marele ratat.

Nu exista răspuns la întrebarea lui, nu unul bun oricum. Nu exista cale ușoară de ieșire din asta.

Dar poate că exista o cale totuși. *Poate că exista.*

Will continua să se îndrepte spre mine. Menținea contactul vizual. Apoi iar zâmbetul acela.

Am tras!

– Mamă! Mamă!

El s-a apucat de picior și aproape că s-a dezechilibrat, aproape că a căzut.

– Aaaaaahh, a gemut. Pentru Dumnezeu, Maggie. Ești o adevărată leoaică, o adevărată luptătoare.

Will a pornit din nou către mine. Ca și cum nici nu ar fi fost rănit.

Marcatorul.

Atacantul.

Cel mai bun din lume la sportul acesta.

De neoprit, odată ce a pornit înspre poartă și gol.

Iar golul lui acum era moartea mea și a copiilor mei, chiar în casa noastră.

Will a scos cuțitul de sub cămașă. Un cuțit mare, de vânătoare. L-a ridicat spre mine. A pornit spre atac.

Am tras al doilea foc de armă.

EPILOG

CÂNTECE DE NOAPTE BUNĂ

CAPITOLUL 121

Sudul statului Conneticut, începutul lui noiembrie.

La patru luni și jumătate după noaptea nefastă. În sfârșit, povestea cu mine și Will a ieșit de pe primele pagini ale ziarelor și revistelor.

Nu mai rămăsese decât o poveste de spus.

Era o după-amiază de toamnă luminoasă și rece – una dintre acele după-amiezi destinate fotbalului licean. Numai că pentru mine, de după geamurile fumurii, din plexiglas, ale mașinii mele, mi se părea că ziua era mohorâtă, una dintre acele zile destinate afacerilor neîncheiate.

Norma a venit cu mine, dar de condus, am condus eu. Aveam nevoie să simt că dețin controlul. Cel puțin asta credeam, că-l dețin. Dar dacă era așa sau nu avea să-mi fie confirmat cât de curând.

Îmi dădeam silința să fiu curajoasă, să supraviețuiesc acestui ultim test.

Nimic din ce am făcut nu a fost greșit – nimic. Nu am făcut decât să apăr ce era mai important pentru mine, familia mea. Sigur, ceva greșeli tot am făcut, dar cine e fără păcat? În ce-l privește pe Will, am fost o victimă a obsesiilor lui. A mințit cu genialitate chiar de la începutul relației noastre.

Am întors iar povestea pe toate părțile cu Norma, pe drumul dinspre Bedford. Într-un târziu, am tras mașina în parcarea Institutului pentru o Nouă Viață, o construcție în stil federal,

undeva la periferia New Haven, un fel de struțocămilă, ceva între o clădire administrativă și o închisoare. Nu era nici una, nici alta, nimic atât de benign. Era un spital de boli mintale, chipurile, cel mai bun din câte există.

Și eu, și Norma am grăbit pașii, traversând parcarea străjuită de plopi și arțari, până am ajuns în vestibul, unde am fost întâmpinate de o recepționeră în halat alb.

– Am venit să-l vedem pe domnul Shepherd, i-am spus, iar dacă am fost recunoscută, cu siguranță nu s-a văzut pe fața ei.

Am apreciat gestul.

– Am să rog pe cineva să vă conducă în salonul dumnealui, e tot ce a avut femeia de spus.

La un moment dat, un asistent și-a făcut apariția și ne-a escortat.

M-am oprit la intrarea în salonul lui.

– Poți să mă aștepți aici? am întrebat-o pe Norma. Cred că vreau să fiu singură cu el.

– Ești sigură, Maggie? Scumpo, nu trebuie să te pedepsești.

– Sunt sigură. Nu-mi mai este frică de el. „Nu cine știe ce, cel puțin."

– Bravo ție, atunci. Să știi că eu am să fiu duduia scundă și umflată care așteaptă afară. Poate vreunul pe aici e suficient de nebun încât să se îndrăgostească de mine.

Asistentul de acolo a descuiat ușa și eu am intrat. *Am intrat.* Era o încăpere destul de simplă și curată, cu un pat, un birou, un scaun, un fotoliu și o lampă de studiu. O bibliotecă fusese construită pe peretele opus, cu câteva cărți necartonate, evident necitite, și o chiuvetă mică, pentru uz personal. Mie îmi aduceau aminte de închisoare, doar că aici era mai frumos.

Will stătea la fereastră. Nu exista nici un semn cum că ar fi stat jos vreodată. Se uita la mine sau, mai bine zis, se uita prin mine.

„Nu-mi mai este teamă de el. Pot să trec și peste asta. Fac orice e necesar", îmi spuneam.

Will era și mai frumos acum decât era atunci când îl cunoscusem eu prima dată, în Londra, dacă așa ceva era posibil. Părul lui revenise la blondul natural, lung și mătăsos. Reflecta lumina soarelui de după-amiază, care se revărsa prin fereastra încadrată de draperii grele.

– Bună, Will.

Nimic.

Fața, de un roz pal, îi era proaspăt bărbierită; trupul lui mlădios părea să emane aceeași grație pe care o avusese dintotdeauna, chiar și fără a se mișca în vreun fel.

– Will, sunt Maggie.

Arăta ca un băiețel ascuns în trupul unui bărbat, gândeam în sinea mea, amintindu-mi-l pe acel Will de la prima petrecere la Lake Club, sau de la nunta noastră, când îmi mărturisea toate durerile și regretele lui, *toate minciunile*.

L-am iubit – pentru că știa să se facă adorabil. Se pare că, până la urmă, s-a dovedit un actor destul de bun. A păcălit atâția oameni – jumătate din lumea asta. S-a chinuit din răsputeri să mă păcălească și pe mine.

A scos un sunet bizar, un geamăt ascuțit și prelung care s-a răspândit în tot acel salon de spital. Al doilea foc de armă pe care l-am tras în noaptea aceea, acasă, îl nimerise în cap, și deși ricoșase de pe osul cranian, îl lăsase cu sechele grave.

– Mmahhlaaah... mmahhlaaah, părea să-mi spună.

Părea insistent; dar nu-l înțelegeam.

Ce încerca să-mi spună?

Maggie? Mamă? Să fi fost mamă? Asta era?

M-am așezat pe un scaun de lemn din fața lui. M-am forțat să mă uit la el.

„Îmi pare rău pentru ce ți-am făcut, Will. Dar nu sunt eu vinovată. Dorm noaptea – ba chiar dorm foarte bine. Tu singur ți-ai făcut asta."

Mi-am reamintit crima comisă de el în Bedford Hills; trădarea cumplită față de mine; tot ceea ce le făcuse lui Allie și Jennie; și ce plănuia să ne facă tuturor.

Dar de urât, nu puteam să-l urăsc. Nu acum. Nu în halul în care era.

– Will, mă auzi? Înțelegi ce-ți spun?

Privirea în gol nu s-a schimbat. Nu avea cum să mă înțeleagă, nu-i așa? A plecat în lumea lui pentru totdeauna.

„Cât e de trist, mă gândeam în acea după-amiază, la spital. Ești încă tânăr. Arăți atât de tânăr, de plin de viață. Dar pe mine nu mă vei mai răni niciodată. Nici pe copiii mei nu-i vei mai atinge. Nu-mi mai este frică de tine, Will."

La puțin după ora cinci, s-a întors și asistentul. Se juca ușor cu cheile anume ca să-l aud că vine înspre noi.

– Orele de vizită s-au încheiat.

– Mulțumesc. Vă mai răpesc doar un minut. Vă rog.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre fereastra la care stătea Will. O umbră cenușie înlocuise lumina care strălucise până mai înainte.

M-am întors către Will.

– Mi-e tare milă de tine, i-am spus, dar nu pot să te iert.

Aș fi vrut ca el să spună ceva. Câteva ultime cuvinte, care să-mi rămână mereu în memorie. Să-mi explice de ce voia să mă ucidă. De ce ținea să ne rănească. Cine era cu adevărat Will Shepherd? Știa cineva?

– Bine. La revedere, Will. Îmi pare tare rău pentru tine.

M-am adunat și am început să mă îndrept spre ușă. Mi-am întors spatele către Will. Nu-mi mai era frică de el.

CAPITOLUL 122

Dintr-odată, Will a început să urle atât de tare, că s-a auzit în întregul spital. M-am întors brusc cu fața spre el.

A urlat din nou, trupul scuturându-i-se violent.

Asistenții au început să curgă din toate părțile. Un asistent corpolent a apărut cu o seringă de plastic în mâna. Mi-am dat seama că nu era prima oară când se întâmpla așa ceva.

– Mmahhlaaah! a urlat Will.

Am crezut că era pe punctul de a avea un accident cerebral sau ceva. Cu siguranță, era un fel de criză spastică.

– Mmahhlaaah. Mmahhlaaah, a continuat să urle.

Fața și gâtul îi era roșii, congestionate. Venele ieșeau din matcă.

M-am uitat la el cu groază. Maggie? Mamă? Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot încerca să-mi spună?

Nu i se vedea în ochi nici cea mai mică sclipire de inteligență sau de înțelegere. Era țintuit cu putere de pat și i-am simțit picioarele zbătându-i-se în spasme.

Săgeata Blondă zbătându-se.

Trebuia să ies de acolo. Aproape că am fugit din salon. Nu mai putea să mai fac nimic pentru el. Norma mă aștepta la capătul coridorului.

– Maggie! Dumnezeule! Ce-a fost asta? Ce dracu' s-a întâmplat acolo? Ești bine?

Mi-am trecut mâinile pe după gâtul Normei și am strâns-o cât de tare am putut, ca și cum aș fi vrut să scap astfel de urlele acelea. În cele din urmă am ieșit amândouă din clădire și am ajuns în parcarea spitalului, printre copacii aceia care acum păreau niște siluete fantomatice.

Ajunsă la jumătatea parcării, m-am întors. Simțeam de parcă cineva tocmai ieșise din mormânt.

Aveam sentimentul puternic că cineva mă urmărea. Mmahhlaaah... Mmahhlaaah veneau repede după mine, drept în spatele meu.

Acei ochi goi, morți, care mă bântuiau...

Totuși, de la fereastra salonului lui Will nu privea nimeni. Nu era nimeni acolo când mi-am întors privirea.

CAPITOLUL 123

În camera lui de spital, pustie și izolată, Will a urlat și iar a urlat. A urlat întruna, fără oprire. Până când gâtul i-a devenit aspru și dureros, de parcă așchii de lemn s-ar fi înfipt în el. Cu toate astea, Will a continuat să urle.

În timp ce asistenții încercau să-i dea cu forța masa de seară, să-l schimbe, să-l pună în pat, el urla întruna. Pe toată lumea uimea puterea, energia cu care țipa. Era încă tânăr, foarte atletic, și incredibil de puternic fizic.

– Mmahhlaaah! Mmahhlaaah! Mmahhlaaah! a urlat iarăși și iarăși.

– Mmahhlaaah! Mmahhlaaah! Mmahhlaaah!

– MMAAHHLAAH!

O văzuse pe Maggie în ziua aceea. Fusese conștient de tot ce se întâmpla în jurul lui. Ar fi vrut să vorbească cu ea, dar nu a putut. Nu a putut. „Mmahhlaaah" e tot ce a putut scoate.

De ce nu-l înțelegea nimeni? De ce nu-l auzea nimeni?

– Mmahhlaaah.

„Nu mă lăsați! Sunt aici!

Nu mă lăsați!

Vă rog, nu mă lăsați așa!

Sunt blocat în trupul acesta. Chiar nu puteți vedea asta? De ce nu mă ajută nimeni?"

– Mmahhlaaah!

– Mmahhlaaah!

„Nu mă lăsați! Sunt viu!"

Eram cam la jumătatea drumului spre Bedford, spre casă când am înțeles ce tot încerca Will să-mi spună la spital.

Cuvintele îi erau cumplit de distorsionate, amestecate într-unul singur. „Mmahhlaaah" însemna „Sunt viu". Putea să gândească, să înțeleagă. Doar că nu putea să vorbească răspicat.

M-a lăsat fără grai.

Dar de dus la el, nu m-am mai dus niciodată.

Și nici nu aveam de gând să mai merg vreodată.

Niciodată.

Este procesul secolului, care a electrizat o lume întreagă. Și aceasta nu doar datorită acuzatei, Maggie Bradford, femeia ale cărei cântece au fermecat pe oricine. Nu doar pentru că Will Shepherd, victima, este cel mai valoros și mai frumos fotbalist al tuturor timpurilor.

Ci mai ales pentru că toți sunt convinși că Maggie nu a ucis doar un soț, ci doi, și pentru că în lumea lui Maggie – acea lume de care se teme, pe care o detestă, dar din care nu pare a avea scăpare, cea a celor mult prea bogați, puternici și necruțători – nici viața și nici moartea nu mai sunt ceea ce par a fi.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-54-0036-1

9 789735 400361

www.rao.ro
www.raobooks.com